

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CITY OF *Thieves*

USA Today Bestselling Author

CORA KENBORN

International Bestselling Author

CATHERINE WILTCHER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

USA Today Bestselling Author
CORA KENBORN
International Bestselling Author
CATHERINE WILTCHER

Bu şehir intikam peşinde koşan bir adamın hikayesini anlatıyor...

Renzo Marchesi sanat galerime girdiğinde bana iki seçenek sunuyor: Kardeşinin katilini bulmasına yardım et ya da sonuçlarına katlan.

O bir mafya prensi.

Marchesi tahtının varisi.
Şeytanları tarafından tüketilmiş bir adam.

Güzel.

Acımasız.

Ben onun dünyasına ait değilim, o da benimkine ait değil.

Yine de onun düşündüğü gibi şımarık bir politikacı kızı değilim.

Burası Hırsızlar Şehri, yalanların para birimi olduğu ve aldatmanın gerçek sanat olduğu yer.

Kimseye

güvenme.

Kimseyi

sevme.

Kendi kurallarıma uymamam çok kötü.

Siyah oklar kalpleri kanatır derler.

Şimdi, asla ıskalamayan bir adam için en büyük soygunu planlıyorum.

Hırsızlar Şehri, uçurum tehlikesi olmayan ve HEA garantili bir düşman aşık mafya romantizmidir. Sadece olgun okuyucular içindir.

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Önsöz Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Üçüncü

Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Altıncı Yedinci

Sekizinci

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm Bölüm

Onikinci

Bölüm Onbirinci

On Üçüncü Bölüm On

Dört Bölüm Bölüm

Bölüm Bir On Beş On

Altı On Yedi Bölüm

Bölüm Bölüm Bölüm

İki On Sekiz On Dokuz

Bölüm Yirmi Yirmi

Yirmi Yirmi Yirmi

Yirmi Yirmi Altı Bölüm

Üç Bölüm Bölüm Dört

Beş Bölüm Bölüm

Sonsöz

Yozlaşmış Tanrılar Koleksiyonu

Catherine Catherine Wiltcher

Hakkında "Teşekkürü in Cora'nın

Teşekkürü Cora Kenborn

Hakkında

Catherine Wiltcher tarafından da yazılmıştır

Cora Kenborn tarafından da...

Copyright 2021© by Catherine Wiltcher & Cora Kenborn

Yazarın ahlaki hakkı ileri sür÷lm÷stür.

Kamu malı olanlar dışında bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya bir incelemede yer alan kısa pasajları alıntılanabilecek bir eleştirmen durumu dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Bu kitaptaki bilgiler "olduğu gibi" temelinde, garanti verilmeksizin dağıtılmaktadır. Bu çalışmanın hazırlanmasında her türlü önlem alınmış olmasına rağmen, yazarın bu kitapta yer alan bilgilerin doğrudan veya dolaylı olarak neden olduğu veya neden olduğu iddia edilen herhangi bir kayıp veya hasarla ilgili olarak herhangi bir kişi veya kuruluşa karşı herhangi bir sorumluluğu olmayacaktır.

Kapak tasarımı: **Yoly Cortez** Fotoğrafçı:

Eric David Battershell Model: **Kevin**

Hessam

Düzenleme tarafından: **Son Cila Düzeltme**

ÖNSÖZ

Sevgili okuyucu,

City of Thieves, Underworld Kings koleksiyonunda yer alan bağımsız bir karanlık mafya romanıdır. Mevcut karakterler hakkında herhangi bir ön bilgiye sahip olmadan keyifle okunabilecek olsa da, Yozlaşmış Tanrılar dünyamızın hayranları birkaç tanıdık yüzü tanıyacak! Renzo Marchesi, New Jersey Don'u ve Carrera Karteli'nin müttefiki Gianni Marchesi'nin oğlu ve Tatiana Sanders, New York senatörü ve Santiago Karteli'nin ortağı Rick Sanders'ın kızıdır.

*Bu kitap, bazı okuyucuların rahatsız edici veya tetikleyici bulabileceği konulara değinen bir düşman aşık, yaş farkı romantizmidir. Bunlar: grafik şiddet, alkol kötüye kullanımı, rıza dışı ve şüpheli rıza durumlarını içerir. **Dikkatli olunması tavsiye edilir.***

Okuduğunuz için çok

teşekkürler! Cora ve

Catherine xoxo

"Hepimiz kırıldık - ışık bu şekilde içeri giriyor."
Ernest Hemingway

PROLOGUE

Beş Yıl Önce...

GÜZEL BİR HAYAT NE KADAR ÇABUK PASLANABİLİR?

Burada, babamın ofisinin zemininde yatarken, Tebriz halısının şık dokumasını bozarken, yüzüm yarı gölgede ve kalbim yağmurda bırakılmış ucuz bir madalyonken düşünüp durduğum şey bu.

Bu geceden önce beyaz bir yalanla yaşıyordum. Babamın Manhattan'da, Alaaddin'in cini gibi dilekleri yerine getiren bir kapıcısı olan çatı katında bir dairesi vardı. En şirret kalabalığın olduğu en iyi okula gittim, orada asla tacımı düzeltmek zorunda kalmadım çünkü her zaman benim için bunu yapacak milyonlarca hevesli el vardı.

Ayın karanlık yüzü sandığınızdan daha büyük bir yüzey alanına sahiptir...

On sekizinci doğum günümün eğlenceli geçmesi gerekiyordu. Arkadaşlarımla birlikte en sevdiğim suşi bara gitmeyi ve ardından Onuncu Cadde'deki bir kulüpte küçük su toplamalarımız acıyana kadar parti yapmayı planlıyorduk. Cebimde babamın AmEx Black'i vardı. Gelecek keşfedilmemiş suları ama biz yine de dalıyorduk.

Sonra bir canavarla karşılaştım. Büyüleyici, güzel bir canavar, ama çok geç olana kadar pençelerini görmedim. Beni eve bırakmakta ısrar etti. Ailem Washington'daydı ve Seb yine yakmak için dışarıdaydı. Bu, beni "seçimin" var olmadığı bir odaya sürüklediğinde çığlıklarımı duyacak kimsenin olmadığı ve ne kadar yalvarırsam yalvarayım "hayır" kelimesinin duyulmadığı anlamına geliyordu. Sessiz kalmamı sağlamak için sert elleriyle beni yere bastırdı. Nefes alamayana kadar göğsümü ezdi.

Artık benden geriye bir şey kalmadı.

Daha da kötüsü.

Bundan daha kötü ne olabilir ki?

Yarışmacıları kontrol ediyorum.

*Annemle babamın son nefeslerini verişlerini izliyor
olabilirdim. Seb'in yaşam destek makinesini kapatıyor
olabilirdim.*

Beni içten içe kemiren korkunç bir hastalıktan ölüyor olabilirdim.

Ama acı görecelidir, değil mi? Ayrıca, benim canavarım intikamının her zaman acı
verdiğini söyler.

Yine bayılmış olmalıyım. Kendime geldiğimde, duvardaki saat 1'i gösteriyordu.

Sabah.

Kene.

Merhaba, sonsuz gece.

Tock.

Hâlâ burada olduğunu biliyorum. Beni izliyor. Bana yaptığı şeyle eğleniyor. O eğiliyor
uzak duvara yaslanmış, benzin ve zafer kokan yabancı bir sigara içiyor.

*Kımlıdama, Tatiana. Ölü taklidi yap. Bu kolay çünkü ruhun zaten bir mezar. Dokunuşu
şiddete dönüştüğü anda onu öldürdü.*

Gözlerim dolaşmaya başladı. Kendimi babamın masasının üzerinde asılı duran bir sanat
eserine bakarken buluyorum. *Senatörün masası*, demişti göreve geldiği ilk gün, *bir başka utanç*
dalgası beni boğuyor.

Resim soyut bir cehennem tasviri, ama benim tek gördüğüm turuncu alevler arasında
kaybolmuş bir kız; birinin onu duyması için ıçlık atıyor... Onu gör...

Kurtar onu.

Zaman geçiyor ve ben rastgele şeyler düşünüyorum. Tarih ödevimi yapmadığım ve yarın
teslim etmem gerektiği gerçeği gibi.

Yarın okulum var. Okul

demek sorular demek.

İşaret etmek.

Jüri.

Koridorlarda kıkırdamalar ve dolabıma tıkılmış ucuz prezervatifler.

Eskiden okulun en popüler kıızıydım. Şimdi, sadece... *kullanılıyorum.*

Yine babamın tablosuna bakıyorum. Annemin buradan birkaç blok ötede özel bir galerisi
var ve diğer çocuklar bulutlarda şekiller görürken benim tüm çocukluğum bir tuvalden anlam
çıkarmakla geçti.

Bir sanat eserinin içine girmeyi hiç bu kadar istememiştim.

İçinde yaşamak istiyorum.

İçinde kendimi unutuyorum.

Artık alevler arasında kaybolmuş bir kız görmüyorum. Yeni bir yuva görüyorum. Olmak
istediğim tek yer, kimsenin beni bir daha incitemeyeceği bir yer.

Hareket etmiş olmalıyım çünkü karanlık bir kahkaha

odayı dolduruyor. "Babanı hala aramadın mı?"

Sesi çamurlu ve acımasız. Hiçbir Ortodoks duasının temizleyemeyeceği bir Rus nehri.

"Sana yapmayacağımı söylemiştim," diye fısıldadım.

"Güzel, çünkü seninle işim bitmedi, *Kiska*."

Midem bulanıyor. *Daha fazla olamaz. Lütfen Tanrım, daha fazla olmasın.*

Sürünerek uzaklaşmaya çalışıyorum ama o çok hızlı. Yalvarıyorum ve çığlık atıyorum, o da beni susturmak için yüzüme vuruyor. Ellerini kollarımın altından geçirip beni babamın çok sevdiği masanın üzerine sürüklerken sessizce yardım için yalvarıyorum.

Üzerime eğilip bunu neden yaptığını mırıldanıyor. Bunu yapmaktan asla vazgeçmeyeceğini, aileme duyduğu nefretle her yanımı nasıl dolduracağını... Ama ben gözlerimi hep arkamdaki duvara dikiyorum.

Akrilik fırça darbelerini bir battaniye gibi etrafıma sarıyorum. Kendimi yaldızlı çerçevenin içine saklıyorum, böylece düşünemiyor ya da hissedemiyorum.

Beni hissizleştiriyor. *Muhteşem bir şekilde uyuşturuyor.*

Artık o resim benim.

Dünya ne olmamı istiyorsa o olacağım ama gerçek beni bir daha asla göremeyecekler.

BİRİNCİ BÖLÜM

RENZO

Üç Ay Önce...

İNSANLAR ölümün büyük eşitleyici
olduğunu söyler.

Rainero Marchesi gibi adamlar için değil.

All Saints Katolik Kilisesi'nde bugün sadece ayakta durulacak ama bunun sebebi ağabeyimin namuslu bir vatandaş olması değil. New Jersey Yeraltı'nın bir parçasıysanız, şöhret ve aşırılık öbür dünyaya da sirayet eder.

Sokağın karanlık ucundan, kaldırımın yanında rölantide duran, siyah mermiler gibi her iki yöne doğru parçalanmış limuzin alayını gözlemliyorum. Arkalarında bir paparazzi ve medya muhabiri sürüsü sıraya girmiş, acılı aileyi bir an olsun görebilmek için ağızlarının suyu akıyor.

Benim ailem.

Deri mataramı geriye doğru eğerek, alkolün boğazımdan aşağı kaymasına, beni tüm doğru yerlerimden yakmasına izin veriyorum, kameralarının tıktıkları sarhoşluğumun müziği haline geliyor.

"Büyük eşitleyici, kıçımın kenarı," diye mırıldanıyorum, sesim asfaltta sürüklenen cam kırıkları gibi çıkıyor. *Benim dünyamda değil.* Çeyrek şişe Macallan içmişken, siyah kravatımı sonradan düşünülmüş gibi boynuma dolamışken, kilisenin taş dış cephesine bir yabancı gibi bakarken olmaz. *Sanki buraya ait değilmişim gibi.*

Çünkü ben buraya ait
değilim. Hiçbir zaman
da olmadım.

Duruşumu değiştiriyorum, bakışlarım sertleşiyor.

Ölüm bir eşitleyici değil, büyük bir açığa çıkarıcıdır.

Bir yudum daha içmek için matarayı kaldırırken parmaklarım ön yüzüne elle dikilmiş monogramlı "LMM" yazısına basıyor. Onur konuğunun doğum günü hediyesiydi. Ben daha çok şişeden içen bir adamım ama bu durum için uygun görünüyordu.

Onun için.

"A mio fratello," diye tekrar mırıldanıyorum, içinde kalanı boşaltmadan önce şişeyi son bir kadeh kaldırıyorum. "Bu bir son değil kardeşim. Bu sadece başlangıç."

Bugünden sonra dünya yeni bir Renzo Marchesi tanıyacak.

Daha soğuk birini.

Odaklanmış bir tane.

Daha ölümcül bir tane.

Matarayı takım elbise ceketimin iç cebine sokarken, bir elimi dağınık siyah saçlarımda gezdiriyor ve omuzlarımı düzeltiyorum. Kimse bana doğru bakmıyor ve günlerdir ilk kez ağzımın kenarı kalkıyor. Akbabalar henüz beni görmedi. Buradaki anlatıyı ben kontrol ediyorum, onlar değil. İstedğim yere, istediğim zaman giderim, her zaman fark edilmeden. Karanlık köşelerde pusuya yatmam; göz önünde saklanırım.

Ellerimi siyah takım elbise pantolonumun ceplerine sokarak caddenin karşısına geçiyor, magazin arılarının kovanını tarıyor, kafasını kışından ilk çıkaracak olanı arıyorum.

O beni bulmadan saniyeler önce ben onu buluyorum. *Sarışın. Güzel. Genç. Aç.*

Ayak seslerim dikkatini çekiyor. Çenesini omzuna doğru eğdi, gözleri büyüdü. "Renzo Marchesi..." Adım fısıltıyla bağırarak arasında bir yerde çıkıyor ama dudaklarından çıkar çıkmaz hatasını anlıyor.

Bana doğru aceleyle attığı adımları bir izdiham takip ediyor. Kameralar yüzümde yanıp sönüyor ve mikrofonlar her açıdan bana saldırıyor. Herkes bir açıklama yapmak istiyor ve özel bir şey elde etmek için profesyonel yamyamlıktan çekinmiyorlar.

"Renzo, iddialar hakkında ne söyleyeceksin?" diye bağırıyor bir muhabir. "Renzo, cinayet gecesi için bir mazeretin olmadığı doğru mu?" diye soruyor bir diğeri. "Renzo, öz kardeşine suikast emri verdin mi?"

Sonuncusu neredeyse adımlarımı kırıyor ama hissettiklerimle gösterdiklerimi ayıran otuz üç yıllık siyah duvarlar var.

Kalabalığın arasından ilerlerken yüzüm boş bir tuval gibi. Kilisenin ağır ahşap kapılarına ulaştığımda, bağırıışları kafamın içinde beyaz gürültüden başka bir şey olmuyor. İçeride başka hiçbir şeye yer yok. Hatıralar ve pişmanlıklarla dolu... Suçlamalar ve öfke.

Son ikisi en güçlüleridir.

Süslü kapı kolunu kavrayarak kapıyı açıyorum ve eşikten geçerek kuzenim Dario'nun geniş göğsüne doğru ilerliyorum.

"Ortaya çıkmanın tam zamanı," diye homurdanıyor.

Göz ucuyla ona baktım. Aman Tanrım. Pisliğin saçları o kadar çok jöleyle geriye doğru kaymış ki, her üst düzey mafya filminin yürüyen bir karikatürü gibi.

"Meşguldüm."

Öne doğru eğilir ve burnunu kırıştırır. "Yani koklayabiliyorum."

Suratına yumruk atmak bunu onun için düzeltebilir.

Dudaklarını büküyor, sonra kendini beğenmiş bakışlarını yüzümün etrafına dağılmış çok sayıdaki açık yaraya yerleştiriyor. "Ne oldu sana böyle?"

Hiçbir şey söylemiyorum, onun ukala bakışlarını kendi bakışlarımın daha ölümcül bir versiyonuyla tutuyorum. Şu anki berbat durumum hakkında istediği varsayımı yapabilir. Bir açıklama alacak değil ya.

Ama gerçek cevap? Üç ya da on iki kez bir Rus piçinin yumruğuyla karşılaştım.

Dudaklarımı yalıyorum, kurumuş kanın metalik tadı dilime çarpıyor ve bu sadece başlangıç. Son baktığımda yanağımda ve alnımda birkaç derin kesik vardı ve şimdiye kadar birkaç siyah ve maviden daha fazlası olduğundan şüpheleniyorum.

Gerçeği mi? Kardeşimin cenazesine geç kaldım çünkü sabahı bir yeraltı dövüş ringinde Vahşi Batı kanun kaçağı gibi yumruk ve kurşun sıkarak geçirdim.

Kan akıtmanın öfkemi biraz olsun dindireceğini düşünmüştüm ama yanından bile geçmedi. "Yolumdan çekil, Dario," diye uyarıyorum.

"Sensiz kapıları açtıklarında ne kadar kötü görüldüğünü biliyor musun?"

Kollarını göğsünde kavuşturarak yolumu kesmek için duruşunu genişletiyor. Anlamsız bir çaba. Yine de Dario her zaman iki düz çizgi arasındaki net bir mesajı okuyamayan aptal bir orospu çocuğu olmuştur. "Tanrı aşkına, Renzo, sen sadece Nero'nun kardeşi değilsin; lanet olası bir yüzbaşısın!"

Bir adım öne çıktım, göğsümde alev alev yanıyordu. "Haklısın, öyleyim, yani senden üstünüm *asker*." Parmağımı yüzüne doğru ittim. "Tekrar ediyorum, yolumdan çekil."

Dario bana ters ters bakıyor ama geriye doğru kayarak aramızda geniş bir alan açıyor.

Elinde sikiyle onu orada öylece bırakarak kilisenin içine doğru ilerliyorum, ancak baskın bir kokunun saldırısına uğruyorum. Her yerde çiçekler vardı. Yüzlerce aranjman ve çelenk kutsal alanın her santimini kaplıyor. Hepsi geniş aileden, askerlerden, iş arkadaşlarından, politikacılardan, hatta rakiplerden.

Aşırılık, eşitlik değil.

Yürümeye devam ediyorum çünkü otomatik pilottayım. Yorgunum, sarhoşum, kızgınlım ve hissizim. Ama en önemlisi, bu kilisede olduğum ve kardeşimin benim yüzümden tabutta yattığı için öfkeliyim. Benim gözetimimde kötü giden bir anlaşma yüzünden. Çünkü savaşan iki kardeş sonunda savaş alanının aynı tarafında durdu, sadece biri diğerinin eline düştü.

O otel odasında ben olmalıydım.

O lanet sunakta yatan ben olmalıydım.

İki adım daha. Üç. Ayaklarım beni ancak bu kadar uzağa götürebiliyor. Koridorda yürüyüp ailemin yanında ön sıraya oturmuyorum. Hatta tanımadığım insanların yanındaki son sıraya bile oturmam. En iyi yaptığım şeyi yapıyorum. Sırtımı duvara dayayarak izlerim. Katılan her yüzün envanterini çıkarır, hepsini hafızama kaydedirim. Katillerin işledikleri suçların yarattığı katliamı ilk elden gözlemlemekten zevk aldıklarını söylerler... *ve bunu bilmeliyim.*

"Şu haline bak, sarhoş bir *puttana* gibi Tanrı'nın Evi'nin arkasında saklanıyorsun," diyor sert bir ses yanımda. "Ön tarafa git ve aileni destekle, Renzo."

"Şimdiden otoriteni mi kullanıyorsun, Sal Amca?" Başımı çevirme zahmetine katlanmadan söylüyorum. "Nero daha toprağa bile girmedi."

"Bu da ne demek şimdi?" diye mırıldanıyor.

"Zekama hakaret etme," diye uyarıyorum, sonunda tüm dikkatimi vererek onu şımartıyorum. Tahmin ettiğim gibi kıpkırmızı kesildi ve sigortaları attırmak üzere. Adamın poker suratı sıfır. Onun kablolarına takılmak neredeyse çok kolay. "Kardeşimin son nefesini verdiği andan beri gözün patron yardımcılığı pozisyonundaydı."

"*Vaffanculo!*" diye İtalyanca küfrediyor. "Yeğenimi seviyordum." Sesi alçak ve kontrollü, ama şişirilmiş değil. Ona inanıyorum. Tüm hatalarına rağmen, *ki tonla* hatası *var*, Nero'yla aralarında bizim hiç sahip olmadığımız bir bağ vardı. "Ama işimiz bazı riskleri de beraberinde getiriyor," diye ekliyor, biberden çok tuzlu saçlarının bir tarafını düzelterek. "Bunu hepimiz biliyoruz. Kabul ediyoruz. Bazen en yüksek bedeli biz ödüyoruz ama bu işlerin duracağı anlamına gelmiyor Lorenzo. Hayat devam ediyor." Omuz silkiyor. "Çarklar dönmeye devam ediyor."

"Sen sadece kendi yoluna döndüklerinden emin oluyorsun."

Sertleşiyor, soğukkanlılığı azalıyor. "Bu ailede sadece üç kaptan var. Geleneklere göre içimizden biri Nero'nun halefi olacak." Kare şeklindeki çenesini eğerek bana suçlayıcı bir bakış fırlatıyor. "Son birkaç yıldır yaptıklarıyla bu işi istemediğini açıkça ortaya koydun."

Doğru söylüyor. Nero ilk doğan çocuğu, bu yüzden otomatik olarak babamın patronu oldu ve bir gün imparatorluğu ele geçirmeye hazırlandı. Bu sürpriz değil, ailenin favorisiydi. Sonunda bu durumla barıştım ve ailedeki beceriksiz rolümü benimsedim.

Bu, birisi kardeşimin kafasının arkasına üç kurşun sıkmadan önceydi. "Ya Paulie?"

Bir kaşımı kaldırarak sordum. "Dediğin gibi, *üç* kaptan var."

Sal Amca ilgisiz bir omuz silkme öneriyor. "Paulie ve baban birlikte büyüdüler ama o aileden değil." Göğsünü gururla sıvazlıyor. "*Ben* ailedenim."

"Sen onun kız kardeşinin kocasısın," diye düzeltiyorum.

Salvatore Barone'nin şöhret iddiası biraz çarpık. Kan bağı olduğu için Marchesi ailesinde kaptan değil; halamı becerdiği için kaptan.

"Dikkat et, evlat." İfadesi bir anda değişmeden önce burun delikleri alevleniyor, manikürlü parmağını hırpalanmış yüzümde dolaştırırken sakinleşiyor. "Bu kırık dökük bakış da neyin nesi? Annen bunu sorarsa ona ne diyeceksin?"

Her zamanki gibi konuyu değiştiriyorsun.

Ağzımda yavaşça bir sırıtma beliriyor. "Bir kavgaya karıştım." Detaylandırmaya zahmet etmiyorum. Bunun yerine, ona yarım bir gerçekten başka bir şey bırakmadan yürüyüp gidiyorum.

Yama hakkında her şeyi biliyor, kafamı dağıtmak ve kemiklerimi kırmak için gittiğim yeraltı dövüş ringine ev sahipliği yapan kulüp. Burası, New York merkezli gizli bir elit suç aileleri ağı olan Harabe'nin Bratva sektörüne ait karanlık, ıssız bir zindan. Ölümcül erişimleri dünyayı bir örümcek ağı gibi sarar ve üyelik seçicidir. Organizasyonumuzdan sadece altı kişi varlığından haberdar.

Şimdi onlardan biri öldü.

Ensemi avuçlayarak başımı kaldırdığımda, babamın kollarını kardeşimin tabutuna sarılmış olan anneme doladığını görüyorum. Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, vücudu o kadar şiddetli titriyor ki babam onu dik tutmak için elinden geleni yapıyor.

Göğsüm sıkışıyor ve başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum.

Soğukkanlılığımı korumak için yüzleri kataloglamaya devam ediyorum, ta ki feryat figan bir hıçkırık bakışlarımı tekrar küçük kız kardeşim Rosalia'nın Nero'nun tabutunun üzerine eğildiği kilisenin önüne çekene kadar.

Tabut, elleri yüzünü kucaklıyor. Bir başka acı dolu hıçkırıkla kendini mihraptan aşağı atar ve gözyaşları yüzünden akarak koridorda sendeler.

Sıraların etrafından dolanarak kilisenin arka tarafına doğru koştum ve onu gördüğüm çift kanatlı mabet kapısından dışarı çıktım.

Onu en sağdaki duvara yaslanmış, elleri yüzünde yumruk olmuş halde buluyorum. "*Piccolina*?"

Rosalia'nın kirpikleri yumruklarının üzerinde dalgalanıyor ve kendini kollarıma atmadan önce bir süre bana bakıyor. "Renzo... buradasın."

Bu kadar ilerisini düşünmemiştim. Empati kurmakta iyi değilim, bu yüzden pahalı siyah elbisesinin arkasını okşadım. "Özür dilerim, Ro."

Pek çok şey için.

Bugün geç kaldığım için. Yıllardır mesafemi koruduğum için. Ama hiçbirini söylemiyorum.

Rosalia geri çekiliyor, gözyaşları uzun siyah saçlarını yüzüne yapıştırıyor. "Sal Amca, Atlantic City'deki buluşmayı Nero için senin ayarladığını söyledi. Ona adresi verdiğini ve oraya gönderdiğini söyledi. Bu doğru mu?"

Dişlerimi sıkıp başımı sallıyorum ama onu tokatlamış da olabilirim. "Neden?"

Nero öldüğünden beri her dakika kendime sorduğum bir soru bu. Çalıntı sanat eserleri satmaya başladığında neden görmezden geldim? Neden ona yardım etmeyi kabul ettim? *Yama'nın* en değerli üyelerinden birinin verdiği ipucunu takip edip o pisliğin özel bir alıcıyla buluşma ayarlamasına izin vermeden önce neden daha derinlemesine bir geçmiş araştırması yapmadım?

Cevabı olmayan bir sürü soru.

"Nero hakkında bilmediğin çok şey var, *piccolina*," diyorum ona elimden geldiğince nazik bir şekilde. "Diyelim ki bir yan girişimi vardı ve ben de bir yatırımcı bulmasına yardım ettim."

Bu işin sonu olmalıydı. Ancak, bu benim küçük kardeşim. Narin bir çiçek gibi görünebilir ama yaprakları çelikten yapılmıştır. Her ne kadar yıkılmış olsa da, o aynı zamanda şımartıldığını bilen bir Marchesi.

"Ama bu bir 'iş' değildi Renzo," diye ısrar ediyor. "Bu bir tuzaktı. Nero bir tuzağa düştü ve asla çıkamadı. Ağabeyimi üç kez vurdular." Sesi kırıldı. "Neden?"

Başparmağımla bir damla gözyaşını silerek yanağını okşuyorum. "Bilmiyorum Ro, ama sana yemin ederim, öğreneceğim."

"Rosalia."

Babamızın derin ve düzgün ses tonuyla ikimiz de kaskatı kesildik. Gianni Marchesi'nin bir odaya hükmetmek için sesini yükseltmesine gerek yok. Bir fısıltıyla ayağına düşer.

Rosalia ve ben ayrıldık ve beş gün sonra ilk kez babamla yüzleşmek için döndüm. Bok gibi görünüyordu. Elbette, dıştan bakıldığında, ütülenmiş siyah takım elbisesi içinde derli toplu. Kalın, koyu renk saçları her zamanki gibi şekillendirilmiş ve şakaklarının etrafındaki kırlar yaşının tek belirtisi.

Onu ele veren gözleri. Benimkilerle aynılar: koyu kahverengi ve kan çanağı, altlarındaki deriyi boyayan ağır siyah halkalar.

Kollarını açıyor ve emir üzerine Rosalia kollarının arasına yığılıyor. Dikkatini bana çevirerek çenesini kaldırdı. "Renzo."

"Annem iyi mi?"

"İlk çocuğunu gömdüğü düşünöldüğünde beklenebileceğı kadar iyi." Sözlari keskin ama maskesi kayıyor, ağzını çevreleyen çizgiler daha da derinleşiyor. "Sera Teyzenle birlikte. Ayıldıktan sonra, mezarlığa gitmeden önce kardeşine saygılarını sunmanı öneririm."

İbadethaneye geri döndüğümde, görevlilerin çoğı aileme başsağlığı dilemek için çoktan dışarı fırlamıştı. Burada olduklarını söylemek dışında kardeşimi umursamayan yüzlerce iyi dilekçi.

Her zamanki gibi, hepsi duman ve aynalar.

Koridorda yavaşça ilerlerken zemin ayaklarımın altında gıcırıyor. Yaklaştıkça hareket etmek daha da zorlaşıyor. Bataklık adımlarımı engelliyor ve Nero'nun tabutuna ulaştığımda belime kadar bataklığa batmış oluyorum.

Cesedini otel odasından çıkardıklarından beri onu ilk kez görüyorum. Huzurlu görünüyor. Ellerini belinde kavuşturmuş, en sevdiği takım elbisesini giymiş ve mavi kravatını takmış. Her zaman gözüne düşen o asi siyah saç teli bile sonunda yerine oturmuş.

Ama hepsi yalan. O huzurlu değil. Cehennemde bir nehirde yüzüyor, adımı lanetliyor. İntikam istiyor. Atlantic City'de onu terk etmeden önce bana söylediğı son sözleri söylerken dudaklarının kıpırdadığını neredeyse görebiliyorum:

"Aramızdaki tüm bu saçma rekabetten daha büyük bir şeyler oluyor. Yanımda güvенеbileceğim birine ihtiyacım var ve kan her türlü yeminden daha güçlüdür. Sen ve ben, Renzo, biz kardeşiz. Bu işte sonuna kadar beraberiz."

"Sonuna kadar," diye yineledim dişlerimi sıkarak. Ancak ikimiz de ne kadar çabuk geleceğini fark etmemiştik.

Tabutun kenarına tutunarak elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Sana söz veriyorum, Nero... Sana bunu yapan *suga cazzi*'yi bulacağım. Ve kalplerini sökmeden önce ailesinin her üyesine senin adını söyleteceğim. Ne gerekiyorsa yapacağım ve bunun için kime zarar vermem gerekiyorsa vereceğim. *Te lo prometto*."

Sana söz veriyorum.

İKİNCİ BÖLÜM

RENZO

Günümüz...

Gölgelerin arasında durmuş, pahalı üç parçalı takım elbiseler giymiş bir alay adamın lüks, yüksek güvenli bir binanın ön merdivenlerinden çıkışını izlerken tek yoldaşım GECE; üstünlük, zehirli bir duman gibi arkalarından geliyor.

Yama her sosyal piramidin en üst katmanıdır: Desolation, New York'un kalbinde yer alan, aşırılık ve ayrıcalığın en üst kademesine hizmet veren kırmızı, siyah ve kristal kaplı bir centilmenler kulübü. Ancak kulübün temelinde, tek kırmızı ve siyahın kan ve çürüklerden geldiği daha karanlık bir temel yatmaktadır.

Siyah deri ceketimin fermuarını çekerek binanın etrafından dolaşıp farklı bir merdiven setine doğru ilerliyorum. Marchesi ismi seçkinler arasında en üst sıralarda yer alsa da, ruhum ayaklarının altındaki penceresiz duvarların ahlaksızlığını arzuluyor: statünün hiçbir şey ifade etmediği ve ışığın düşman olduğu bir bodrum.

Sıkılmış bir yumrukla, işaretlenmemiş ahşap bir kapıya sabırsızca iki kez vuruyorum ve kapı çerçevesinin yanındaki kare kutuda kırmızı bir ışık yanıyor.

"Şifre," diye gürliyor kalın bir Rus aksanı. Bu bir sorudan çok bir meydan okuma. Bu Applebee'de bir randevu gecesi değil. *Yama'nın* arka kapısına gelecek cesaretin varsa, cevabı biliyor olsan iyi edersin.

"*Chistilishche.*" Araf.

Kırmızı ışık yanıp sönerek yeşile dönüyor ve hafif bir klik sesi erişimimi sağlıyor.

Kontrollü ol, kendime hatırlatıyorum. Söylemesi yapmaktan daha kolay. Geçen ayı ipuçlarını takip ederek geçirdim ama sadece lanet olası daireler içinde döndüm. Kardeşimin cinayetinin koreografisini yapan adamı bulmaya en çok bu gece yaklaştım.

Kapıyı açarak, iki kattan oluşan kırık dökük ahşap merdivenlerden aşağı, eskiden sığınağım olan yere iniyorum. *Çukur*.

Karanlık arenaya girdiğimde, büyük boy bir kapı bekçisi önüme çıkıyor. "Ceket kontrolü, *yoldaş*."

Dişlerimi sıkarak, Bratva'ya ait bir dövüş kulübüne silah getirecek kadar aptal olmadığımı kanıtlamak için ona açık ceketimi yarım yamalak gösteriyorum.

En azından bir daha olmaz.

Onu iterek geçiyorum, lekeli beton zemini geçerken adımlarımı sabit tutuyorum. Saniyeler içinde, bakır ve ter kokusu beni adrenalini iğnesi gibi çarpıyor. Sol tarafımda, bir beden kafesin acımasız metaline çarpmadan saniyeler önce ıslak, bozuk bir homurtu kulaklarımı dolduruyor. Bakmak için durmuyorum. Kalabalığın ilkel kükremesine bakılırsa, bu dövüş neredeyse bitmek üzere.

Huzur içinde yat, orospu çocuğu.

Maçı görmezden gelerek çevreyi tarıyorum, bakışlarım platin kesimli bir adamın katliamı izlerken parlak kırmızı bir elmayı havaya fırlattığı arka duvara takılıyor.

Vasily Belov.

Yama'nın dövüş menajeri ve sürgün edilme sebebim.

Buz gibi bakışlarını bana çevirdiğinde iki adımdan daha az uzaktaydım. "Bak *kot* ne içeri sürüklendi," diyor. "Uzun zaman oldu, Renzo."

Evet, üç ay çok uzun.

Bratva kurallarına göre oynamadığım için zorunlu bir ara verdim.

Çakısının bıçağını çıkarıp elmayı dilimliyor. "Fazla giyinmişsin."

Yapmacık aksanının sesi, tozlu bir kara tahtaya çakılmış keskin çiviler gibi. Ses tonumu eşitlemek için savaşmak zorundayım.

"Buraya savaşmaya gelmedim."

"Seks kulübü üst katta." Kıkırdıyor, ağzına bir dilim meyve tıktırıyor.

"Buraya sevişmeye de gelmedim," diye ekliyorum soğukkanlılıkla.

"O zaman çık dışarı."

Tavrı boktan ama yersiz değil. Ne de olsa son ziyaretim ona bir sürü para ödülüne mal oldu, parmağından bahsetmiyorum bile.

Nero'nun cenazesinin sabahında bana *tuzak kuran Stronzo*'nun harekete geçtiğini öğrenene kadar bir dizi çıkmaz sokağı takip ediyordum. O Rus piçini *Yama*'ya kadar kovaladım, orada korkak kendini *Çukur*'un Bratva çelikli duvarlarının içine hapsetti. Viskinin verdiği öfkeyle ateş ederek içeri girmeye çalışmış, kapıya üç, Belov'un en iyi adamlarına da iki kurşun sıkıştırmıştım.

Başka biri için ölümle cezalandırılacak bir eylemdi, ancak The Pit'in ana gelir kaynağı olarak, üç aylık bir uzaklaştırma ve intikamımı başka bir yerde almam için bir uyarı ile hafifçe kurtuldum.

Ne yazık ki Vasily Belov için kardeşimin katiline giden tüm yollar *Yama'nın* bodrum kapısında bitiyor.

"Sadece hakkım olanı istiyorum."

"*Glazaminin* arasında bir kurşundan başka bir şey borçlu değilsin!" diye tıslıyor, bıçağın ucunu sarı kaşlarının arasına vuruyor. "Tıpkı *pizda* kardeşin gibi."

"Lanet diline dikkat et," diye uyarıyorum, bakışlarım elindeki bıçağa kayıyor. "Çok daha azı için çok daha fazlasını kestim."

Vasili'nin gözleri kısılıyor, karanlık bir gülümseme yaymadan önce aramızda ağır bir sessizlik uzanıyor. "Ben mantıksız bir adam değilim, Marchesi," diyor bıçağını cebine koyarken, "ama ben bir iş adamıyım."

Hadi canım. Buraya bir talebin Bratva'nın yakın çevresinde bir delik açacağına inanarak gelmedim. Özellikle de bu boktan bulmacanın kayıp parçası Vasily'nin ağabeyi Oleg olduğu için. Kafasını bana gümüş tepside sunacak değil ya.

Başımı salladım. "Kardeşinizin yeri için fiyatınızı söyleyin."

"Bu maça ne kadar süre veriyorsun?" Kafese doğru başını sallıyor, zavallı bir pislik sanki öbür dünyaya zıplayan topu takip ediyormuş gibi sendeliyor.

"En fazla iki dakika," diye cevap veriyorum tereddüt etmeden. "Senin yeşilli çocuk göğsüne yuvarladığı tekmenin ardından çok fazla boğaz yumruğu yedi. Bir arkadan boğma hareketi ve kalıcı ışıklar söner." Bağırان seyircilerin kana susamış bir iskambil kâğıdı gibi üst üste dizildiği çelik tribünleri inceliyorum. "Anladığım kadarıyla, kilisedeki bir fahişe gibi olacak."

Vasili kaşlarını çatarak kolunu geri çekti ve elindeki elmayı yanımdaki beton duvara fırlattı. "O *mudak*'ın kazanması gerekiyordu, bir köpek gibi dayak yemesi değil."

Bu konuda neredeyse ağızından köpükler saçıyor, bu da bana kafesteki ezilmiş sık kafalının üzerinde bir kral fidyesi olduğunu söylüyor.

"Kalabalığın isyan etmek üzere olmasına şaşmamalı. Kesin bir şey üzerine bahis oynadıklarını düşündüler."

Kelimeler ağızından çıkar çıkmaz, bunun nereye gittiğini anlıyorum.

"Bir sonraki dövüş çok dengeli olacak," diyor Rus, bakışları giderek öfkelenen kalabalığa kayıyor. "Her iki tarafa da gidebilir. O *mudakta* büyük kaybedenler yarı yarıya atışta da kaybederse" -küçümseyen bir el sallıyor- "temizlenecek birden fazla ceset var."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Peki, bu konuda ne yapmamı istiyorsun? Kafes kenarında hakemlik mi yapayım?"

"*Nyet*. Dövüşün." Yüz ifadesi vahşileşerek tekrar tribünleri işaret ediyor. "Bir sonraki maçtan bir adamı çıkarıp Dul Bırakan'ı koyarsam, konuklarım ceplerini boşaltır." Bana bir kez daha yavaşça gülümsüyor. "Buradan canlı çıkarsan sana istediğini veririm."

Sikeyim.

Yedi yıl önce o kafese girdim ve altı gün içinde on iki beyaz giyimli gelini kara peçeli dullara dönüştürerek bana *Dul Bırakan* lakabını kazandırdım. O andan itibaren kana susamışlığım durdurulamaz bir bağımlılığa dönüştü ve Belov'un başlıca cazibe merkezi haline geldim.

Ama Nero'nun cenazesinden beri savaşmadım. Rus kanı dökmeye cüret ettikleri için dört Bratva *patsanına* karşı kendimi savunduğum sabahtan beri. Sonunda kiliseye geldiğimde, kesikler ve morluklar hakkında yalan söyledim, ama babam nerede olduğumu biliyordu. Aynı gece bana kardeşimin mezarı üzerine bir daha savaşmayacağıma dair yemin ettirdi.

Ancak bazen bir yemini tutmak için sözünüzden dönmeniz gerekir.

İ s y a n k â r bir kükreme dikkatimi kafese geri çekiyor, orada beklendiği gibi yeşil şortlu piç kurusu yere düşüyor ve ölüyor.

"Eşleşmeyi değiştir."

Belov koyu renk kot pantolonumu ve siyah tişörtümü taradıktan sonra soyunma odasına doğru başını sallıyor. "On beş dakikan var. Git üstünü değiştir."

Deri ceketimi çıkardım. "Gerek yok."

Rus bir kaşını kaldırır. "Rakibinize avantaj sağlıyorsunuz." "Güzel. O zaman belki adil bir dövüş olur."

Çoğu erkek modern zaman gladyatör katliamına girmeden önce tereddüt ederdi. Ben tereddüt etmem. Her rakibin gözünde kardeşinizi ölüme gönderen adamı gördüğünüzde cinayet işlemek kolaydır.

Oleg Belov.

Vasily'nin kardeşi, son derece acımasız bir kavgadan sonra bir gece bana yaklaştı. Elinin kirli çömlere bulaştığını duymuştum ama kaynaklarım onu Nero'nun arka bahçesinde dolanırken bulunca dikkat kesildim. Nero'nun tablolarından biriyle ilgilenen özel bir alıcısı olduğunu iddia etti.

Söylediği her yalan doğru çıktı.

Şimdi Nero öldü, Oleg kayıp ve New Jersey'deki bütün parmaklar beni gösteriyor.

Yumruklarımın metal duvar arasına sıkışmış kanlar içindeki adama yumruk üstüne yumruk indirirken kalabalığın ilkel tezahüratları arka plandaki gürültü haline geliyor. Sert bir sağ kroşeden sonra geri çekiliyorum ve avımın gözlerinde önce korkunun, sonra da kabullenişin parlamışlığını izliyorum.

Ellerimde işe yaramaz bir kan var ama kaçınılmaz.

"Sonuna kadar, Nero," diye mırıldanıyorum, yeminimi sağlamlaştırarak eylemlerimi haklı çıkarıyorum.

Son bir yumrukla, kırılan kıkırdakların ve ezilen kemiklerin sesi kulaklarımı dolduruyor. Rakibim mindere çarptığında yüzüme kan sıçradı.

Kalabalığın gürültüsü arasında bir yerde zilin çaldığını duyuyorum. Elimin tersini ağzıma götürerek patlamış dudağımdaki kanı siliyorum, sonra sendeleyerek kapıya doğru gidiyorum. Taş suratlı bir Bratva muhafızı kapının kilidini dışarıdan açıyor ve çıplak ayaklarım betona değerken başını sallıyor.

Vasili'nin gözlerini tekrar yakalayarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Bana Oleg'in nerede saklandığını söyle."

Başını sallayarak döndü ve onu takip etmemi işaret etti. İtiraz edemeyecek kadar bitkinim, bu yüzden parmak uçlarımdan kırmızı ekmek kırıntıları gibi kan damlayarak arkasından sendeliyorum. Karanlık bir koridorun sonunda, sağdaki bir kapının kilidini açıyor ve paytak paytak içeri giriyor.

Çirkin maun bir masanın arkasına yerleşip önündeki iki sandalyeyi işaret ederek, "Otur," diye talimat veriyor.

Lekeli yumruklarımı yanımda sıkıyorum. "Hayır."

Omuz silkerek sağındaki çekmeceyi açar ve bir deste para çıkarıp masasının üzerine bırakır. Sonra bir deste daha... sonra bir tane daha. Dördüncü transferden sonra gururlu bir kral gibi arkasına yaslanır.

"Bu da ne?"

"Kazancınız."

Sandalyelerden birinin etrafında dönerek destelerden birini elime alıyorum, kanım banknotları kıpkırmızı boyadıktan sonra ona geri fırlatıyorum.

Yumruğunu masaya vurur. "Nankörlük ediyorsun."

"Lanet olası parayı istemiyorum," diye homurdanıyorum, tam önünde durana kadar aç bir aslan gibi masanın üzerinde geziniyorum. "Kardeşinin yerini istiyorum... *hemen*."

Piç kurusu ilk kez sırtıtmıyor. Masasından bir kâğıt çekip üzerine bir şeyler karalarken ateşli bakışları içimde delikler açıyor. "Al," diye mırıldanıyor ve kâğıdı göğsüme doğru itiyor. "Sözümü tuttum."

Bunu bir cevapla onurlandırmayacağım.

Aşağı bakıp adresi taradım. **1499 Patterson Bulvarı.**

Bunu daha önce nerede duymuştum?

Üç aylık konuşmalar zihnimde dönüp duruyor, özellikle de bir tanesi. Gergin siyah limuzinlerle çerçevelenmiş keskin bir Ekim öğleden sonrası ve iğrenç derecede tatlı bir koku.

"Bizimle gel, Renzo."

Arka yolcu kapısından eğilen kız kardeşimin gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzüne bakıyorum. Bana her zaman Nero'ya baktığı gibi bakıyor.

Kahramanına yaptığı gibi.

Ancak şeytan beyaz bir ata binmez ve neden olduğu bir cenaze törenine ailesinin limuziniyle gitmeyeceği de kesindir.

Başımı salladım. "Seninle orada buluşuruz."

Rosalie, kara kalbime bir kazık daha saplayan hüznü bir iç geçiriyor. "1499 Patterson Bulvarı."

Yumruğumu sıkıyorum, öfkeyle kâğıdı buruşturuyorum. "Burası Rosewood Mezarlığı." Cenazeden sonra ailemin limuzinini oraya kadar takip ettiğimi hatırlıyorum.

"Anlaşma Oleg'in yeri içindi," diye cevap veriyor sıkılmış bir ses tonuyla. Açık çekmeceye uzanıp bir elma daha çıkarıyor. Aynı bıçağı cebinden çıkarıp ağzını açmasını sessizce izliyorum. "Şimdi sende." Bana yavaşça, acımasızca gülümsüyor. "Görünüşe göre kardeşim çok fazla özensiz iş anlaşması yapmış. Huzur içinde yatsın..."

Her şey kararıyor.

Görüntü yok. Ses yok. Vicdan yok.

İleri atılarak bıçağı elinden kaptım ve keskin bıçağı şahdamarına bastırırken yaşadığı şokun tadını çıkardım. "Öz kardeşini sen mi öldürdün?" Başını salladığında, elimi sıkıca kavradım. "O zaman onu kim öldürdü?"

"Bilmiyorum!"

"Daha iyi

düşün."

"Bilmiyorum," diye tekrarlıyor, tombul yanaklarındaki tüm renk uçup gidiyor. "Oleg ve ben kan kardeşiydik, seçimle değil. Dediğim gibi, pis işlere bulaştı ve çok fazla düşman edindi."

"Ama onu benden korudun," diye suçluyorum. "Onu *Yama*'da sakladın ve beni sürgüne gönderdin."

"Hırsızlar Kanunu," diyor sanki gırtlakını kesmeme saniyeler kalmamış gibi kesin bir ifadeyle. "Oleg'i ne kadar az önemsemiş olursam olayım, Bratva kendi adamlarını korur."

"İyi deneme, ama yeterince iyi değil." Bıçağı derisine daha sert bastırıyorum, boynundan aşağı parlak kırmızı bir boncuk kayarken çıkardığı feryattan zevk alıyorum. "Belki bir parmağını daha kaybetmek hafızanı canlandırabilir."

Vasili'nin hararetli gözleri, sol elinin kalan dört parmağının sıkı bir yumruk şeklinde kıvrıldığı kucağına düşüyor. *Son tartışmamıza misilleme olarak pakhanının ona yaptıklarını hatırlatıyor.*

"Mudak," diye mırıldandı ve hemen ardından ekledi, "hâlâ şu 'Kefaret' tablosunu arıyorsun, değil mi? Hani şu öldüğü gece kardeşinle birlikte sattığınız tabloyu?" Ben bir şey söylemeyince bakışlarını benimkilerle buluşturuyor. "Görünüşe göre, -siz Amerikalılar nasıl diyorsunuz- *nakliye sırasında* kaybolmuş ve bu Cuma Londra'da açık artırmaya çıkmış. Duyduğuma göre, özellikle Rusya'dan büyük bir ilgi varmış."

"Bratva?"

Piç herif kıkırdar. "*Hayır.* Bir Bratva kardeş istediği bir şey için teklif verme zahmetine girmez. Sadece alırdı. Bu alıcı aykırı biri, ismini vermek istemeyen biri." Bana bir bakış attı. "Tıpkı rahmetli ağabeyimin iş ortağı gibi."

Dişlerimi sıkıyorum. *Günler önce işe yarayabilecek bir bilgi.* "Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Resim mi? Size daha önce de söyledim, Oleg dikkatsizdi ve övünmeyi severdi. Müzayedeye gelince..." Ofisin portrelerle kaplı duvarlarını işaret etmeye çalışırken sesi titriyor. "Güzel sanat eserlerine karşı bir takdirim var."

Bir Belov'a güvenmek zaten ellerimi kana bulamakla sonuçlandı. Bir başkasına güvenmek deliliğin tanımı olur. Yine de bu, Nero öldüğünden beri elde ettiğim ikinci ipucu, bu yüzden riske rağmen bunu görmezden gelemem.

Eğer bu isimsiz, esrarengiz Rus'un o gece otel odasına giren adam olma ihtimali varsa, yollarımızın kesiştiğinden emin olmalıyım - *benim şartlarımla.*

Bakışlarım hâlâ masasının üzerinde dağınık duran para yığınlarına kayıyor. "Bana ödeme yapmak mı istiyorsun Vasily?" Meydan okuyorum. "O zaman beni de o açık artırmaya dahil et."

"Bu özel bir pazar." Yutkunuyor, sonra donup kalıyor, adem elması bıçağa doğru sallanıyor. "Aradığınız tablo beş milyona satılıyor. O müzayedeye evinde yer bulabilmek için bile kredi kontrolüne, Uluslararası VIP hesabına ihtiyacınız var..."

"O zaman hepsini bana getir."

"Ben yapamam. Ama bunu yapabilecek birini tanıyorum. Belki doğru kıyafeti giyersen, onlara arka kapıdan ulaşma şansın olabilir." Sırıtarak bakışlarını bana çevirdi. "Ya da önden... *İkna* kabiliyetinize bağlı."

Bıçağın sapını sıkıca kavriyorum, solgun teninde ikinci bir ince kızıl çizgi daha beliriyor. "İsim."

"Tatiana Sanders," diye ağzından kaçırıldı. "Kim?"

"Bir New York sosyetesı. Şehirdeki en seçkin özel modern sanat galerisinin sahibi ve size her kapıyı açabilir... Ama anahtarları ondan almak için iyi şanslar. O soğuk *suka* geldikleri kadar soğuk."

Sanders... Bu isim neden bu kadar tanıdık geliyor?

"Galerisinin adı ne?" *"Elysium."*

İşte o zaman anlaşılır. Tatiana, Senatör Rick Sanders'ın kızıdır; bir eli Anayasa'da, diğer eli Hudson'ın bu yakasındaki tüm yeraltı operasyonlarının cebinde olan kirli bir New York politikacıdır.

Geriye çekilerek bıçağı masasının ortasına sapladım. "Bir senatörün kızını bu işe bulaştırmamı mı istiyorsun?" Kükrüyorum. "Bir masum mu?"

Belov kara bir kahkaha atar. "O kız 'masum' değil. Kardeşini kimin öldürdüğünü mü bulmak istiyorsun? Bir teşvikçi bul. Bayan Sanders'ın üzerindeki ısıyı artırın. Sıcaklığı kontrol ettiğinizde buz bile eriyebilir."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BABAM bana her günün kirli başladığını ve bunu temizlemenin bizim işimiz olduğunu söylerdi. Onun kim olduğunu düşündüğümde, bunu mümkün olan her şekilde kendi lehime çevirmemi kastettiğini düşündüm.

Ancak günler bitmek bilmediğinde ve lekeler kalıcı olduğunda ne olur?

Şoförlü Porsche Cayenne'imın renkli camından dışarı bakarken kendimi bunu düşünürken buluyorum. Son beş yıldır benim için koruyucu bir kale olan bu şehre bakıyorum. Buradaki isimsiz yüzler arasında acımı saklamak çok kolay. Yükselen gökdelenler kalbimin etrafındaki sivri uçların yerini aldı.

Araba Manhattan'ın en seçkin müzayede evi *Regency'nin önündeki* kaldırıma yanaşırken kırmızı dudaklarımı büzerek Chanel güneş gözlüklerimi yüzüme yerleştiriyorum.

Parlak New York güneşinin kaldırımdaki her çatlağı ve lekeyi ortaya çıkardığı türden bir sabah.

Aynı zamanda kırılğan ruh halimi de ortaya çıkarıyor. Şu ana kadar, son birkaç saat bana cehennemden gelen bir akşamdan kalmalık ve kendiliğinden yansa üzerine *Negrone Sbagliato* kokteyli atmayacağım bir adamın sanat eserini satarak beş bin dolarlık acınası bir komisyon kazandırdı. Her işin bir sınırı vardır ve Emanuel Scott gibi kendini beğenmiş ahmaklarla çalışmak da benimki. Öte yandan, mali durumunuz yakın zamanda Büyük Buhran dönemindeki bir Wall Street bankacısınınkine eşdeğer bir sıçrama yaptıysa, seçim her şey demek değildir.

Telefonumu kontrol ediyorum, gizli numaradan gelen üç cevapsız aramayı, galerideki kişisel asistanım Erika'dan gelen iki aramayı ve ikiz kardeşim Seb'den gelen bir aramayı not ediyorum.

Birbirimizle konuşmayı bırakmadan önce, "birleşik aile" kelimeleri yeni demir perde haline gelmeden önce babamın bana söylediği bir başka şey de buydu.

"Kıçından sikerken tatlı dille konuşamadığın birinden asla para alma."

Annem *bu* tavsiyeyi paylaştığı için ondan pek hoşlanmamıştı ama haklı olduğu ortaya çıktı. Kirli para, kirli bir gün gibidir. Bazen ne yaparsanız yapın temizleyemezsiniz.

Yine de, bahse girerim ki tasfiye için şantaj yapmadı ve ruhumdaki tüm sıcak ve soğuk ile taptığım bir yer olan kendi özel galerisini büyük bir tehlikeye attı.

"Geldik Bayan Sanders," diye anons ediyor şoförüm, dikiz aynasında benimle güneş gözlüklerini tokuşturarak. "Müzayedenin başlamasına yirmi dakika var. Tam zamanında."

"Teşekkür ederim Andrew," diyorum hızlıca, çantamı ve bu sabahki müzayede broşürünü toplarken kapımı açmasını bekliyorum.

Topuklarım kaldırıma vurduğu anda, New York'un geri kalanı etrafımda yok olurken krem rengi taş binaya bakıyorum.

Ona bakmadan duramıyorum. Bir anının ürpertiyle ortaya çıkan bir dürtü gibi. On yaşındayken annemin beni buraya ilk getirdiği zamanı yeniden yaşıyorum. Beyaz ve altın rengi lobide pembe dondurma yememe izin vermiş, sonra da sakince bir milyon dolara bir tablo satın almıştı.

O gün büyükbaş hayvanlara teklif verir gibi rekabetçi bir odayı geride bıraktı - sadece kendisi, beyaz bir küreği, bir numarası ve kıpırdanmadan duramayan bir çocuğu vardı.

Tabloyu ben de hatırlıyorum. Gördüğüm en güzel şeydi ve onun satın aldığını bildiğim soyut dışavurumcu olmayan tek sanat eseri idi: 19. yüzyıldan genç bir kadının eski püskü yaldızlı bir çerçeve içinde küçük kare bir portresi, saçları sık kahverengi bukleler halinde, üzgün bir yüz ve çökmüş gözlerle.

Ona evcil köpeğimin adı olan "Ines" adını vermiştim. Ines her zaman oyuncaklarını gömer ve onları unuturdu ve "resim yapan Ines" de bir şey kaybetmiş gibi görünüyordu.

Beni kendine çekti ve onu sevmemi sağladı, sonra da bana sanatı sevdirdi. Yıllar sonra sevgim bağımlılığa, bağımlılığım da saplantıya dönüştü. Okulu bıraktım ve bir süre annemin galerisinde çalıştım. Aramız açıldıktan sonra bir yıllığına Rusya'ya kaçtım. Döndüğümde kendi işimi kurdum ve Manhattan'ı dikkat etmeye zorladım ama o resmi asla unutmadım.

Bazen *Regency*'deki o günün gerçekten mutlu hissettiğim son gün olduğunu düşünüyorum.

Birkaç yıl sonra, "Ines" e bıçak çektim, çaresizlikten tuvali kestim ve annemin kalbini kırdım.

O gece evden temelli ayrıldım.

"Bayan Sanders?" Şoförüm ihtiyatlı bir şekilde öksürerek beni kalabalık kaldırıma geri getirdi. "Teşekkür ederim Andrew. Hepsi bu kadar."

Kendimi toparlayarak, sahte özgüvenim ve kusursuz tarzımla yirmi iki yaşına on yaş daha ekleyerek binaya giriyorum.

Calacatta mermerinden lobiye girdiğimde tüm gözler bana çevriliyor. Gazeteler bana Modern Sanatın Buz İmparatoriçesi diyor, çünkü onlara bir santim bile açık vermeyi reddediyorum. O zamandan beri lakabım sosyal çevrelerde hiç bitmeyen bir döngüye hapsedildi. Ünüm benden önce gelir. Dünyanın en genç özel galeri sahibi olmamın bir önemi yok.

ya da küratörlüğünü yaptığım ilk sergimin kapalı gişe, on milyon dolarlık bir başarı olması. Her iş, bir erkeğin dünyasının başka bir uzantısıdır ve penisleri tehdit altında hissettiklerinde, başarılarınızı mümkün olduğunca önemsiz hale getirmek için ellerinden geleni yapacaklardır.

Buzdan kalemin çatlamaya ne kadar yakın olduğunu bilseler nasıl gülerlerdi.

Dün bankayla yaptığım görüşmeyi düşündüğümde yanaklarım utanç içinde kızarıyor. Kredime el koymalarına sadece bir ödeme gecikmesi kaldı. İki milyon dolar bulmak için tam iki haftam var, yoksa sevmeme izin verilen tek şeyi kaybedeceğim.

"Tatiana, sevgilim!" diye bağıyor solumdan bir ses. "Sen olduğunu sanmıştım."

"Richard." Meslektaşımı isteksiz bir hava öpücüğüyle selamlıyorum. Şehirdeki bir başka özel galerinin temsilcisi. Tesadüfî bir rakip ve hayatını kurtarmak için sır saklayamayan gösterişli bir İngiliz piçi.

Şimdiye kadar, yaklaşan mali yıkımım ile ilgili söylentiler yok, ama aksini söyleyecek ilk kişi o olurdu.

"Acentelik mi yapıyorsun yoksa satın mı alıyorsun?" diye soruyor, beni zarif koridor boyunca müzayede salonuna doğru götürürken topuklarım mermere yüksek sesle vuruyor.

"Ajanlık," diye cevap veriyorum yumuşak bir sesle, çantamı ve broşürümü kolumun altına sıkıştırırken eski siyah eldivenlerimi teker teker çıkarıyorum. "Son zamanlarda İngiliz sanatı için pahalı bir zevk geliştiren Suudi bir Prens için."

Yalan dilimden o kadar kolay dökülüyor ki...

Sonra gizli numaradan gelen üç cevapsız aramayı düşünüyorum ve midem bulaniyor.

"Bütçe mi?"

"Bu tür konuları tartışmanın asla bir hanımefendiye yakışmayacağını biliyorsun, Richard," diye azarlıyorum, zihnimde onun inciklerini tekmeliyorum.

"Senin bir hanımefendi olduğunu kim söyledi?" Kibirli yüzü sırtıyor ve ben ayağımı zihinsel olarak kasıklarına doğru kaydırıyorum. "Böyle bir unvan kusursuz bir aile mirası gerektirir ve Capitol Hill'de aksini iddia edecek çok kişi var."

Pislik herif.

Babamdan ve birkaç yıl önce Senato'dan geçirmeyi başardığı milyonlarca dolarlık devasa kumar yasasından bahsediyor. Bu yasa tasarısı, kamuoyunda çok konuşuldu ve istenmeyen incelemelere yol açtı.

"Tanıdıklarımızı seçebiliriz ama ailemizi seçemeyiz Richard," diye karşılık veriyorum, müzayede odasına ulaştığımızda.

Yanıtını beklemeden doğruca her zamanki yerime, sahnenin beş sıra gerisine gidiyorum. Burası müzayedenin "etki üçgeni" içinde, o ince, son dakika teklifi için müzayedeciyle doğrudan göz teması kurabileceğim en önemli yer. Hayatta her şeyin olduğu gibi bu oyunun da kuralları var. Ben sadece bunlara uyuyorum.

"Kesinlikle katılıyorum." Richard yanıma oturdu, bu beni çok kızdırdı.

Neden İngiliz erkekleri parfümlerini hep abartmak zorunda? Onun Drakkar Noir'ı benim hafif kokumu çoktan kısıp aldı. Bacaklarımı çaprazlayarak telefonumu çıkarıyorum. Gizli numaradan iki cevapsız arama daha var, bu yüzden onu rahatlatmak için Moskova'ya hızlı bir mesaj gönderiyorum.

Al. Bitince ararım.

Cihazımı çantama geri koyarken kendime bunun son kez olduğunu söylüyorum ama herkese olduğu gibi kendime de yalan söylemekte iyiyim.

Oda hızla doluyor.

Neredeyse her koltuk dolu.

"Bir avuç şampanya sansasyoncusu," diye onaylamazcasına gıdıklıyor Richard, geç gelenlere bakarak. "İngiliz portrelerinin bu yıl bu kadar popüler olmasının tek nedeni monarşiyle ilgili son skandal."

Bir gülümsemenin hayaleti bile kırmızı dudaklarımı rahatsız etmiyor. Bugün lakabımın hakkını vermeye kararlıyım.

"Seni de burada bulduğuma şaşırdığımı söylemeliyim Tatiana. Soyut dışavurumculuk üzerine uzmanlaştınız, değil mi?"

"Çeşitlendiriyorum."

"Senin için ne kadar sıkıcı, sevgilim... *Regency's'in* her satıştan aldığı komisyonu yüzde on ikiden on üçe çıkarmayı düşündüğünü duydun mu?" Sanat dünyasından birkaç tanıdık simaya, dalkavuk bir pislik gibi başını sallamasını izliyorum. "Sanırım şu anki ekonomik ortamda köpekbalıklarının bile dişlerini bilemesi gerekiyor... Neden, *merhaba*," diye soluk soluğa üst sınıf huşu içinde devam ediyor. "Burada neyimiz varmış?"

Biraz ilgimi çekince, kimin dikkatini çektiğini görmek için başımı eğiyorum. Gelen genel gri ve lacivert takım elbiselerin arasında, diğerlerinden geride duran üç parçalı siyah bir özel dikim var. Kumaşın kesimi enfes... Ve sonra gözlerim kuzeye gidip içindeki adamın yüzünü kaydediyor.

O kopmak üzere olan bir elektrik fırtınası.

O Milton'un "Kayıp Cennet"indeki Lucifer. Güzeldir ama tam bir yıkım yaratabilir.

Bir an için buzdan tahtımdan sarsılarak, adamın karanlık gözlerinin ölçülü bir hızla odayı dolaşp her yüzü incelemesini izliyorum. Çenesini ovmak için elini kaldırdığında, parmak eklemlerindeki dövmelerin parıltıları tehlikenin şimşekleri gibi çakıyor.

Kendini açık artırmaya çıkarması gerektiğini düşünüyorum, tamamen yabancı birine verdiğim içgüdüsel tepki karşısında şok oldum. Benim için çoğu erkek manipüle edilecek piyonlardır, dikkatimi çekecek krallar değil.

"Kim o?" Richard'a sordum.

"Renzo Marchesi... Hangi bataktan çıktığini merak ediyorum. Ve New Jersey mafyası ne zamandan beri yasal yollardan sanat eseri temin etmekle ilgileniyor?"

"Mafya mı?" Sertçe söyledim.

"Söylentilere göre... Ailesi köprü üzerinden eski dünya, Camorra tipi bir para akışı sağlıyor." Kaşlarımı kaldırmam üzerine, "Haraç, çalıntı mallar, işçi sendikalarına sızma..." diye ekledi.

"Modası geçmiş bir iş planı," diyorum küçümseyerek. "Bugünlerde daha kârlı girişimler var."

"Çalıntı sanat eserleri satmak gibi mi? Pah! Bu onlar için sadece bir yan girişim. Renzo'nun babasının parmağı yıllardır Meksikalıların bal küpünde. Kaynaklarıma göre, Carrera Karteli'nin kendi limanı üzerinden ticaret yapmasına izin veriyor, sonra da arkasına yaslanıp kira topluyor."

"Ne kadar girişimci." Ses tonum alaycı, ama Marchesi'ten o anki hoşnutsuzluğum omzumun üzerinden bir bakış daha atmamı engellemiyor. Benim için sanat

sömürülmesi gereken bir mafya oyunu değil, tadına varılması gereken bir keyiftir. "Küreği yok," diye gözlemliyorum.

"Hayır, ama çok büyük bir silahı olduğunu duydum." "Oh, Tanrı aşkına, Richard!"

Tam o sırada Marchesi başını bana doğru çeviriyor, göz göze geliyoruz ve fırtınasının tüm gücü yüzüme çarpıyor. Hava yoğun ve tanımlanamaz bir şeyle cızırdıyor. O acımasız kara gözlerdeki gök gürültüsü içimde bir şeyleri sarsmakla tehdit ediyor.

Hayır.

Olmuyor.

Brooklyn yakınlarında bir yerde yanlış yola sapmış, takım elbiseli esrarengiz bir gangsterin dikkatimi dağıtmasına izin vermeyerek hızla sahneye dönüyorum.

Müzayede başladı, lotlar Regency'nin her zamanki verimli hızında ilerliyor. İlgilendiğim tek parça listenin sonlarında yer alıyor, bu yüzden arkama yaslanıp odadaki alım gücünü gözlemlemek için biraz zamanım var. Bu sırada Marchesi'nin bakışlarının enseme ısıttığını hissedebiliyorum. On yaşındaki halimin karbon kopyası gibi koltuğumda kıvrılmama neden oluyor.

Yanımda, Richard telefonunu başının yanına yapıştırmış, 'parasına' oyunla ilgili yorumlar fısıldıyor, talimat verildiğinde verimli ve gizli bir şekilde teklif veriyor.

Bugün için de emirlerim var: Ne pahasına *olursa olsun satın alın ya da sonuçlarına katlanın.*

Richard'ın aksine, ben burada komisyon almayacağım. Konstantin böyle çalışmaz.

Yarım saat geçti.

Müzayedeci gözlüklerini düzeltiyor ve rehber kâğıdına bakıyor. "Sırada yirmi dört numaralı lotumuz var, Sir Thomas Webster'ın 'Mary...' başlıklı, şaşırtıcı derecede mütevazı bir on dokuzuncu yüzyıl İngiliz portresi."

Beyaz pamuklu eldivenler giymiş bir adam sahneye küçük bir portre taşırken tüm gözler sağa kayıyor. Şövalenin üzerine yerleştirip bir kenara çekiliyor ve nefesim kesiliyor.

Olamaz.

Sonraki birkaç dakika beyaz bir gürültünün içinde kayboluyor. Müzayedecinin sanatçı ve resim tarzı hakkında açıklama yaptığını duymuyorum. Açılış teklifini bile duymuyorum. Benzerlik çok ürkütücü. Hüznü çok çarpıcı. Başı bu kez sola değil, sağa dönük ama duruşu ve ifadesi neredeyse aynı.

Aman Tanrım... "Ines "in bir ikizi var.

Bunu nasıl kaçırdım? Dikkatim o kadar dağınıktı ki açık artırma broşürünün geri kalanına bakmak aklıma gelmedi. Ayrıca, şu anda yakacak fazladan param da yok. Bugün buraya sadece Konstantin emrettiği için geldim.

Yine de onu

istiyorum.

Kahretsin, onu

istiyorum.

Evimi satıp Bronx'ta kiralık bir dairede yaşamak zorunda kalsam bile.

Avuçlarım terliyor ve başım hafifliyor. Tüketim tutkum beni bir uyuşturucu gibi etkiliyor. O benim için bir tabloda daha fazlası. O benim geçmişime uzanan bir can simidi.

"Benim sıram." Richard doğruldu ve telefonunu diğer kulağına geçirdi ve aniden "parasının" da benim hayat çizgimi istediği anlaşıldı.

"Rezerv teklif beş yüz bin," diye anons ediyor müzayedeci.

Kılımlı bile kıpırdatmamak için kendimi zorluyorum. Herkes sadece acemilerin ilk teklifi verdiğini bilir. Müzayedeci başıyla onayladı. "Arkadan beş. Beş on duyuyor muyum?"

Başım dönüyor ve bakışlarım yine siyahlar içindeki adamla çarpışıyor. Sanki hiç durmamış gibi doğrudan bana bakıyor - şimdi güzel ağzını bir sırtışın gölgesi süslüyor.

"Beş elli," diyor müzayedeci. "Beş altmış mı duyuyorum?"

Ben izlerken, Marchesi elini tekrar kaldırıyor ve tüm açık artırma görgü kurallarını bir kenara bırakıyor. *Açık artırmanın uzun bir şaka gibi olduğunu bilmiyor mu? Sadece espriyle güzelleşiyor.* Elini çok erken oynuyor, eğer...

Tabii bunu ne kadar istediğimi biliyor ve benimle oynuyor değilse. Başımı tekrar sahneye çeviriyorum, kalbim tekrar hızla çarpıyor.

Ama nasıl olur da...?

"Altı yüz bin."

Daha fazla bekleyemeyerek başımla kısa bir selam veriyorum ve müzayedeci atılıyor.

"Yedi yüz," diyor derin bir ses ve seyircilerden şaşkın mırıltılar yükseliyor.

Ayrıca elit bir müzayede evinde teklif vermek hoş karşılanmaz ama içimden bir ses Marchesi gibi küstah bir dolandırıcının protokolleri umursamadığını söylüyor.

Tekrar başımı salladım.

Müzayedeci fark eder.

"Yedi on numaraya-"

"Sekiz yüz."

Mafya piçi.

"Bir üst teklifiniz var mı?" Richard mırıldanıyor ve teklifi sekiz yirmiye çıkarmak için kendi başını sallayarak oyuna atlıyor.

"Sınırsız," diye mırıldandım.

"Buraya 'satın almak' için gelmediğini sanıyordum, Tatiana?" diyor sinsice.

"Siktir git Richard," diye hırlıyorum nadir bir duygu patlamasıyla ve Marchesi teklifi bir milyona çıkarırken kıkırdıyor.

Bir milyon.

Gözlerim yaşıyor. Bu hayatta istediğim sadece üç şey var ve ikisi çığ gibi büyüyen bir bok yığınının daha hızlı bir şekilde gözden kayboluyor.

Bir kez daha başımı

salladım. "Bir

milyon, on."

Marchesi yüksek sesle "İki milyon," diye seslenir ve ardından gelen soluklar farklı türdendir.

Yenilmiş bir şekilde koltuğuma yığıldım. İki milyon bir piyango bileti. Resmin gerçek olup olmadığını bile bilmiyorum. Yine de çatışma gerçek. İçimde devam etmem için bağırın on yaşında bir ses ve neyin tehlikede olduğunu çok iyi bilen bir kadın sesi var.

Richard ve Marchesi'nin iki buçuk milyona kadar elim sende oynamalarını dinliyorum ve sonra Richard da yenilgiyle yüzünü buruşturuyor. Sonunda tokmak düştüğünde, gözlerim sahneden hiç ayrılmıyor. Marchesi'ye en ufak bir merhamet göstermeyi reddediyorum. *İsterse cehennemde çürüsün, umurumda değil.*

Bir sonraki lot ortaya çıktı ve Konstantin için asık suratlı bir satın alma için itaatkâr bir şekilde teklif verdim.

Müzayede biter bitmez güneş gözlüklerimi yüzüme geçirip odanın arka tarafındaki çift kapıya doğru kaçıyorum. Marchesi gitmiş, yerine soğuk yüz ifademi görünce benim için yollarını yeterince hızlı ayıramayan sanat meraklılarından oluşan ılık bir duvar gelmişti.

Arabanın arka koltuğuna kayarak telefonuma uzandım.

Tamamdır.

Onu yanımdaki boş koltuğa fırlatıp, sefalet içinde gözlerimi kapatıyorum. Bunu yaptığımda, "Meryem "in üzgün yüzünü görüyorum.

Tek yapmak istediğim annemi arayıp ona her şeyi anlatmak.

Telefonum ötüyor. Bu bir uyarı, beni pişman edeceğini bildiğim bir şeyi yapmaya çok yaklaştığım için bir azarlama.

Kendimi toparlayarak cihazıma bakıyorum ama ilk kez mesaj Konstantin'in ocaklarından birinden gelmiyor...

Şimdi dikkatinizi çektiğime göre, yarın akşam saat tam 8'de görüşmek üzere.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"İYİ GÜNLER, BAYAN SANDERS."

Yarım saat sonra galerimin cam kapılarından içeri süzülürken asistanım Erika yerinden kalkıyor, elinde hâlâ telefonum var. "Saat birdeki randevunuz az önce geldi. Beklerken avludaki *Gray Gris* koleksiyonunu inceliyor. Kredi kontrolleri ve bütçesi mükemmel. Galerinin en üst katıyla başlamak istersiniz diye düşündüm."

"Teşekkür ederim Erika," diyorum, siyah eldivenlerimi, çantamı ve güneş gözlüklerimi masasına fırlatarak, her zamanki gibi hızlı düşündüğü ve tempolu etkinliği için minnettarım.

Geçen yıl onu işe almak altın vuruş yapmak gibiydi. Benim çene çalmaya hiç ilgim yok, onun da yok. Tek ortak paydamız benim yoğun iş günlüğüm ve bu kapıdan girip çıkan paha biçilmez sanat eserleri.

Onu bırakmak zorunda kaldığımda canım çok yanacak ama bunu düşünemem. Şimdi.

"Müzayede nasıldı?" diye soruyor, eşyalarımı topluyor ve bana doğru dönüyor. ofisinde, sarı atkuyruğu bir ince omzundan diğerine düzgün bir Aveda dansıyla sallanıyordu.

"İlginç."

Gerçek şu ki, "Mary "yi ona asla hak ettiği şekilde davranmayacak olan sınıfsız bir vahşiye kaptırmanın acısını hala yaşıyorum.

"Oh?"

Tasarım siyah kalem elbisemdeki belli belirsiz kırıksıklıkları düzelterek avluya doğru bakıyorum ve günün bir sonraki savaşı için kendimi hazırlıyorum. "On sekizinci yüzyıldan kalma bir

'Bay X' için portre. Lütfen ona uygun şekilde fatura kesiniz." Küçük bir duraklama oldu. "Bunu hemen yapacağım."

Erika müşterilerim için kullandığım takma isimlere aşinadır. Örneğin Konstantin, dönen bir alfabe tekerleği gibi düzenli olarak isim değiştiren ele avuca sığmaz bir adam. Onu hazırlıksız yakalayan şey, yirminci ya da yirmi birinci yüzyılda yaratılmamış bir şey için teklif vermem.

Son zamanlarda, Konstantin her zamanki yetkimizin ötesinde alışverişler talep ediyor. "Dokuz yüz elli, Erika."

"Komisyon yüzdesi?" "Sıfır."

En azından parasal olarak.

Belki bu sefer sözüne sadık kalır. Belki bu sefer beni Moskova'ya uçurur ve ödül olarak bana tam bir saat verir. En son yumuşamasından bu yana iki yüz gün, beş ay ve on yedi gün geçti ve aramızdaki her saniye ıstırap oldu.

Doksan derecelik serin bir dönüş yapıp ana galeriden cam avluya doğru ilerlerken Erika'nın keskin gözlerinin beni takip ettiğini hissedebiliyorum. *Elysium*'un beyaz duvarları gün ortası ışığında göz kamaştırıyor, tablolar daha da göz kamaştırıcı. Yürürken, üzüntümü bastıran nadir bir sakinlik duygusu hissediyorum. Güneş ışığı yaratıcılık için bir yaşam gücüdür, her dokulu fırça darbesine yeni boyutlar kazandırır. Burada, boş, mükemmel galerimin ortasında, neredeyse kendimi yeniden *bir şeyler* hissederken hayal edebiliyorum.

Sonra isimsiz mesajı hatırlıyorum ve uzun, kara bir bulut onu söndürüyor. Mesajı gönderenin Marchesi olduğunu biliyorum. *Ama nedenini* bilmiyorum ve bu beni en az adamın kendisi kadar tedirgin ediyor.

Köşeyi döndüğümde, bir tuvalin önünde buruşuk beyaz tişörtüyle dolaşan bir başkasını gördüğümde siyah Brioni'nin içindeki sorunu unutuyorum.

"Seb?" Şok içinde durdum.

"Sürpriz." İkiz kardeşim dönüyor, yakışıklı yüzünde yüklü bir sırıtış, asi siyah saçları özür dilemeyen kahverengi gözlerine dökülüyor. Artık babamıza o kadar benziyor ki nefesim kesiliyor. "Dolar işareti gibi davranırsam beni görme şansın artar diye düşündüm."

Kendimi Erika'nın adına küfrederken buldum. *Her şeyin bir ilki vardır.* Yine de akraba olduğumuzu bilmesine imkan yok. Benim tarzım gergin Manhattan kaltağı, Seb'inki ise daha şehirli, rahat, kırmızı ışıktaki koşan ve umursamayan bir memur. Ayrıca, ailemden hiç *kimse Elysium'a* açıldığı günden beri adım atmadı.

"Burada ne halt ediyorsun?"

"Seninle birkaç mum söndürmeye geldim." Kahkahalara boğulmadan önce bir an dudaklarını büzüyor. Bu bizim "T" halimiz: Easy Company ve Buz İmparatoriçesi. İnsanlar ona anında ısınırken, ben onları dondurmadan duramıyorum. "Mutlu yıllar, kardeşim."

Doğum günü mü? Bugün gerçekten 23 yaşında mıyım?

Çok daha yaşlı hissediyorum.

Cümleli tebriklerine karşılık vermediğimde, ellerini kot pantolonunun içine sokuyor ve beyaz bağcıklar ve merakla bir sonraki resme doğru ilerliyor. "Sen ve annem neden bu soyut şeylere bu kadar takıntılısınız?"

Onun adını duyunca kalbim duracak gibi oluyor. "O nasıl?"

"Seni özlüyorum."

"Baba?"

"Sana küfretmek ve sonra seni
özlemek." "Seni mi?"

"Sana lanet okuyor, seni özlüyor ve hâlâ aramızda neler geçtiğini anlamaya çalışıyorum."

Ellerime bakıyorum ve hâlâ telefonumu tuttuğumu fark ediyorum. Ekran bana doğru
yanıp sönerken, gizli bir numaradan gelen bir cevapsız arama daha görüyorum, ama
Marchesi'den başka bir şey yok.

"Gitmen gerek," diyorum, izdihamı kendim yönetmek için arkamı
dönerek. "Tüm bu 'asi ergen' olayını bırakmanın zamanı gelmedi mi?"

"Ciddiyim, Seb."

Cılalı parke üzerinde spor ayakkabıların gıcirtısını duyuyorum ve ardından sıcak bir el
koluma hafifçe dokunuyor. "Tatiana, konuşmamız gerek-"

"Git buradan!" Çığlık atıyorum, tüm vücudum onun dokunuşundan geri çekiliyor.

Altın sırtışı kayboluyor ve ben bir köpek yavrusunu tekmelemiş gibi hissediyorum. Biz
ikiziz; onun acısı benim acım. Onu incittiğimde, sadece kendimi incittiğimi biliyorum. Ama
artık hikayemde başka bir bölüm var. Beni kendisine yaklaştırmak için ailemle arama giderek
daha fazla mesafe koyan güzel, masum ve küçük bir bölüm.

Bir an beni süzdü, çenesi sıkıştı. "Eve gel." "Saçmalıyorsun."

Tekrar yürümeye başladım.

"Eve gel ve bizimle konuş... *lütfen*. Seni tanıyorum Tatiana. Bizi itip durmanın bir nedeni
olduğunu biliyorum." Hayal kırıklığı içinde elini dağınık, taşlı saçlarında gezdiriyor. "Büyük
sırrını sonsuza dek saklayamazsın, bluebell. Her ne sikimse artık."

Bluebell.

Rengârenk halıları düşünüyorum, sonra da derin sürülmüş ve yok edilmiş
ormanları. Ekşimiş bir tatlılık düşünüyorum.

"Bunun bir sır olduğunu kim söyledi?" Dişlerimi göstererek dönüyorum. "Belki de Bay
Rüşvet ve Yolsuzluk'un kendisiyle akraba olmaktan utanıyorumdur. Gelecek yıl başkanlığa
adaylığını koymayı düşündüğünü duydum. Beyaz Saray'ı siyaha boyamak için bu kadar çaresiz
mi?"

"Saçmalık." Seb'in sırtışı artık neredeyse tamamen kayboldu. Yıkıntılarımızın üzerinde
batan güneş gibi. "Babamın ne olduğu, ne olmak istediği ya da ne olduğu önemli değil. O bizi
seviyor. *Sizi* seviyor. Şu anda onu arasanız, ilk zil sesinde telefonu açar. Eğer bir şeye ihtiyacın
olursa..."

Avluya açılan kapının yanında durakladım. "Korkarım bu mümkün değil." Ona en soğuk
gülümsememi gösteriyorum. "Numarasını onun boktan işinden ayrıldığı gün sildim. Erika'ya
seni dışarı çıkarmasını söylerim."

"Tatiana."

Gülümsemem bir taş gibi düştü. "Buraya gelme Seb. C i d d i y i m . Yüzünü bir daha
görürsem polisi ararım."

Galeriye doğru geri yürürken ışık azalıyor ya da belki de gözlerimdeki yaş tabakası ışığı
engelliyor. Doğruca ofisime yöneliyorum, panjurları çekiyorum ve kapıyı çarpıyorum. İşte o
zaman nihayet parçalanıyorum -karanlıkta yapayalnız- duvardan yere doğru kayıyorum,
gözyaşlarım hızla ve sıcak bir şekilde tenime dökülürken ağlamalarımı bastırmak için avuç
içimi ağzıma bastırıyorum.

Kendime tam olarak beş saniye ham, filtelenmemiş kırılmalık izni veriyorum ve sonra buzlu kaplamama geri tırmanıyorum. Ayağa kalkıp son acımı da üzerimden atıyorum ve elektrik düğmesine uzanıyorum.

Bir dakika sonra, sanki erime hiç olmamış gibi.

Yeni yaptığım makyajımın son rötüşlerini yaparken masamdaki telefon çalışıyor.

"Bayan Sanders. Bay X telefonda," diye anons ediyor

Erika. "Bağlayın," diyorum kendimi zorlayarak.

"*Kiska*," diye mırıldanıyor telefon bağlanır bağlanmaz, aksanı ilk tanıştığımız andaki kadar kalın ve çamurlu, beni kara anıların selinde boğuyor. "Benden kaçıyordun."

"Aksine, resminizi satın almakla meşguldüm." "Ve duyduğuma göre küçük bir aile buluşmasının tadını çıkarıyormuşsunuz."

Duraksadım. "Kardeşim aynı hatayı ikinci kez yapmayacak, sizi temin ederim."

Uzun zamandır galerinin güvenlik görevlilerinin onun casusları olduğundan şüpheleniyordum ve şimdi kanıtım var.

"Bunu yapmamasını sağla. Bana karşı gelmenin sonuçlarını biliyorsun, *Kiska*."

Sonraki kelimelerimin ağzımdan kaçmasını engellemek için dilimi ısııyorum, metalin tadı ağzımı dolduruyor. Heveslilikten nefret eder. Bunu bir zayıflık olarak görüyor. Eğer yalvarırsam, sadece acımı uzatır.

"*Regency's* ödemenin tamamını yaptıktan sonra on iki saat içinde yeni tablonuzu teslim edecek," diyerek konuyu değiştiriyorum.

Bir duraklama daha. "Hafta sonuna kadar Moskova'da olmasını istiyorum. Adamlarım güvenli bir şekilde teslim edilmesini sağlayacak. Galeriye ulaştığında beni ara... Ve, *kiska*...? O güzel sarışın asistana söyle, faturam için kâğıt israf etmesin. Bugün kardeşinle konuşmanın cezası olarak bu masrafı karşılayacaksın, üstelik bunu bir daha yapmanı kesinlikle yasakladığım halde."

Kalbim bir taş gibi çöktü. "Nasıl istersen."

"Güzel." Bankaya zaten ne kadar borcum olduğunu bildiği için karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Her zamanki gibi, *Kiska*, seninle iş yapmak bir zevk." Telefonu kapatmaya başladı.

"Bekle..." Çaresizlik içinde kaldım.

İstiyorum.

Umuyorum.

"Gelecek hafta," diye gürledi sonunda. "Bir saat sonra. Moskova'da yer ve zaman konusunda sizinle temasa geçeceğim."

Gözlerimi kapattım, içim rahatladı. Değerli bir saat beni aylarca idare etmeye yeter. Onun sevgisine bu kadar açım işte.

Telefonu kapatıyorum, dahili telefona basıyorum. "Erika, galerinin güvenliğinden memnun değilim.

Şirketi ara. Derhal değiştirilmelerini istiyorum."

"Hemen ilgileneceğim, Bayan Sanders."

"Önümüzdeki iki saat içinde."

"Nasıl isterseniz, Bayan Sanders."

Parmağımı düğmeden kaldırarak, bilincimin kenarlarını hâlâ kavuran mesajı bulana kadar telefonumda geziniyorum.

Ŗimdi dikkatinizi çektiğime göre, yarın akŖam saat tam 8'de grŖmek üzere.

Bu adam benden her ne istiyorsa, bunu Moskova'nın serelerinden uzakta, gizlice yapabilir.

Hiçbir Ŗey Konstantin'in bana verdiği sözü tehlikeye atamaz. Renzo

Marchesi adında bir elektrik fırtınası bile.

BEŞİNCİ BÖLÜM

ATEŞ VE BUZ.

Bırakın aynı odayı, aynı cümleye bile ait olmayan çelişkiler, bir şekilde Tatiana Sanders'ı temsil ediyor. Dün sabah gördüğüm kadarıyla, Senatör'ün kızı beklediğim her şeydi, ancak hiçbir şeye hazırlıklı değildim.

"Ortağıyla" ileri geri fısıldaşırken onu incelemiş, konuşmalarını ilgisiz bir sıkıntıyla gözlemlemiştim. Kulak misafiri olacak kadar umurumda değildi. Konuları bana bir kanal tedavisi kadar çekici geliyordu. Ancak, Oleg Belov kimsenin ihanetten üstün olmadığını kanıtlamıştı, bu yüzden açık artırmaya her oyuncu hakkında bilgi edinmiş olarak girdim.

Richard Thackery, aşırı şişirilmiş bir özdeğer duygusuna rağmen, tek yeteneği isim vermek olan bağlantısız bir hiçtir. Bildiği hiçbir şey dikkatimi çekmeye değmez.

Ancak Bayan Sanders.

Müzayede başladığı andan itibaren beden dilindeki ince değişiklikleri izledim, katalogladım ve ezberledim. Önce tam bir durgunluk, sonra yavaş yavaş omuzlarını sıkan gerginlik. Ta ki bir tablo açık artırmaya çıkana kadar tüm tavrı değişti ve ben bunu hissettim...

Kokladım.

Adrenalin.

Nefes alış veriş azaldı ve o ince omuzları beklentiyle yükselip alçaldı. Bu tablonun onun üzerinde neden böyle bir güce sahip olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama ona sahip olmasına izin vermemin hiçbir yolu olmadığını da biliyordum.

Kaldıraç söz konusu olduğunda istekler de ihtiyaçlar kadar güçlüdür.

Ona karşı teklif verirken öfkesini hissetmek ön sevişme gibiydi. O kıvrak vücut ne kadar kıvrılırsa, ben de o kadar sertleşiyordum. Vasily Belov haklıydı. Pek çok şey olabilir ama "masum" bunlardan biri değil.

İyi ki meydan okumayı seviyorum.

Kontağı kapatıyorum, haftalardır ilk kez kendimi canlı hissediyorum. İronik, çünkü şu anki canlanma halimin nedeni, kardeşimi cehenneme gönderen sanatla kaplı galeri duvarlarında yürüyor.

Hayatının son yılında Nero, çalıntı sanat eserlerinden oluşan karmaşık bir boru hattı oluşturmuş ve bu hat doğrudan onun kapısına kadar ulaşmıştı. Karaborsada hızlı bir geri dönüş ve sıfırlar offshore banka hesaplarında çoğalmaya devam etti. Fena bir plan değildi, ama Matrix'te gevşek bir iplik vardı - geldiğini asla göremediğimiz bir ihanet - ve Oleg ve gizli alıcısı tüm lanet gobleni çözdü.

Siyah Ferrari Roma'mdan çıkarken ceketimin düğmelerini iliklemek için duraklıyorum. Tamamen düz, ama yine de bir elimi yakalarından aşağı doğru gezdiriyorum.

Asla yeterince düz olmayacak.

Üç parçalı görünüm her zaman Nero'nun kartvizitiydi, benim değil. Siyah kotum, tişörtüm ve deri ceketimin anonimliğini tercih ederim.

Kalbim gibi siyah.

Ama bir şirket köpekbalığı gibi giyinmiş olsam da, kaldırımları dolduran tüm CEO pisliklerinin arasına karışıyorum.

Saatime baktım.

Akşam 7:50.

Güneş çoktan ufku altına inmiş, şehri karanlığa gömüyor. Bu saatte kapılarında belirlediğinde insanların dizlerinin üzerine çöküp merhametim için yalvarmalarına alışkınım, ancak içimden bir ses Bayan Sanders'in stilettoalarının savaşmadan galeri katını terk etmeyeceğini söylüyor.

Oyunlar başlasın.

Dokuzuncu Sokak ve Beşinci Cadde'de ilerlerken *Elysium*'un cilalı cam cephesine yaklaştığımda hızımı yavaşlatıyorum. Galeri abartısız bir zarafete sahip, son derece şık ve para kokuyor - Bayan Sanders'in geçmişini biraz daha araştırınca ortaya çıkanlar düşünüldüğünde ironik.

Mekân hâlâ ışık saçıyor ama kimse girmiyor ve kimse de çıkmıyor. Boş bir galeri beni bekliyor demektir. Bu kadın güzel olduğu kadar akıllı da ve beni neyin daha çok tahrik ettiğine karar veremiyorum: kovalamacanın heyecanı mı yoksa savaş beklentisi mi?

Belki ikisinden de biraz.

Dahili telefona basıyorum ve bir güvenlik görevlisinin yerinden kalkıp bakmasını sağlıyorum.

Gözlerini pahalı takım elbisemde gezdirip beni içeri davet etti.

"Marchesi," diyorum, konuk listesini bile kontrol etmediğini fark ediyorum.

"Bayan Sanders avluda kendisine katılmanızı rica etti." Yarım yamalak bir üst araması yaptıktan sonra sanat galerisinin uzak ucunu işaret ediyor. "Şu çift kapının ardında. Kaçırmayın."

İstemezdim.

Yürürken bakışlarım kirli parmaklarım gibi her bir tuvalin üzerinde geziniyor. Hepsini bana çocuk resmi gibi görünüyor. Yine de etkilendim. Yirmi üç yaşındaki Bayan Sanders

kendisi için oldukça iyi bir iş yarattı.

Ne yazık ki her şeyi kaybetmek üzere.

Cam kubbeli avluya adım attığımda, onun ince silüetini hemen fark ediyorum. Benzin sıçramış asfalt gibi görünen soyut, boktan bir tabloya bakarken profilini inceliyorum. Tuvali değerlendirmenin ötesinde, ona dalmış durumda; başı yana eğik, siyah saçları hâlâ dün sabahki sıkı topuzun içinde, tek bir tel bile yerinde değil, dar siyah kalem elbisesi tüm sırlarını saklıyor.

Bu kadının nesi var?

Benim tipim sınır tanımaz, tutucu değildir. Ama içimde onun ellerimde çözüldüğünü görmek isteyen karanlık bir yan var; o buz gibi yüzüne bir çekiç indirmek ve altında gerçekte ne olduğunu görmek. Yumruklarımı saçlarına dolamak ve sikimi o buz gibi amına sokarken sırtını kavislendirmek.

Bir adım daha yaklaştım.

Beni duymuş olmalı ama dönmeyi reddediyor.

Ve bir tane daha.

"Dikkatli olun, Bayan Sanders." Arkasından yaklaşıp omuzlarının sertleşmesini izliyorum. "Tehlikeli bir şekilde tahmin edilebilir hale geliyorsunuz."

Gözleri resimden hiç ayrılmıyor. Benim gözlerim de onun incecik belinden hiç ayrılmıyor, kumaş hafifçe kıvrılıyor ve bu kıvrımlar dikkatle bakmamı sağlıyor.

"Peki bu nasıl, Bay Marchesi?"

Tanrım, sesi bile Aralık ayındaki bir yağmur fırtınası gibi.

Bir adım daha atınca eşit seviyeye geliyoruz. "Karmaşık sanat eserlerine karşı tuhaf bir hayranlığın var," diye not ediyorum tuvali işaret ederek.

"Oh?"

"Karmaşık bir kadını mı yansıtıyor?"

Çenesini havaya kaldırıyor, ışık jilet gibi keskin elmacık kemiğine vuruyor. "Beni psikanaliz etmeye mi yoksa bana ait olan başka bir şeyi almaya mı geldin?"

Tehlikeli kelimeler, Bayan Sanders.

Pişmanlık Marchesi gen havuzunda bulunan bir özellik değildir. İntikam için buradayım. Kullanmak, yok etmek ve mahvetmek için buradayım ve gerekirse buna o ve değerli tabloları da dahil.

Cevap vermediğimde, "Beş dakika erken geldin." diye bağırıyor.

"Sadece bir aptal beklendiği zaman dengesiz bir zemine basar, *dolcezza*. Yine de şaşırmış görünmüyorsun?"

"Olmalı mıyım?"

Bana bak, Tanrı aşkına.

Onun soğukluğu beni çileden çıkarıyor ve onu duvara yapıştırmak istememe neden oluyor. Bunun yerine, ağzımın kenarlarını çekiştiren sırtımayı düzleştiriyorum. Neredeyse etkileniyordum. Nadiren dikkatim dağılır. Ancak soğukkanlılık yeni bir oyun değil ve Bayan Sanders unutamayacağı bir ders almak üzere.

"Çoğu insan randevuları zamanında geldiğinde minnettar olur."

"Randevu mu? Bu mudur yani?" Sonunda o öldürücü yüksek topuklu ayakkabılarını giyip yeşil gözlerini bana dikerken boğazında alçak, alaycı bir kahkaha gümbürdüyor.

Yakından daha da güzel, ince porselen gibi narin yüz hatları sert bir kayıtsızlık kabuğunu örtüyor...

Ama her şeyin bir bedeli vardır.

"Bir hırsızla buluşmak için şifreli çağrı diye buna mı diyorsunuz?"

"Hırsız mı?" Karşılığında daha koyu bir kahkaha atıyorum. "Şu anda banka hesabımda aksini söyleyen iki milyon dolarlık bir delik var, Bayan Sanders."

"Parasını ödemiş olman onu çalmadığın anlamına gelmez." Duraksayarak, delici gözlerini başımın üstünden ayakkabılarımın tabanına kadar gezdiriyor. "Ve bana bir sanat meraklısı gibi görünmüyorsunuz, Bay *Marchesi*. Tam tersi."

Başka bir sırtışı daha ısııyorum. Adımın onun dilinden dökülüşü zaten kaynamakta olan ateşin üzerine bir kibrit çakıyor.

"Bu Renzo," diye düzeltiyorum ve kuru bir sesle ekliyorum, "peki onu ele veren neydi?"

"Neyi yapmadın?" diye karşılık veriyor, tuvalden uzaklaşırken meydan okuması acıyla süslenmiş. "Müzayede adabının biri hariç tüm kurallarıyla dalga geçtin ve alay ettin."

Kaşımı kaldırıp hakaret etmesini bekliyorum. Hayal kırıklığına uğratmadı.

"Paramı ağzının olduğu yere koydun. Anlamadığın ya da istemediğin halde o tablo için para ödedin ve bu seni sandığından daha çok kızdırıyor." Yavaş bir alkışla bu söze eşlik ederken, yüzünde sıkı bir gülümseme beliriyor. "*Bilmemekten* nefret ediyorsunuz, değil mi Bay *Marchesi*? Yine de, sanırım tebrikler sırayla... Tamamen sınıfsız bir vahşi değilsiniz."

Haklı; bu gerçek beni daha da kızdırıyor. Bu gösterişli horoz gösterisi Nero'nun oyun alanıydı, benim değil. Ben bir Jackson Pollock'un kıcıyla bir Picasso'nun ucubesini ayırt edemezdim ama kardeşim her işe uyum sağlayabilen bir bukalemundu. Üst kademeye kabul edildikten sonra kendi yerini buldu, sonra da baş harflerini oraya kazıdı...

Ta ki biri onlara bir kurşun sıkana kadar.

"Sanırım bu senin gibi genç bir kızdan gelen büyük bir övgü," diye alay ediyorum, arkasında yavaş, yırtıcı bir yarım daire çizerek yürüyorum.

"Yirmi üç yaşındayım," diye karşılık veriyor, kısık bakışları her hareketimi izliyor, "ve bu galerinin her santimetrekaresi bana ait." Dudaklarının kenarları seğiriyor. "Sen de aynısını söyleyebilir misin?"

Gülümsemem kayboluyor ve azı dişlerim lanet bir testere gibi birbirine sürtünüyor. Cevap, hiçbir şeyim olmadığı. *O resim ve Atlantik Okyanusu boyunca uzanan kanlı bir iz dışında hiçbir şeyim yok.*

Hiçbir şey istemedim. Hiçbir şeye ihtiyacım olmadı.

Nero'nun ölümüne kadar, ailemin celladı olarak hizmet etmekten memnundum.

Bu galeriden çıktığım anda her şey değişecek. Üstünü çiz... Çıktığımız an, çünkü Bayan Buz İmparatoriçesi'nin, yaydığı saçma dokunulmazlık havasına rağmen, bu konuda bir seçeneği yok.

"Bu toplantıyı sen çağırdın," diye hatırlatıyor bana, aramızdaki gerilim kırılma noktasına kadar gerilmişken. "Hakaret etmeye devam edecek miyiz, yoksa galerime ve hayatıma bu şekilde girmenin bir anlamı var mı?" Bir şey söylememe fırsat kalmadan, o suçlayıcı bakışlar

yüzüme geri dönüyor. "Eğer bu bir tür mafya korumalı haraçsa, teklifinizi kabul etmenizi ve-"

İki adımda onu en yakındaki beyaz duvara yasladım, avucum o günahkâr dolgun dudakları ve hınzır dili susturdu. Tenime karşı yavaşça nefes veren Tatiana, kalın, koyu kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve bunu daha da ileri götürmem için bana meydan okuyor.

Ne yapıyorum ben?

Odaklan.

Buraya kefarete için geldim, amcık için değil.

Avucumu yüzünden kaydırarak ellerimi ceplerime sokuyorum ve sinsice dolaşmaya devam ediyorum. "Madem hakkımda bu kadar çok şey biliyorsun, o zaman ailemin New York'ta değil New Jersey'de iş yaptığını da biliyorsundur. Ayrıca, portföyü olan tek kişi sen değilsin *Tatiana*."

"Peki bu ne anlama geliyor?" Parmaklarını çenesinde hafifçe gezdiriyor, sanki benden kalan son izleri de siliyormuş gibi. *Sanki dokunuşum onu iğrendiriyormuş gibi.*

Yumruklarım ceplerimde sıkılıyor. "Senin ailen de benimki kadar lekeli, ancak seninkiler günahlarını vatansever bir rozetin altında saklıyor. Senin hakkında her şeyi biliyorum *Dolcezza* ve *babanın* kim olduğunu da biliyorum..." İlk kez irkildi, ben de bıçağı biraz daha derine soktum. "Görünüşe göre Senatör'ün prensesi ahlaki çizginin iki tarafını da oynamayı seviyor."

"Ben ailem *değilim*, Bay Marchesi."

Bir başka doğrudan vuruş.

"Özür dilerim," diye teklif ediyorum, kolumu aşırı alaycı bir hareketle uzatarak. "Burada aile ağaçlarımızın dallarının tartışmaya açık olduğu izlenimine kapılmıştım."

Bir sessizlik oldu.

"Kapımı çalarak babamdan ne koparacağını sanıyorsan yanıliyorsun," diye uyarıyor.

"Ben nadiren yanılırım."

"Her şeyin bir ilki vardır." Dudakları gergin bir çizgi oluşturuyor ve konunun zamansız bir ölümle karşılaştığını varsayıyorum. Ama sonra başını çeviriyor ve sert bir nefes veriyor. "Babamla yıllardır konuşmadım, bu yüzden tekrar tebrikler Bay Marchesi. Para ineği yerine kara koyunu köşeye sıkıştırdınız. Zamanınızı boşa harcadığınız için ne kadar talihsizsiniz." Bununla birlikte, ana galeriye açılan çift kapıya doğru yürümeye başladı. "Kendiniz çıkabilirsiniz."

"Buraya sadaka için gelmedim *Tatiana*," diye sesleniyorum arkasından. Durdu ve döndü. "O zaman ne için buradasın?"

"Bir iş teklifi."

"İlgilenmiyorum."

"Bu sabah senden daha yüksek fiyat verdiğim portre için bile mi?"

Donup kalıyor, yeşil gözleri yüzümde geziniyor, alışkanlık haline gelmiş bir yalancından ya da her ne halt olduğumu düşünüyorsa ondan gerçeği öğrenmeye çalışıyor.

"Ne yapmam gerekiyor?"

"Şirketimde kırk sekiz saat geçir, artı fazla mesai." Alay ediyor. "Bu uygunsuz bir teklif mi?"

"Fazla umutlanma, *Dolcezza*. Ben senin bilgini soymak istiyorum, gardırobunu değil. İki gün içinde Londra'da açık artırmaya çıkacak bir tablo var. Onu benim için temin edecek bir menajere ihtiyacım var, ayrıca satış için ön sıradan bir koltuk."

Başka bir yarı gerçek. Ödülünden çok satıcıyla ve rekabetle ilgileniyorum ama bilmediği şey ona zarar vermez.

Uzun bir duraklama oldu. "Hangi resim?"

"Soyut dışavurumculuk saçmalığı," diyorum onu kızdırmak için küçümseyerek. "Sanırım senin uzmanlık alanın."

"Rezerv ne kadar?" diye soruyor, gözleri parlayarak.

"Beş milyon."

Yüzünde bir tanıma parıltısı beliriyor. "Kefaret'ten bahsediyorsun." İsim dilinden dökülürken kaşlarını çatıyorum. "Biliyor musun?"

"Çok çarpıcı," diye itiraf ediyor. "O kadar çarpıcı ki, senin gibi bir adamın onu ele geçirmesine asla yardım etmem."

"Bugün aldığım İngiliz portresi için bile mi?"

Duraklıyor. "Zamanla bundan sıkılacaksınız Bay Marchesi. Onu bir kenara atacaksınız, şüphesiz hayatınızdaki tüm kadınlara yaptığınız gibi... Ve bunu yaptığınızda, bekliyor olacağım."

"Ondan sanki gerçekmiş gibi bahsediyorsun," diye gözlemliyorum onu yalanlama zahmetine girmeden.

Başka bir şey söylemeye başladı, sonra kendini durdurdu. "Londra'da sana şans dilemek isterdim ama yalan söylemiş olurum. Yine de bir tavsiye... Müzayede becerilerinizi önceden geliştirin. 'Kefaret' dünyanın en ünlü müzayede evi *Weatherby's*'de satılıyor. Senin kültürsüz maskaralıklarına karşı pek hoşgörülü olmayacaklardır."

Sert bir kahkaha attım. "Şanslıyım ki yanımda beni hizada tutacak rafine bir buz orospusu olacak."

"Sanırım beni yanlış duydun, Marchesi. İlgilenmiyorum."

"Kabul etmiyorum."

"Oh, cehenneme git!"

Bir sonraki kahkaham, pişmanlık dağının altında gömülü, karanlık bir yerden geliyor. "Çok geç, *dolcezza*. Ben ruhumu uzun zaman önce şeytana sattım. Asıl soru şu: Galerini kurtarmak için ihtiyacın olan iki milyon, seninkini satman için yeterli olacak mı?"

Yüz ifadesi titriyor ve ben altında yatan gerçek korkuyu görüyorum. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Tiyatroyu bırakabilirsin." Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, öldürmek için içeri giriyorum. "Elimde seninle ilgili eksiksiz bir portföy olduğunu söylemiştim Tatiana. Bir sürü borcun olduğunu ve bu galerinin parmaklarının arasından kayıp gittiğini biliyorum. Uzmanlığın karşılığında sana yarısı peşin iki milyon teklif ediyorum."

Tatiana tekrar geriye doğru sendeledi, teklifim göğsüne bir yumruk gibi çarptı. Bir bakıma, sanırım öyle oldu. İnsanın kendi ahlakını ve inançlarını takas etmesi nadiren hızlı bir el sıkışmayla sonuçlanır.

"Bu resmi neden bu kadar çok istiyorsun?" diye kekeliyor.

Şahsen alevler içinde kalmasını tercih ederdim ama önce Rus parmak izleri için tozunu alman gerekiyor. Bunu ona söylemeyi planladığımdan değil.

Ona hiçbir şey söylemeyi düşünmüyorum.

"Fark eder mi?"

"Evet." Sözcük o kadar yumuşak söyleniyor ki, yüksek sesle söylediğinin farkında olup olmadığını merak ediyorum.

"Kan izlerini takip ediyorum diyelim."

"Beni ikna etmek için argümanınız *bu mu*? Beni birinin hedef tahtasına mı sürüklüyorsun?" İnançsızlıkla başını sallıyor. "Yanlış Sanders'la konuşuyorsunuz Bay Marchesi. Tehlikeye karşı iştahlı olan babamdır."

"Paraya ihtiyacın var," diyorum açıkça, "ve bunun için Senatör'e yalvarmamanın bir nedeni var. Bu sefer seni kurtaracak ne bir koca, ne bir erkek arkadaş, ne de bir hayırsever var. O benim, *dolcezza*."

"Bana öyle demeyi kes!" diye feveran ediyor. "Ben senin sevgilin değilim."

"Olmayabilir. Ama finansal bir kara delikte boğuluyorsunuz *Bayan Sanders* ve daha iyi bir anlaşmayla kapınızı çalan kimseyi göremiyorum." Yüzünün kızardığını görünce iğnelemeyi bir kenara bırakıp bir doz sert gerçekliğe döndüm. "Londra'ya bir uçak bileti karşılığında size güvenlikte bir şans öneriyorum."

"Bu yüklü bir teklif, Bay -"

"Aynen öyle," diye çıkışıyorum, sabrım tükeniyor. Testoni marka ayakkabılarımın tabanlarına basarak galerinin ön kapısına doğru ilerliyorum. "İki gün sonra Teterboro Havaalanı'nda görüşürüz."

"Peki ya kabul etmezsem?" diye bir meydan okuma geliyor arkamdan.

"Hedef değiştirilebilir, Bayan Sanders," diye uyarıyorum, davetkâr karanlığa adım atarak. "Sonunuzun teminat olarak gelmesini istemem."

ALTINCI BÖLÜM

KÖTÜ UYKU DUMAN GIBİDİR.

Ona ne kadar çok uzanırsanız, parmaklarınızın arasından o kadar çok kaymaya devam eder, sizi arzulu ve çaresiz bırakır. Kablolu ve bitkin.

Yastığım gözyaşlarıyla ıslanmış ve başım ağrıyor. Burada, dairemin karanlığında yatarken, son birkaç yılda yaptığım her seçim bana musallat olmak için geri geliyor. Düşüncelerim bazen o kadar canlı ve canavarca ki, birkaç Vicodin bile dişlerini köreltemiyor.

İncittiğim ve bir kenara attığım herkesin yüzünü kendi galeri duvarlarımda portreler gibi asılı görüyorum: Annem, babam, Seb, üvey kardeşim Sam, tüm arkadaşlarım...

Eski hayatımdan kesitler hatırlıyorum.

Sevmenin ve sevilmenin nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum ve bunu kaybetmek beni gecenin üçünde sıkılmış bir yumruğa doğru çığlık attırıyor.

Ben de Marchesi'yi düşünüyorum. Yüzündeki ve parmak eklemlerindeki gümüş rengi yara izlerini düşünüyorum. Gözlerinin arkasında hareket ettiğini gördüğüm, benimki kadar büyük bir acıya işaret eden gölgeleri düşünüyorum.

Dışarıda şafak yaklaşıyor. Her gökdelenin etrafında ışık haleleri oluşmaya başlıyor. Teterboro'ya sabah yedide varmak istiyorsam önümüzdeki iki saat içinde yola çıkmam gerekecek....

Son iki gündür bu kararımı binlerce kez kendime gerekçelendirdim. Gelecek hafta Moskova'ya yapacağım seyahati hiçbir şeyin tehlikeye atmayacağına yemin etmiştim ama Marchesi beni köşeye sıkıştırdı. O haklı. Hayatta kalmak için paraya ihtiyacım var. Bir gün ailemle yeniden bir araya gelme umutlarımı canlı tutmak için onun resmine ihtiyacım var.

Konstantin'e bunun bir iş meselesi olduğunu söyleyeceğim. Onun dediklerini -ne zaman derse- yaptığım sürece, sadece kafesimin sınırlarına çok yaklaştığımda tasmamı çeker. Ayrıca, kırk sekiz saat içinde New York'a dönmüş olacağım ve Moskova uçuşuma hazırlanmak için bolca vaktim olacak.

Döndüğümde, banka kredisini ödeyeceğim ve "Mary" portresini isimsiz bir özür olarak anneme göndereceğim. Benden geldiğini bilecek. Bu ona yaptıklarımı telafi etmek için yeterli olmayacak ama bir başlangıç olacak.

Beyaz çarşafı üzerimden atarak duşa giriyorum ve suyun vücudumun her santimini kaplamasına izin veriyorum. Sıcağa rağmen, tarihin tekerrür etmek üzere olduğu hissinden kurtulamıyorum.

Ulaşılmaz hediyeler sunan takım elbiseli yakışıklı erkeklere karşı dikkatli olun, çünkü geçmişte bana hiç iyi hizmet etmediler.

Konstantin'le ilk tanıştığımda gençtim. Otuz dört yaşında ve aç biriydi. Gençliğimdeki güvensizliklerimin üzerine iltifatlar yağdırdı, bir saplantıyı ateşe verdi ve o zamandan beri onun cehennem çukurunda sıkışıp kaldım.

Duştan çıkarken telefon çalıyor, solgun tenim kızarmış ve buğulanmış, gümüş madalyonumun zinciri ıslak saçlarıma dolanıyor. Her nasılsa, bunun bir Marchesi uyandırma çağrısı olduğunu biliyorum, bu yüzden çalmasına izin veriyorum.

Yine oluyor.

Ve tekrar.

Onun gibi adamlarla ilgili bir başka şey de bu: bir durumu kontrol etmek için yalnızca güç ve rüşvet kullanmayı biliyorlar, oysa kayıtsızlık çok daha kullanışlı bir silah.

Ona bir kalp gösterin, onu bir kurşunla deler geçer.

Onu ne kadar uzakta tutarsam, o kadar güvende olurum.

Teterboro Havaalanı'na on dakika kala varıyoruz.

Soförüm Andrew, Cayenne'i parıldayan beyaz Cessna'nın yanında yumuşak bir şekilde durduruyor. Marchesi basamakların yanında duruyor, kot pantolon ve siyah deri ceket giymiş, fark ettiğim için kendimden nefret ettiğim bir şekilde gündelik kıyafetini tamamlıyor.

Takım elbise gitmiş.

Numara bitti.

Ama benim için değil.

Geçen gün giydiğimin aynısı olan siyah bir kalem elbise giyiyorum ve arabadan çıkarken Chanel güneş gözlüklerimi çıkarmayı reddediyorum. O da güneş gözlüklerini çıkarma zahmetine girmiyor ve nedense bunu rahatlatıcı buluyorum. Aramızda zaten çok fazla görünmez engel var. Fazladan bir katman bu büyük uçurumu daha da derinleştiriyor.

"On dakika kaldı," diyor beni selamlamak için öne çıkarak. "Hayal kırıklığına uğratmayan kadınları severim." Başını bir tarafa eğiyor ve galerimde ona yaptığım alaycı yavaş hareketin aynısını tekrarlayarak beni aşağı yukarı süzdüğünü biliyorum.

"Bu ilişkiyi kesinlikle 'isteksiz' tutalım, olur mu?" Kıldandım. "Davaya ne oldu? Kira kontratı bitti mi?"

Gülüyor, bas ve tonla dolu zengin ve tehlikeli bir ses. "Geveze bir kaltaksın, ama bunu zaten bildiğini tahmin ediyorum."

"Tecrübelerime göre, erkekler bir kadına sadece güç dengesinin kendi istedikleri gibi gitmediğini hissettiklerinde 'kaltak' derler. Şu işi bitirelim mi?" Beklemekte olan özel jeti sabırsızlıkla işaret ediyorum.

Bugün daha iri görünüyor, 1.80 boyunda, ne yapacağı belli olmayan, sert bir kas duvarı, günahını açık bir gömlek gibi giyiyor.

Bir daha düşündüm de, en kötü halini siyah Brioni'sinin arkasına saklamasını tercih ederdim.

"Bagajınız var mı?"

"Evet, ben-" Ama ben daha açıklama yapamadan, Louis Vuitton çantamı Andrew'un elinden alıp uçağa doğru götürüyorum.

Geçerken omzunun üzerinden bana bir bakış fırlatıyor. "Sorun nedir? Bavullarınızı hiç maaş bordronuzda *olmayan* bir adam taşımadı mı?"

"Tabii ki var," diye yalan söyledim. "Sadece hizmetkârlığın sana ne kadar yakıştığını düşünüyordum. Eğer bir suçlu olmaktan sıkılırsan, her zaman benim uşağım olabilirsin."

"Şu lanet şeyi kendin taşı o zaman."

Bununla birlikte, çantamı uçağın merdivenlerinden bir adım ötedeki kirli asfalta bırakıyor. Ardından, yavaş bir tempoyla basamakları tırmanışını ve kabinin içinde kayboluşunu artan bir öfkeyle izliyorum.

"Bayan Sanders?" Andrew arkamdan gizlice öksürüyor. "Bunu sizin için alabilir miyim?"

"Hayır, teşekkür ederim," diye homurdanarak lanet şeyi kendim aldım ve altına şunları ekledim

"Tübürlans miktarı beni hayal kırıklığına uğrattırsa, Bay Marchesi'nin kafasına fırlatacak bir nesneye ihtiyacım var."

Yüksek topuklu ayakkabılarla dik metal basamakları tırmanmak şaka değil, özellikle de bir elimde çantam, diğerinde dizüstü bilgisayar çantam varken. Kabine girdiğimde, krem rengi pelüş deri koltuğunda oturuyor, ayaklarını önündeki cilalı maun masaya dayamış, elinde sert bir kadeh ve acımasızca yakışıklı yüzünde bir gülümseme pırıltısı var.

Koltukların geri kalanı boş.

"*Satatileriniz* nerede?" Ondan en uzaktaki koltuğu seçerek soruyorum, ağır ve karanlık bakışlarının sürekli üzerimde gezindiğini hissediyorum. "Gangsterlerin sürüler halinde avlandığı izlenimine kapılmıştım."

"Bunu sana baban mı söyledi?" Sonunda güneş gözlüklerini çıkarıyor ve bir elini kalın, saat beş yönündeki gölgesinde gezdiriyor. "O bilirdi. Yeterince uzun süre Dante Santiago'nun ekibinde yer aldı. Bana gelince, ben kendi şirketimi tercih ederim."

"Sonunda ortak bir noktamız var." Yorgun bir iç çekişle krem rengi deri koltuğa uzandım. Saat daha sabahın yedisi ve ben şimdiden bitkin hissediyorum.

"Aklına girmesine izin verme, *dolcezza*. Kalpleri Chablis bardaklarından daha soğuk olan kadınlarla yatmam."

"Eminim *bu* özel hayal kırıklığıyla başa çıkabilirim." Dizüstü bilgisayar çantama uzandım. Yarının müzayede broşürünü çıkarıp gereğinden fazla bir güçle koridorda ona doğru fırlatıyorum ama tabii ki kolayca yakalıyor. "İçeride 'Kefaret'le ilgili bir durum raporu var ama *Weatherby's*'deki ekibi tanıyorum. Müzayededen önce tabloyu özel olarak incelememiz için yarın sabah bize bir son dakika randevusu verdiler."

başlar... Taş kalpli Kadınların ayrıcalıkları," diye ekliyorum, alaycı bir bakışla. "Eğer bir tablo için beş milyonu gözden çıkaracaksanız-"

"En azından akşam yemeği için dışarı çıkarmalı ve önce birkaç kez orgazm olmalısın," diye bitiriyor.

"Müzayede evine de kayıt yaptırdım," diye devam ediyorum, onu görmezden gelerek. "Geç başvurumuzdan memnun olmadılar ama bunu gerçekleştirecek bağlantılarım vardı."

"Bu yüzden sana büyük paralar ödüyorum."

Raporu gözden geçirirken onu inceliyorum. "Dün bahsettiğiniz kan izi... Bu tür bir satın almayı gerektirecek kadar büyük bir leke bırakmış olmalı."

"Hiçbir fikrin yok." Broşürü masaya fırlatıp içkisini bir dikişte bitiriyor. "Bu arada, daha önce tanışmıştık ama sanırım hatırlamıyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Ne zaman?"

"Santi Carrera'nın Noel partisi, yıllar önce." Ayaklarını indirerek devasa gövdesini sandalyeden kaldırıyor ve büfedeki cam sürahidten kendine bir viski daha dolduruyor. "'Tanıştık' dediğimde, sen ev sahibine ve misafirlerine ergen tripleri atarken odanın diğer ucundan izlediğimi kastediyorum. Carrera gibi bir kartel patronuna hakaret eden cesur bir kadınsın."

Bir sarsıntıyla kendimi o geceyi de hatırlarken buldum. Küçük, güvenli dünyam bir Rus bıçağı tarafından ikiye bölünmüştü. Bırakın birileri üzerinde kötü bir izlenim bırakmayı, konuşacak kadar bile kendimi zor toparlıyordum.

"Bu kadar çabuk unutulmak ne kadar korkunç." Ona kırılğan bir gülümseme gösterdim. "Korkarım seni hiç hatırlamıyorum."

Şimdi beni inceleme sırası onda. "Bu jete adınızı attığınız anda ilk milyon hesabınıza aktarıldı. Portre tablonun teslimatını da galerinize yönlendirdim. Hafta sonuna kadar ulaşması gerekiyor. Görünüşe göre ruhunun bedeli, her şey düşünüldüğünde nispeten ucuzmuş."

"Canın cehenneme," diye tıslıyorum, kendimi durduramadan önce.

Gülümsemesi genişliyor ve yenilenmiş bardağını kadeh kaldırmak için kaldırıyor. "Karşılıklı fayda sağlayan bir ortaklığa."

"Tam olarak" -kol saatimi kontrol etmek için büyük bir gösteri yapıyorum- "kırk yedi saat otuz bir dakika sonra bitiyor."

Jet taksi yapmaya başladı ve ben kemerimi yerine taktım. H a v a l a n d ı ğ ı m ı z ve kabin düzleştiği anda tekrar ayağa kalkıyor ve kendine üç numaralı içkiyi dolduruyor. Bu kez sürahiye uzandığında, ceketinin altındaki silahının sert cüssesini fark ediyorum.

Korkudan bir ürperti omurgamda dolaşıyor. Aramızdaki tek gerçek para birimi sırlar. Bana söylemediği ve benim de bilmek istemediğim şeyler var. Tek yapmam gereken Londra'ya uçmak, bu tabloyu onun için temsil etmek, Manhattan'a dönmek ve tanıştığımızı unutmak.

"Ateşkes," diyerek bana bir kadeh uzatıyor ama ben başımı çevirip dışarıdaki şafağın renklerini seyretmeyi tercih ediyorum. "Keyfin bilir."

Yolculuğun geri kalanında çalışıyormuş gibi yapıyorum ama aslında sadece onun sözlerini kafamda tekrar tekrar çeviriyorum. Görünüşe göre ruhumun bir fiyatı yok çünkü onu uzun zaman önce verdim.

Binlerce mil ötede farklı bir esaret altında tutulan, tıpkı annesi gibi siyah saçlı ve yeşil gözlü küçük bir kızı kurtarmak için onu feda ettim.

Varlığımdan asla haberdar olmayacak değerli küçük bir parçam.

YEDİNCİ BÖLÜM

SESSİZLİĞİ DİNLEYİN, çünkü o sözcüklerin gizlediği gerçeği ortaya çıkarır.

Altı saatten fazla bir süredir düşüncelerime bu saçmalık hâkim oldu: eski bir psikiyatristken mafya babasına dönüşen biri tarafından yetiştirilmenin getirdiği bir akıl tutulması.

İniş takımları acı bir iniltiyle açılırken bir bardak viski daha içiyorum. Kafamın içindeki tüm o tanıdık psikobazlığı kesen hoş bir ses. Ancak, ilk kez annemin şifreli bilgelik sözleri dağınık noktalar değil... Sağımdaki sessiz kadına dönüşmüşler.

Tatiana tüm yolculuk boyunca benimle konuşmamak için dizüstü bilgisayarına baktı. Benden monotonluğu bozmamı bekliyordu ve benim bunu reddetmem onun yürüyormuş gibi yaptığı düz çizgiyi büküyor.

Yine de onu ne kadar uzun süre izlersem o kadar az muamma haline geliyor.

Sessizliği onun zayıflığı.

Ve bir yerlerde, o koruyucu dikenli tel katmanlarının derinliklerinde bunun nedeni yatıyor. Onu kapatan galerisinin yaklaşmakta olan iflası değil, altından aldığım tablo da değil. Bundan daha büyük bir şey var ve her neyse, bunu anlamak için fazla zamanım yok... ve sonra bunu kendi avantajıma kullanacağım - doğrudan Don'un kendisinden bir hayat dersi:

"Arka cebinizde her zaman bir koz bulundurun. Hazırlıksız bir stronzo ölü bir stronzo demektir."

Tekerlekler asfalta çarptığında Tatiana'nın gözleri benimkilerle buluşuyor. "Uzun mesafeli bir uçuştan sonra kendinden fazlasıyla memnun görünüyorsun," diyor, emniyet kemerini

bileğinin bir fiskeyle. "Biz Atlantik üzerinde uçarken bir manastıra şantaj mı yaptın? Belki bir ya da iki yetim sattın?"

Keskin ve hızlı.

Çelik uçlu alaycılık Bayan Sanders'ın tercih ettiği silah gibi görünüyor.

Kendi emniyet kemerimi çözerek, kısmen onu kızdırmak için ama çoğunlukla iyi bir Macallan kadehini asla ziyan etmediğim için kadehimi yavaşça eğiyorum. "Sadece babamın bana öğrettiği bir şeyi düşünüyordum."

"Gasp sanatı mı?"

"Hoş, ama hayır." Başka bir açıklama yapmadan, bardağı geriye doğru eğdim ve Sola.

Bayat sessizlik sonunda Tatiana'yı ayağa kaldırdı, duruşu da onun kadar sertti. kelimeler. "Peki...?"

Omuz silkiyorum. "Peki, ne?"

"Beni aydınlatmayacak mısın?"

Ayağa kalkarak ona doğru iki adım atıyorum, onu kulübenin duvarına sıkıştırıyorum, o yeşim gözleri her hareketimi izliyor. Onu bu şekilde köşeye sıkıştırdığım için piçin tekiyim ama onun kararlı duruşu içimdeki karanlık ve aç bir şeyi besliyor.

Gerçek şu ki, birileri bana meydan okumaya cesaret edeli uzun zaman oldu.

Ölümçül bir gülümsemeye zorlayarak, havada dikey bir hareket yaparken alnını işaret ediyorum. "Ve istediğini elde edemediğinde kaşlarının arasındaki o çizgiyi görmeyi özlüyor musun? Hiç şansın yok."

"Benimle..." arasında bir çizgi yok. Parmakları yüzüne değdiğinde sert tartışması kötü bir hal alıyor. Kaşlarını çatarak elini bırakıyor ve jetin önünden gelen hafif bir tıkırtı ikimizin de başını döndürerek elimi kılıfıma götürüyor.

Yanlış alarm.

Kokpit kapısının önünde dar siyah bir pantolon giymiş, beyaz tenli bir sarışın belirdiğinde derin bir nefes alıp ceketimi silahımın üzerine geri çektim.

"İyi günler, Bay Marchesi."

Uçuş görevlisinin benden alabileceği en fazla şey bir baş sallama. Etkili olsa da, bu kız "ücretsiz uçak içi hizmetin" sikimi de içerdiğini düşünüyor gibi görünüyor. Ne yazık ki, profesyonel sınırları sürekli göz ardı etmesi onun için kötü sonuçlanacak.

Bana utangaç bir gülümseme fırlatarak kalçalarını koridorda salladı ve bize doğru yöneldi.

Tanrım, bu kız bir depresyon kadar kurnaz.

"Londra'ya vardık," diye cıvıldıyor. "Uçak merdivenleri tamamen monte edildi ve talep edildiği gibi araba ve otel rezervasyonlarını ayarladım." Dudağını ısırırken yüklü bir duraklama oluyor. "Başka nasıl yardımcı olabilirim?"

Keskinlikle olmaz. "Hepsi bu kadar, Piper." Ses tonumdaki uyarıda hata yok.

Çantamı bana uzatırken dudakları hayal kırıklığı içinde düzleşiyor. Tatiana'nın koridorda duran kendi çantasına dikkatle bakmasını izliyorum, ama Piper ellerini önünde kavuşturuyor ve meydan okuyan bir bakışla onu iğneliyor.

Bu iş ilginçleşmeye başladı.

Bunun için bir misilleme bekliyordum. Bunun yerine, Tatiana'nın maskesi kapıya doğru ilerlerken ve çantayı kendisi için alırken sıkıca yerinde kalıyor.

"Teşekkürler ama benim var," diyor, küçümsemeyle karışık minnettarlığını elinin tersiyle iterek. Piper dişlerini sıkıyor. "Annabel Park Hotel'de iki ayrı oda ayırttım."

"Ne kadar da beceriklisin." Bunun üzerine Tatiana onu iterek yanından geçer ve çantasıyla birlikte merdivenlerden aşağı süzülür.

Ona yetiştiğimde, bir sonraki çözülmenin ne olacağını görmek için rastgele ipleri tekrar seçmeye hazırım.

"Pençelerini geri çek, kedicik. O sadece bir çalışan."

Tatiana'nın manik temposu aniden durur. Sert bir kahkaha atmadan önce yavaşça etrafında dönüyor. "Uçuş görevlinizi kışkandığımı mı sanıyorsunuz? Açık konuşayım Bay Marchesi... Kiminle ya da ne iş yaptığınız umurumda değil. Bu bir iş gezisi ve kendinize ne dersiniz deyin" - öne doğru eğildi, parfümünün tatlı kokusu kendimi kontrol etmemde berbat şeyler yapıyor - "o kadar da ilginç değilsiniz."

"Bu doğru mu?"

"Korkarım öyle."

İşte yine o çelik uçlu alaycılık.

"Yalan söylemenin ilk kuralı, *dolcezza*, bunu yap" -aramızdaki boşluğu kapatarak, gözlerinin arasına batan aynı dikey çizgiye tekrar hafifçe dokunuyorum- "buradan çıkanla eşleştir." Parmağımı indirerek dudaklarının dış kenarını izliyorum, titremeye başladığında karanlık kalbim tutuşuyor.

Fısıltı gibi bir dokunuş. *Ölçülü*. Gerçekte neler yapabileceğime dair aldatıcı bir tat... Yine de bir şekilde, onu boğazından yakalayıp jete yapıştırmamdan daha yoğun.

Tatiana, jetin yanına park edilmiş siyah şehir arabasına doğru yürümeye devam etmeden önce bana pis bir bakış fırlatarak sarsılıyor. "Doğruca otele gitmek istiyorum," diyor hem kanımı kaynatan hem de sikimi sertleştiren o mağrur ses tonuyla. "Kendime gelmek, sonra da günün geri kalanını gerçekten midemin kaldırabileceği biriyle geçirmek istiyorum."

İyi deneme, Dolcezza. Tatiana'yı gözümün önünden ayırmamın imkanı yok. Ne *isterse istesin*, Londra'da attığı her adımın arkasında lanet bir gölge olacak. Güvensizlik yolu karşılıklı bir otoyoldur.

Arabaya yaklaşırken bir kez daha sessizlik aramızda garip bir ritim tutturuyor. Üç adım ötede, sürücü tarafındaki kapı açılıyor ve özel dikim takım elbiseli bir adam asfalta adım atıyor.

"Selamlar, Bay Marchesi. Ben Harold, ve ben-"

"Gidiyorum," diye bitiriyorum onun yerine.

Göz kırpmıyor. "Affedersiniz, efendim?"

"Bunun neresini anlamadın Harold?" Öfkemi zorlukla kontrol altında tutarak söylüyorum. "Şimdi gidiyorsun. Yürüyerek gideceksin. Binadan çıkıyorsun." Şaşkın bakışlarını tutarak avucumu göğsüne doğru itiyorum. "Anahtarlar ihtiyacım olacak."

"Ama efendim, benim sizi götürmem gerekiyor-"

Hayal kırıklığı içinde alnımı avuçluyorum. *Bu saçmalık için zamanım yok*. "Soyadımı biliyor musun?"

Retorik bir soru ama yine de cevaplıyor.

"Evet, efendim."

"O zaman bunu taşıyanların emirlerinin sorgulanmasından hoşlanmadığının da farkındasınızdır." Adam gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı bir karış açık dururken ben arabanın etrafında yavaş bir daire çizerek kaputundan bagajına kadar her yerini inceliyorum. "Anlaşıldı mı?"

Yutkunuyor. "Evet, efendim."

"Güzel." Alt takımını bir kez daha iyice taradıktan sonra ayağa kalkıyorum.

Harold anahtarları beni bekleyen avucuma bırakırken eli titriyor. Transfer gerçekleştiği anda parlak siyah ayakkabılarını giyiyor ve aceleyle terminale doğru ilerliyor.

Arabanın etrafında dönüp bagajı açtığımda Tatiana'nın gözleri üzerimdeydi. Başka bir tartışma havasında değilim, bu yüzden çantamı içeri attıktan sonra onunkini omzundan çekip benimkinin yanına atıyorum.

Ben sürücü tarafına dönerken o orada lanet bir heykel gibi duruyor. Öne doğru eğilip kollarımı kaputa dayıyorum. "Eğer benden kapıyı açmamı bekliyorsan, açma. Şövalyeliği *"arkadaşlığını gerçekten hazmedebileceğim biri"* için saklıyorum," diyorum, sözlerini ona geri atarak.

Bana küçümseyen bakışlarından birini daha atarak zarifçe yolcu tarafındaki kapıya doğru ilerliyor ve kapıyı öyle bir açıyor ki bumerang gibi geri savruluyor.

"Buna gerek var mıydı?" diye uyarıyor, ben onun yanındaki koltuğa kayarken. Omuz silkerek arabayı çalıştırıyorum. "Senin sözlerin, benim değil."

"Sürücüyü bu şekilde reddetmeyi kastetmiştim. Üçüncü şahısların müdahalesi olmadan seninle birlikte bir arabada mahsur kalma düşüncesi beni heyecanlandırmıyor."

"Benimle yalnız kalmak için kendine güvenmiyor musun?" Havaalanı güvenliğinden çıkıp M1 Otoyolu tabelalarına doğru ilerlerken alay ediyorum.

"Kendime güveniyorum." Gururlu çenesini havaya kaldırarak, "Ancak *sana* güvenmiyorum," diye eklerken o dikenli ses tonu geri dönüyor.

"*Kimseye* güvenmemelisin Tatiana," diye uyarıyorum, sesim alçalarak. "Hayatta kalmanın ilk kuralı: En ölümcül kurşun her zaman en dost canlısı yüzden gelir."

Bakışları hiç değişmiyor. "Buna sen de dahil misin?"

"Herkes potansiyel bir tehdittir."

Buna bir uyarı diyelim. Çarpık gerçekliğimiz diyelim. Ama iddia ettiği kadar akıllıysa, içgüdülerini dinleyecek ve bu açık artırma biter bitmez olabildiğince hızlı bir şekilde New York'a geri dönecektir.

"Neden orada bomba olup olmadığını kontrol ediyordun?" "Mesleki tehlike."

"Birinin seni öldürmeye çalıştığını mı düşünüyorsun?"

"Hayatta kalmanın ikinci kuralı." İki parmağımı kaldırıyorum. "Birileri her zaman izliyor. Gardını asla düşürme. Lafi açılmışken..." Üçüncü ve son parmağımı kaldırıyorum. "Son kural: Londra'da olduğumuz sürece bense hiçbir yere gitmeyeceksin."

"Saçmalama." Çantasından telefonunu çıkardı ve tıklamaya başladı. Omuzlarım gerildi.

"Kiminle mesajlaşıyorsun?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Benim paramla yaptığın her şey beni ilgilendirir, *Dolcezza*."

Parmakları telefonunun etrafında sıkışıyor. "Bana öyle seslenmemeni söylemiştim."

"Ve sana bu şehirde benim onayım olmadan hiçbir şey yapmamamı söylemiştim. Görünüşe göre ikimiz de talimatlara uymuyoruz."

İç çekiyor. "Bilmen gerekiyorsa, eski bir arkadaşım."

Saçmalık. Onun hiç arkadaşı yok.

"Neden?"

"Bir öğle yemeği randevusu ayarlamak için." "İptal et."

"Affedersiniz?"

"İptal et," diye tekrarlıyorum, bakışlarımı yukarı kaydırıp onun bakışlarıyla buluşuyorum.

"Sen burada değilsin

"Tatil," Bayan Sanders. Burada hizmetlisiniz. Bunu unutmayın."

Dilinin ucunda iki milyon dolar değerinde hakaretin dans ettiğini hissediyorum. Ancak akıllıca davranarak bunları kendine saklıyor ve telefonunu çantasına geri atıyor.

"Böyle bir hata yapma ihtimali yok," dediğini duyuyorum. "Senin varlığın herkesin *tatilini* mahvetmeye yeter."

Otoyola girer girmez trafik sıkışmaya başlıyor. Daha yüksek bir vitese geçmek için kendimi üç şeritli trafiğin arasında sallanırken buluyorum. Bu hareket bir dizi domino taşıma harekete geçiriyor. Aralarında tamponumu sıkıştıran lacivert sedanlı bir pisliğin de bulunduğu dört araba beni takip ediyor.

Tatiana hayal kırıklığı içinde tuts. "Beklediğim gibi, sürüşünüz arzulanan çok şey bırakıyor." "Benim sürüşüm gayet iyi."

"Belki görme engelliler içindir." Kolunu arabanın konsoluna doğru uzatıyor. "Burası Londra, Marchesi, Newark değil. Sol taraf sağ taraftır. Sağ taraf yanlış taraftır." Küçümseyici tonu yetmezmiş gibi bir de el hareketleriyle nokt alıyor.

"Yan koltukta sürmeyi bırak," diye hırslıyorum ama bu yarım yamalak bir hakaret. Aynı mavi sedanın kıcıma binmesini izlemekle meşgulüm. Gözlerimi yoldan dikiz aynasına çevirerek dikkatle bakıyorum. Tam tekrar direksiyonu kıracakken, sedan geri çekiliyor ve aramızdaki mesafeyi açıyor.

"Siktiğimin Londralı şoförleri," diye mırıldanıyorum, Tatiana'nın yüzünde nadir bir yarım gülümseme bulmak için arabaya bir bakış atıyorum. Beni bakarken yakaladığında, elini hızlıca kaydırarak bunu gizlemeye çalışıyor.

Gardını indirdi.

Boşa harcamak istemediğim bir fırsat.

"Kardeşlerine karşı bu kadar otoriter misin?"

Gülümsemesi hemen kaybolur ve başını pencereye doğru çevirir. *O an geçti. Gardını al.* "Aile ağaçlarımızın dallarının tartışmaya açık olmadığını çoktan belirlediğimizi sanıyordum."

"Bu basit bir soru."

İç çekiyor. "Seninle hiçbir şey basit değildir, Marchesi. Seni sadece bir gündür tanıyorum ve bu gerçek şimdiden taşınmış durumda."

Birkaç dakika daha sessizce yol alıyoruz, dikkatim dikiz aynasına ve aynı mavi sedana odaklanmış durumda. Trafik yol kapmaca oynamak için fazla yoğun, ama ben hesaplı bir risk alıp sert bir sağ yapıyorum, neredeyse bir Fiat'ı yandan çarpıyordum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, sedan da aynı yöne saptı.

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum," diyerek onun dikkatini başka yöne çekerken benimkini aynaya kilitliyorum.

"Tabii ki yaparsın... Peki ya sen? Her zaman bu kadar düşmanca mı davranırsın? kardeşler?"

Sertleşiyorum, ellerim direksiyonun etrafında sıkılaşıyor. "*Sakin...*" Başlıyorum, ama dikiz aynasına bir kez daha bakınca içimde biriken öfkeyi arka koltuğa yerleşmiş olan lanet sedana yöneltiyorum. "Lanet olsun!" Bu kez o kadar keskin bir dönüş yapıyorum ki Tatiana koltuğuna savruluyor ve kafasını cama çarpıyor. Kör bir küfür savurarak şakağını tutuyor.

"Bu da neydi böyle?"

"Saldırgan sürüş." *Ben de birazdan on iki çentik atacağım.* Ayağımı pedala vurarak yere yapııştırıyorum ve hız göstergesini saatte yetmiş beş milden doksan mile çıkarıyorum. "Arkamıza bak."

Tatiana dönüyor, sedan her hareketimizi taklit ederken gözleri açılıyor. "Kim bunlar?"

"Bilmiyorum ama son on mildir bizi takip ediyorlar. Artık sadece kıcıma binmekle kalmıyorlar; onları dümdüz etmeye çalışıyorlar."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

Kelimeler daha ağzından çıkmamıştı ki, kazandığım küçük mesafe, sedanın arkadan çarpmasıyla yerini sert bir çarpmaya bıraktı.

"Kahretsin!" Çarpmanın etkisiyle göğüs kafesim direksiyona çarptı. "Bu soruna cevap oldu mu?"

Neyse ki, şehir arabası ile önümüzdeki BMW arasında uzun bir yol var, ancak sağımdaki Audi'nin durumu o kadar iyi değil. Şehir arabasının arkası, sol panelinin tamamını yıkmadan önce savruluyor.

"Bir şeyler yap!" Tatiana'nın buz gibi maskesi gösterge panelini kavrarken çatlıyor. "Deniyorum," diye ısııyorum, sıkılmış dişlerimin arasından.

"Daha sert dene!" Çılgınca talebi bir çığlığa dönüşüyor, ince vücudu tekrar arkadan vurulduğumuzda öne doğru fırlıyor.

"Orospu çocuğu!" Aynaya bakıyorum, arabayı geri çevirmeye ve lanet otoyolun ortasında bu *manyakla* kafa kafaya çarpışmaya hazırım ki sürücü tarafındaki camdan bir metal parıltısının uzandığını görüyorum. "Lanet olsun! Yere yat!"

Tatiana gösterge panelindeki ölümcül tutuşunu ceketimin koluna aktarıyor. "Bana neler olduğunu anlat!"

Hiç vakit yok. Başının arkasından tutarak yüzünü olabildiğince sert bir şekilde aşağı itiyorum, tam o sırada bir silah patlaması arka camı parçalıyor. Ağzımdan bir dizi küfür dökülüyor ve Tatiana'nın boğuk çığlıklarıyla çarpık bir ahenk oluşturuyor.

"İyi misin?" Yanağımı kot pantolonumun pürüzlü kotuna yasladığımı, nefes alış verişinin dağınık ve düzensiz olduğunu görmek için aşağı bakıyorum. "Yaralandın mı Tatiana?" Tekrar soruyorum.

"Hayır."

Bu tek kelimeyle göğsümdeki baskı azalıyor, ancak farklı bir baskıyı tetikliyor. Görüşümü karartan, etrafımda tanıdık siyah duvarlar yükselten, öfke ve intikam dışında her şeyi engelleyen bir düğmeyi çeviren bir düğme.

Ceketimin içine uzanıp silahımı kılıfından çıkarıyorum. "Güzel. O zaman başını eğ ve direksiyona geç."

Çenesini kaldırıyor. "*Ne?* Delirdin mi sen?"

"Kime sorduğuna bağlı." Direksiyonu bırakıyorum, bozulan hizalama arabayı hemen şeridimizin dışına sürüklüyor. "Kontrolü ele almanı öneririm *Dolcezza*, yoksa bir kurşun sorunlarımızın en küçüğü olacak."

Nefes nefese direksiyonu iki eliyle kavıyor ve direksiyonu çevirebilecek kadar doğruluyor. Bu şerefsiz bir el daha ateş edemedi, arabadan eğilip kendi üç kurşunumla karşılık veriyorum, sürücü tarafındaki her bir lastiğe birer tane saplıyorum ve onu unutulmaya doğru savuruyorum.

İçeri geri tırmanarak direksiyonun kontrolünü tekrar ele geçiriyorum. Ancak katliamdan yeterince uzaklaştığımızda siyah duvarlar alçalıyor ve normal düşüncelerin yeniden ortaya çıkmasına izin veriyor. Bu arada Tatiana'nın yüzü yeni yağın karın rengindeydi.

"Az önce orada sana ne oldu?" diye soruyor sessizce. "Gözlerin tamamen karardı."

Ona bakmıyorum. Bakmıyorum. Siyah duvarlar onun asla gidemeyeceği bir yer.

Doğrulup avuçlarını yüzünde gezdiriyor, yanaklarına yeniden renk geliyor. "Beni neye buluşturdınız Bay Marchesi?"

"Bir sanat müzayedesi. Başka bir şey değil."

"*Başka bir şey yok mu?* Ülkeye geleli daha otuz dakika bile olmadı ve şimdiden biri bizi öldürmeye çalıştı. Her şeyi göz önünde bulundurursak, o kurşunların üzerinde sizin adınız olduğunu varsayıyorum?"

Üzerinde Vasily Belov'un adı yazan bir silahtan ateşlendiğine şüphe yok.

"Birçok kurşunun üzerinde benim adım yazıyor, *Dolcezza*."

Gözlerini kısıyor. "Bunun bahsettiğiniz kan izleriyle bir bağlantısı var mı? Bu 'Kefaret'le mi ilgili yoksa açık artırma beş milyon dolarlık bir bahane mi?"

"Kefaret," diyorum hırlayarak, karanlık görüşümün kenarlarını bulanıklaştırırken, "*her şeydir*. Ve eğer yüksek sosyetenizde, görgü kurallarıyla dolu dünyanızda yaşamaktan hoşlanıyorsanız, gözlerinizi ufukta tutacak ve *izleri* bana bırakacaksınız."

"Az önce yaptığınız gösteriden sonra doğrudan İngiliz polisine giden bir yol."

Ona haince bir gülümseme fırlatıyorum. "Marchesi adının okyanus ötesine yayılmadığını mı sanıyorsun?" İleride bir benzin istasyonu görünce otoyoldan çıkıp boş bir Starbucks'ın yanındaki otoparka giriyorum.

Arabayı park ediyorum, cebimden telefonumu çıkarıyorum ve az önce olanları düzeltebilecek tek kişiyi arıyorum.

"Blighty'ye hoş geldin, Renzo!" diye tanıdık bir ses geliyor, ama İngiliz şakalarıyla ilgilenmiyorum. "Killian, MI'de güneye giden bir benzin istasyonundan 'taşı ve depola' istiyorum."

"*Şimdiden mi?* Ne-?"

"Ve izi sürülemeyen plakalara sahip bir yedek," diye ekliyorum aramayı sonlandırmadan önce.

"Kimdi o?" diye soruyor. Ses tonunda artık hiç ateş yok. Bu bir sorudan çok otomatik bir cevap, ki bu da iyi bir şey çünkü ben cevap vermiyorum, talep ediyorum.

Telefonumu cebime koyarak arkamızdaki kırık cam parçalarıyla dolu iç mekâna bakıyorum. Yerleri kaplıyorlar ve pahalı deri koltukları deliyorlar. Kahretsin, bir

elimin arkasına bulaşan kana bakınca günlerce derimden parçalar koparacağımı anladım.

Donup kaldım.

"Tatiana, bana bak."

Gözlerini kaldırdığında, orada ilk kez kırılganlık görüyorum. Bu bende onu koruma isteği uyandırıyor.

Onun için vahşileşmek istiyorum.

Boğazıma yabancı bir şey takılıyor ve ben onu durduramadan elim dışarı fırlıyor. "Kanaman var," diyorum alnının sol tarafındaki bir yaraya dokunarak. "Yine de çok kötü görünmüyor."

Kesigi kendisi incelemek için elimi uzaklaştırıyor. Yavaşça elini indiriyor ve parmak uçlarını kaplayan kıpkırmızı damlalara şaşkınlıkla bakıyor.

Ceketimden sıyrılıp arkama uzanıyorum ve siyah tişörtümü başımın üzerinden çekiyorum.

"Ne yapıyorsun?" Sesi şok olmuş ve biraz da korkmuş geliyor.

"Ne yapıyor gibi görünüyorum?" Boynunun arkasını sıkıca kavrayarak tişörtümü alnına bastırıyorum. Önce irkiliyor ama tutuşumu sıkılaştırdıkça omuzları yorgunluktan çöküyor. "Sakin ol. Sana bir cam parçası çarptı. Hayati tehlikesi yok ama..."

Dikkatim yere yöneldiğinde o an dağılıyor. Ayaklarının yanında, cep telefonunun ekranında bilinmeyen bir numara yanıp sönüyor.

"Kiminle mesajlaşıyorsun?"

"İlla bilmek istiyorsan, eski bir arkadaşım."

Orospu çocuğu. O lanet sedan onun mesajından hemen sonra ortaya çıktı.

Belov.

Tişörtü bırakarak, silahımı çekip namluyu çenesinin altına dayamadan önce boynunun arkasındaki tutuşumu sıkılaştırıyorum. Şu anda o dudakları ne kadar sikilebilir görünse de, eğer bana kazık atılırsa tetiği çekmekte tereddüt etmeyeceğim. "Ne saklıyorsun, *dolcezza*?" O tek kelime edemedi hırslayarak ekliyorum, "Ve bana yalan söyleme."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Erkeklerin beni fidye için tutmasına alışkınım.

Daha az tanıdık olan şey ise damarlarımda dolaşan bu yangın. Adrenalin ve öfke sağduyunun önüne geçti ve şu anda tek gördüğüm kırmızı.

"Sakın o şeyi bana doğrultayım deme." Namluyu bir tıslamayla çenemden uzaklaştırıyorum. "Burada suçlu olan sensin."

Bir vuruş sonra, namlu geri döndü ve bu kez alnıma bastırdı. "Ben bir suçlu olabilirim ama sırları olan sensin. Eğer silahıma bir daha dokunursan, bu arabanın içi yeniden dekore edilir ve İyi Senatör, ayrı yaşadığı kızının cenazesine bir bilet alır."

"Ne sırrı? Benim hakkımda her şeyi zaten biliyorsun. Çok önemli 'portföyün' var, hatırladın mı?"

"Gizli maddeler olduğu ortaya çıktı." Koyu renk gözleri kısıldı. "Beş yıl önce bir şey seni buza çevirdi ve ben bunun hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

Çok hareketsizim.

Nefes al, Tatiana. Nefes al.

"Bu aptalca-"

Pozisyon değiştiriyor. "Sana son bir kez soracağım. Az önce iki milyonu kesin bir bahse mi yoksa bir yabancıya mı yatırdım?"

"İki milyon, artı çok değerli bir portre tablo," diye düzeltiyorum, kalbim davul gibi çarpıyor. "Gerçekten burada oturup birbirimize ters ters bakacak mıyız yoksa bu benzin istasyonundan

Polis geldi mi? Arabanın her yerinde kurşun delikleri var ve arkamızdaki otoyol üç şeritli bir katliam. Ayrıca, yılın bu zamanlarında İngiliz hapishanelerinin oldukça soğuk olduğunu duydum."

"O zaman tam uyum sağlamalısın."

"Atlantik'ten daha uzun rekoru olan ben değilim."

"Beni satan kadın kadar polisler için de endişelenmiyorum," diye karşılık verir ve parmağını kabzadan tetiğe geçirir.

Bir sonraki nefesim boğazımda düğümleniyor. "Gerçekten ciddi güven sorunlarınız var, Mr.

Marchesi."

"Hadi canım." Daha yakına eğiliyor, erkekliğini bana sertçe çarpıyor. Gömleğini hâlâ çıkarmamış, göğsü ve karnı kalın, bronz bir kas ağı gibi. Parfümü Richard Thackery'ninkine hiç benzemiyor. Daha tekinsiz.

Güçlü.

Çekici...

Birdenbire, araba onun inatçılığı ve benim gizemlerim için yeterince büyük görünmüyor.

Bakışları ağızma düşüyor. "Şeytanın avukatlığını yapma zamanı."

"Yaşasın, en sevdiğim," diyorum, hâlâ kafama silah dayamış olmasına rağmen kayıtsızlığımı artırarak. "Seninkinin de öyle *olduğunu* tahmin edebiliyorum, şeytan *olduğunu* düşünürsek."

"Eğer karşılama vagonuna bağlı değilseniz, kim bağlı?"

"Bu resmi neden bu kadar çok istiyorsun?" Tabloyu ona geri çevirerek söyledim.

Yüz ifadesi kararıyor. "Silahı olan benim Tatiana, bu yüzden soruları sadece ben sorabilirim."

"Yanlış suçlamaları konfeti gibi atarken olmaz."

"Dinle, *dolcezza...*" diye devam ederken arkamızdaki bir şey dikkatini çekiyor.

"Kahretsin." "Ne oldu?"

"Yanıp sönen ışıklar gelmeden önce araç değiştirmeyi umuyordum."

Tam o sırada uzaktan gelen hafif siren seslerini duyuyorum.

Silahı alınımdan indirip tişörtünü kafasına geçiriyor ve koltuğuna kayıyor. Arabayı birinci vitesine takıp gaza basıyor. "Bu iş bitmedi Tatiana," diye uyarıyor, park yerinden çılgık çılgıça çıkarken.

Asla olmaz.

Otoyola tekrar girdiğimizde hız sınırını aşıyor, Londra'nın merkezine ulaşana kadar M1'in her yerine toz ve cevaplanmamış sorular saçıyoruz. Onun sessizliği de benimki kadar sağlam ve havadaki zehirli belirsizlikle nefes almak gittikçe zorlaşıyor.

Oxford Caddesi'ne döndüğümüzde telefonum tekrar ötüyor.

Londra, *kiska*? Ara beni.

Ruhuma ok gibi saplanan dört kelimelik bir azarlama.

"Şimdi sana kim mesaj atıyor?" Marchesi'nin keskin talebi artan paniğimi kesiyor.

"Sütyen ölçümü de ister misin?" Telefonumu elimden almaya fırsat bulamadan çantama geri atıyorum.

"Pek sayılmaz."

Oh, New Jersey aksanının o sivri alaycı bombası. Bundan daha sinir bozucu bir şey var mı?

Bana özgüvenimi yok etmek için tasarlanmış bir bakış fırlattı. *Tabii eğer kaldıysa. "Eee?"*

"Asistanım aradı. Resimlerimden biriyle ilgilenen bir alıcım var."

Bunu bir an için sindiriyor. "Geçimini sağlamak için abartılı grafitiler satmaktan sıkılmıyor musun?"

"Cahil bir ahmak olmaktan sıkılmıyor musun?" Arabanın kırılmış camlarından Soho'nun dar sokaklarına bakarak mırıldanıyorum.

Bu şehir güneş ışığı olmayan gri bir canavar. Renkli dükkan tenteleri bile cansız ve donuk görünüyor. Buraya en son geldiğimde ailemle birlikteydim. On yaşındaydım ve her şey hala sıcak ve bulanıktı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Wardour Caddesi'nde butik bir otel. Sessiz ve sağlıklı."

"Sen ve sarışın hostesin için mükemmel bir aşk yuvası," diyorum alaycı bir şekilde, ama cevap vermiyor.

Otel, kırmızı tuğlalı şık bir cepheden damlayan pembe ve yeşil begonvil patlamalarıyla büyüleyici. Marchesi'nin balyoz gibi ince kişiliğine o kadar benzemiyor ki Piper'ı yepyeni bir ışık altında görmeye başlıyorum.

"Dorchester olmadığı için hayal kırıklığına mı uğradın?" diye tersliyor, arabasının enkazını beyaz taş basamaklara doğru sallarken yüz ifademi yanlış anlıyor.

"Aksine, Charing Cross'un yanlış ucunda iki yıldızlı bir otel olmadığı için rahatladım."

Vale kurşun deliklerini fark ettiyse de Marchesi ona anahtarları uzatırken bir şey söylemiyor. "Kaybet onu," dediğini duyuyorum. "Killian bir tane daha getiriyor."

"Evet, Bay Marchesi."

"Bu adamı tanıyor musun?" Lobiye birlikte girdiğimizde sordum.

"Tanımaya değer herkesi tanıyorum." Dümdüz karşıya bakıyor, bana bir Yunan heykeli kadar güçlü ve boyun eğmeyen o katil profilini veriyor. "Biz *suçlular* birbirimizden sadece altı derece uzaktayız ve gerçeğe sadece bir kurşun uzaktayız." AmEx Black'ini ön masaya bırakırken bana yandan bir bakış fırlatıyor.

İki anahtar kart, başka kimlik ya da soru sorulmadan hemen üretilir.

"Teşekkür ederim, güzelim."

"Bana inanmadığınızı biliyorum," diyorum baygın resepsiyonistten sıyrılarak. "Ama o araba kovalamacasının benimle *hiçbir* ilgisi yoktu."

Birlikte asansöre binerken tek kelime etmiyor, ama vagon yükselmeye başlar başlamaz, poker surat ifadesini takınarak anahtar kartlarından birini uzatıyor.

"Bunun arkasında kim varsa, *Dolcezza*, bizimle işi henüz bitmedi... Ve eğer ikimizi de öldürmeye çalışıyorlarsa, bu bokun içinde birlikte olduğumuz anlamına gelir."

Bu bokun içinde beraberiz.

Bu kelimeler kafamın içinde patlayan bir parça tesirli bomba gibi. O kadar uzun süredir izole bir hayat yaşamaya zorlandım ki, ne kadar tehlikeli olursa olsun, kendimi başka bir insanla *herhangi bir şeyin* içinde bulmak garip geliyor.

"Kafama silah dayadığın için örtülü bir özür mü bu?" Anahtar kartını alırken, parmaklarımız birbirine değdiğinde oluşan garip elektrik sarsıntısını görmezden geliyorum.

"Muhtemelen bir noktada bunu tekrar yapacağıma dair üstü kapalı bir uyarı." "İnanılmazsın."

Ağzının kenarları bükülür. "Hiçbir fikrin yok."

Neyse ki o sırada kapılar açılıyor ve bir iç mimarın pastel rüyası ortaya çıkıyor. Bir kereliğine geride durdu, önce benim çıkmama izin verdi. Odalarımız yan yana ama en azından arada tuğla ve alçıdan bir duvar var.

"Saat sekizde aşağıda buluşalım," diye emrediyor ve anahtar kartımı kapıya yerleştirirken beni izliyor.

Kilitle.

"Ne yazık," diyorum abartılı bir iç çekişle. "Bu pis kokuyu temizlemekle meşgul olacağım. araba saçımın kovalar."

Hırılıyor. *Gerçekten hırılıyor.* Sonra beni döndürüyor ve kapıya doğru sıkıştırıyor. "Sana seçme şansını verdiğimi mi sanıyorsun Tatiana?"

Yakından bakınca, koyu renk gözlerinin arkasında hareket eden gölgeleri tekrar görebiliyorum. Kaşlarını kesen küçük gümüş yara izlerinin sayısını sayabiliyorum. Nefesindeki viski kokusunu alabiliyorum ve nedense diğer erkeklerde olduğu gibi midemi bulandırmıyor.

"Beni korkutmuyorsunuz Bay Marchesi," diye yalan söylüyorum, gözlerimi kaçırarak. "Sizden çok daha korkunç insanlar tarafından tehdit edildim."

"Bu doğru mu?" İlgisini çektim. "Sen büyürken İyi Senatör'ün Kolombiyalı ekibi oyun oynamak için yanında mıydı?"

"Detayları hatırlamıyorum. Seçici bir hafızam var." Bununla birlikte dönüp kapıyı açıyorum. Kapıyı çarpmaya gittiğimde, botunu boşluğa sıkıştırdı.

"Akşam sekizde, İmparatoriçe," diye tekrarlar. "Beni bu konuda sınamayın. Yarın bir açık artırmamız var ve birkaç milyon söz konusu. *Paramın* satın alacağı oyun planını bilmek istiyorum."

"İyi geceler Bay Marchesi," diyorum tatlı bir sesle, ince topuğumu çizmesine geçirerek. Sonra, vahşi bir küfürle geriye doğru savrulurken kapıyı suratına kapatıyorum.

Kendi kapısının öfkeli çarpışını DİNLIYORUM ve beni hayal kırıklığına uğratmıyor.

Bang.

Telefonuma uzandığımda duvarlar hâlâ sallanıyordu. Konstantin ilk seferde cevap verdi. Yüzük.

"*Kiska*," diye mırıldanıyor.

"Mesajını aldım." Yatağın kenarına oturdum, topuklarımı tekmeledim ve destek pozisyonunu benimseyin. Bu adam tüm dünyamı ellerinde tutuyor. Kaç kez ezmeye çalıştığını sayamıyorum ve bunu tekrar yapmak üzere olduğunu hissediyorum.

"Hoşnut değilim, Tatiana. Açıkla kendini."

"Buraya bir iş gezisi için geldim, başka bir şey için değil... Ve ailemle bir ilgisi yok," diye ekliyorum hemen. "Beni gördüğüne eminim, o yüzden yalan söylemediğimi biliyorsun. Yarın *Weatherby*'de bir modern sanat müzayedesine var. Ben de burada temsilcilik yapıyorum."

"*Renzo Marchesi*. Evet, biliyorum."

Ses tonu karşısında duraksadım. Marchesi'nin adı bana böylesine düşmanca söylendiğinde.

Birbirlerini tanıyorlar mı?

İşte o zaman hatamı anladım.

"Biz suçlular birbirimizden sadece altı derece uzaktayız..."

"Bunu nasıl düzeltebilirim?" Fısıldıyorum. "Bana sadece ne yapacağımı söyle. Bir sonraki uçakla New York'a döneceğim." "Mary" imgesini zihnimden uzaklaştırıyorum. Galerimin kapılarını sonsuza dek kapattığım görüntüsünü zorla. Bu anlaşma işimi kurtarmak için karanlıkta atılmış bir adımdı ama hiçbir şey Moskova'daki değerli saatlerimi kaybetmeye değmez.

"Bunun için artık çok geç, *Kiska*."

Soğukkanlılığım tekrar eriyor. Panik yükselir. "Lütfen, ben-"

"Ay ay ay!" diye hırlayarak sözümü sertçe kesti. "Yalvarma konusunda ne hissettiğimi biliyorsun."

Her nasılsa kendimi dizlerimin üzerinde, ileri geri sallanırken buluyorum. Bana daha önce bir gram bile merhamet göstermemiş olmasına rağmen, sessizce merhamet etmesi için yalvarıyorum.

"Kendini affettirmenin tek bir yolu var."

"Herhangi bir şey," diye törpüledim.

"Yarın bu müzayedeye gideceksin. Hareketlerden geçeceksin. Ama bu tabloyu satın almayacaksınız... Marchesi için bu 'Kefaret'i." Uzun bir duraklama oldu. "Londra'daki temsilcim bu öğleden sonra talihsiz bir kaza geçirdi, onun yerine tabloyu benim için *sen alacaksın*."

Aman Tanrım.

"Ne dediğimi duydun mu Tatiana?"

Beni göremese de zayıfça başımı sallıyorum. "Evet."

"Teklif vereceksin. Kazanacaksın. Ve sonra Amerikan *mudaklarına* tam olarak ne yaptığınızı anlatacaksınız."

Böylece benim hakkımda başından beri haklı olduğunu kanıtlamış oldu.

Marchesi bu sefer bana silah çekmeyecek. Tetiği çekecek. "Eğer bunu yaparsam...?"

"Uçak biletiniz garanti." *Bu*

almak istediğim bir risk.

"Tamam."

"Tamam." Gülüyor, kötü niyet dolu kaba bir ses. "Seninle bir kez daha iş yapmak büyük bir zevk Tatiana. Ve bir uyarı... Renzo Marchesi'ye fazla bağlanmamamı tavsiye ederim, *kiska*. Çok uzun süre hayatta kalamayacak."

DOKUZUNCU BÖLÜM

BEN KÖTÜ BİR YALANCIYIM.

Kardeşim de bana böyle söylerdi.

Kelimeleri yüksek sesle söylemekte hiçbir zaman sorun yaşamadım, ancak eylemlerim asla suçla eşleşmedi. Tıpkı çocukken beni son kurabiyeyi çalmakla suçladıklarında, yüzümün her tarafına kanıtlar bulaşmış olsa bile masumiyetimi göz kırparak ben olmadığımı yemin etmem gibi.

Vücudum niyetlerime karşı isyan ediyordu.

Tıpkı şu anda vücudumun tehlikede olduğu gibi.

Saat sekizi on geçiyor. Yine yatakta oturmuş, otel odamın kapısına bakıyor, Marchesi'nin benden bir açıklama istemek için kapıyı kıracağı ana zihnen hazırlanıyorum.

Korkuyorum.

Benim için

kutsal.

Onun için

kutsal.

Bu aldatmacayı bu gece nasıl inandırıcı kılacağımı bilmiyorum. Beni kimsenin sarsamadığı kadar sarsıyor, kötü bir kıymık gibi yüzeylerimin derinliklerine kayıyor. Kılık değiştirmem çözülmeye başladı. Uzun zamandır benim zırhımdı, ama onunla...

Gözlerimi kapattım.

Başka seçeneğim kalmadı. Bu tabloyu onun elinden almam *gerekıyor*. Ama son yirmi dört saatin çalkantısına rağmen, kafama birden fazla şekilde silah dayamasına rağmen, Marchesi'nin ölmesini istemiyorum. *Neden* mi? Çünkü onun altında biz aynıyız,

Sadece zıt uçlardan yaklaşıyoruz. Onun bu müzayedeye katılma motivasyonu ne kadar büyükse, benim de onun planlarını bozma motivasyonum o kadar büyük.

Kapı çalınıyor ve açmak için kendimi zorluyorum. Açtığımda, alt kattaki güzel resepsiyonist bana beklenti içinde gülümsüyordu.

"Bayan
Sanders?"

"Evet?"

"Bay Marchesi aşağıdaki barda sizi beklediğini bilmenizi ister." Gülümsemesi duraksıyor ve hafifçe kızarıyor. "O, ah, bu oyundaki tek kuralın kendisi olduğunu da hatırlatmak ister."

Yanlış.

Çok yanlış.

"Teşekkür ederim," diyorum sertçe. "Lütfen bara dönün ve Bay Marchesi'ye bunun hangi oyunu oynadığımıza bağlı olduğunu söyleyin."

Bir an boş boş bakıyor, sonra gülümsemesi yeniden ortaya çıkıyor. "Elbette, Bayan Sanders."

Beş dakika sonra zeytin yeşili, etrafı saran mini bir elbiseyle otelin barına giriyorum. Oda, The Annabel Park Hotel'in geri kalanı gibi şık ve havalı; parlatılmış pirinç aksesuarlar, parlak siyah masalar ve her yerde kocaman beyaz güller var.

Onu hemen gördüm. Uzun barda ayakta duran tek adam o. Bir dirseğini tezgâha dayamış, içkisini yudumluyor. Siyah bir gömlek giymiş ve omuzlarını kocaman gösteriyor. Koyu renk dalgaları duştan çıktığı için hâlâ nemli ve yakasının üzerinde dallar halinde kıvrılıyor. Yine acımasız bir zarafet timsali ama beni bir an bile kandıramıyor.

Bakışlarımız tezgâhın üzerindeki karanlık aynada buluşuyor.

Yavaş bir tempodan sonra bana döndü. Selam vermiyor. Sadece bekliyor. Olduğumdan şüphelendiği ve olmadığımı umduğu kadın için.

Keşke umursamasaydım, *umursamaya iznim yok* ama umursadığımı düşünmeye başlıyorum.

Ona doğru ilerliyorum, anın daha başlamadan elimden kayıp gittiğini hissediyorum - geçmişlerimiz bu kadar ustaca yanlış ellere geçmeseydi olabilecek bir şeyin yanan fotoğrafı. Yarından sonra o da kandırdığım bir başka insan olacak; utanç galerime asacağım bir başka hayal kırıklığına uğramış yüz.

Ama henüz değil.

Şu anda ben hâlâ kalbi donmuş bir kadının ve o da hâlâ gözlerinde gölgeler olan bir adam.

"Geç kaldınız." Parmaklarını havada asılı duran barmene doğru şaklatıyor. "Ve ayağım hala senin stilettonun veda öpücüğü yüzünden acıyor. Zehirin ne?"

"Prosecco ve geç kaldığım için para cezası olacak mı?" Yanındaki bar taburesine kayıyorum ve çantamı tezgâhın üzerine koyuyorum.

"Orada..." Viskisini bitirmek için duraklıyor. "Ve sonra sen buraya buzdan bir heykel yerine bir kez olsun yaşayan, nefes alan bir kadın gibi geldin."

Kalbim küt küt atıyor. "Yukarı çıkıp üstümü değiştirsem iyi olacak. Bu akşamın yanlış bir şekilde başlamasına izin veremeyiz."

Ayağa kalkmaya gidiyorum.

"Dur." Elini kolumda hissediyorum ve alışkanlıktan dolayı irkiliyorum. "İki gün, *dolcezza*," diye mırıldanıyor, eğilip yanağımla sözleriyle sıyrıyor. "Ondan sonra beni bir daha görmek zorunda değilsin. Galerini geri alacaksın ve yeni aldığın tablo galerinde en iyi yere asılacak... Ama önce müzayede koltuğuma ihtiyacım var, tatlım. Ben sana güvenmiyorum, sen de bana güvenmiyorsun, o yüzden şu işi halledelim ve sonunda ikimiz de daha hafif hissederek çıkalım."

Neden birden sarhoş oldum? Onun yakınlığı mı? Dokunuşu mu?

"Hiç 'iki yalan bir doğru' diye bir oyun duydunuz mu Bay Marchesi?" O yanımdaki tabureye çökerken ben de tabureye geri kayıyorum. "Ben çocukken babam ve ben oynardık."

"Duyduğuma göre hala Kongre'yle çalışıyor." Bana bir bakış fırlattı. "Biliyor musun, ailen hakkında ikinci kez konuşuyorsun."

Önüme fokurdayan bir flüt konuyor. "Şu kelime, 'aile'," diye düşünüyorum yavaşça. "Çok farklı anlamları var, sence de öyle değil mi?" Parmaklarımı ince cam sapın etrafında kıvırıyorum ve ağzıma götürüyorum. "Dün aile ağaçlarından bahsettik ama tüm dalların aynı şekilde büyümediğini söylemeyi unuttuk."

"Ne demeye çalışıyorsun, *Dolcezza*?" diye soruyor. "İkimizin de kusurlu olduğunu mu?"

Daha önce hissettiğim o yumuşak kapsayıcılık esintisi var.

"Anladığımı kadarıyla sen de ailenle yakın değilsin?" diye sordum.

"Evet, senin şu oyununu duymuştum." Önceki konuyu kapatırken koyu renk gözleri loş ışıktaki parlıyor. "New Jersey'de biz farklı oynarız. Doğru tahmin edersen çenene bir sağ kroşe yersin. Oldukça etkili bir ders olduğu ortaya çıktı."

"Nasıl yani?"

"Size yalanların alternatifinden daha az acı verici olduğunu öğretir."

"Hadi oynayalım," diye ağzımdan kaçırdım, kendimi şok ettim ve hemen geri adım attım.

"Bir daha düşündüm de-"

"Tamam."

"Hayır, lütfen," diye kabarıyorum. "Bu aptalca bir fikirdi. İş konuşmak istiyordun, o zaman iş konuşalım. Sabah için özel görüntüleme randevumuzu yeniden teyit ettim. Ana etkinlikte bulunmamayı tercih ederseniz, açık artırma süreci boyunca sizinle telefonla iletişim kurmaktan memnuniyet duyarım."

"Orada olacağım," diyor şiddetle.

Kan izleri.

Üç parmağını kaldırıyor. "Gösterişli sanat eserlerinden hoşlanıyorum, bir müzayede uzmanından görgü kuralları dersleri alıyorum ve kardeşimi öldüren adamı arıyorum."

"Anladığımı sanmıyorum-"

"Oynuyorum, *dolcezza*," diyor sabırla. "İki yalan. Bir gerçek. Hangisi doğru?"

Bir dakika boyunca sözlerinin içime işlemesine izin verdim ve sonunda gölgelerinin ne olduğunu gördüm

var

dır. Suçluluk

duygusu.

Öfke.

İntikam.

"Gerçek, olmak istediğinde o kadar açık ki," diye mırıldanıyor.

bir tutam saçlı yanağımdan uzaklaştırdı.

"Kardeşin öldürüldü mü?" Sesim şoktan boğuklaşarak söylüyorum.

"New Jersey kuralları." Yüzünü buruşturuyor. "Şimdi o güzel yüze biraz zarar vermem gerekecek."

Yüzümü kalbime tercih ederim.

"Özür dilerim..."

"Özür istemiyorum. Cevap istiyorum."

Bunu söyleme biçiminde sert bir şey var, parıltısı olmayan bir elmas gibi yine suçlamayla parlayan bir şey.

"Gitmem gerek." Çantama atıldım, zihnim serbest

düşüşteydi. "Hayır." Eli benimkinin üzerine düştü. "Kal."

"Bunu bana neden söyledin?" Fısıldıyorum. *Neden hayatımı daha da karmaşık hale getirdin?* "Kendin söyledin; bana güvenmiyorsun. Daha sekiz saat önce beni sana ihanet etmekle suçluyor ve ölmemi istiyordun."

Gülüyor - içimde olmaması gereken yerlere sızan o sert, hınzır ses. "Belki de çok fazla içtim Tatiana. Belki de tepkini görmek istedim. Belki de sana şantaj yapma nedenimi bilmeyi hak ettiğini düşündüm."

"Yine babamın en sevdiği oyunu mu oynuyoruz?" Eli hâlâ benimkinin üzerinde duruyor ve tek düşünebildiğim *sıcak, sıcak, sıcak*.

"Ne düşünüyorsun?"

"Bırak beni, Renzo," diyorum ve dudaklarımda ilk adını duyunca sertleşiyor.

Sonuncusu.

"Ben yapmadan önce bana bir şey söyle..." Gözleri yüzümde üstünkörü bir gezinti yaptı ve sonra

Elimi ters çevirip cilalı tezgâha sabitliyor, ben şaşkınlıkla bağırırken ifadesi soğuk ve vahşi bir hal alıyor.

"Ne halt ediyorsun?"

"Sizi ifşa ediyorum, Bayan Sanders." Beni daha sıkı kavlıyor. "Unutuyorsun, her şeyi fark etmek benim işim, peki neden buraya Rusça 'kedi' kelimesinin dövmesini yaptırdın?" Parmağını bileğime kazınmış siyah harflerin üzerinde gezdiriyor. "Bu Bratva hapisanesinde 'hırsız' anlamına geliyor, tatlım. Ne çaldın ve son kez soruyorum, benden ne saklıyorsun?"

Nefes alamıyor gibiyim. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." "Bence biliyorsun."

"Burada her şey yolunda mı hanımefendi?" Barmen, Renzo'nun bileğimi tutuşuna ters ters bakarak yanıma yaklaştı.

"Yaklaşık on saniye içinde olacak," diye karşılık veriyor.

"Seni piç," diye fısıldıyorum. "Bana dürüstlük aşısı yaptıktan sonra onu tekrar elimden alarak benim de aynısını yapacağımı mı düşündün? Kardeşin hakkındaki tüm o şeyler doğru muydu?"

"Efendim, genç hanımın elini bırakmanız konusunda gerçekten ısrar etmek zorundayım," diye araya giren barmen, yanımda oturan adamın çenesinin kırılmasına tehlikeli bir şekilde yaklaştı.

Renzo'nun parmakları geriliyor ve sonra alçak bir küfürle gevşiyor.

Tüm avantajı kullanıyorum.

Çantamı kaptdığım gibi barmene minnettar bir bakış attıktan sonra olabildiğince hızlı bir şekilde bardan çıkıyorum.

Kapılar kapanırken asansörü yakalıyorum ve lobide beni takip eden ağır ayak seslerini kesiyorum. Kayar metal duvarın ardında kaybolmadan hemen önce hesaplaşmamın acımasız yakışıklı yüzünü görüyorum ve bu beni korkuyla geri sendeletmeye yetiyor.

Bulunduğum kattan çıkarken gözyaşlarım yanaklarıma süzülüyor, otel odama doğru koşuyorum, yarı yarıya onun beni bekliyor olmasını bekliyorum ama koridorlar bomboş.

Anahtar kartımı odamın kilidine sıkıştırarak kapıdan içeri daldım. Bir dakika sonra sert bir el ağzımı kapattı.

Lütfen bunu yapma, Renzo. Neyin tehlikede olduğunu bilmiyorsun.

Ama kolonya farklı kokuyor. Sırtıma yapışmış sert vücut tamamen yanlış.

Renzo'nun kirli vahşi zarafetinden hiçbir şey yok.

"Moskova'dan bir mesajım var," diye hırılıyor bir ses, beni zorla halının üzerine fırlatmadan önce. Sert bir şekilde yere düşüyorum, bileklerim ve dizlerim şiddetin yükünü taşıırken vücudum acıdan bulanık bir sise dönüşüyor. Bir vuruş sonra, botu karnımla birleşiyor ve ciğerlerimin havasını alıyor. "*Pakhan*'ım yarın için biraz motivasyonun olsun istedi, eğer sadakatin azalmaya başlarsa."

Yanımda diz çöküyor, ben hırıltılı bir şekilde merhamet dilerken saçlarımı yüzümden çekip alıyor.

"Lütfen." Sürünerek uzaklaşmaya çalışıyorum ama bileğimden tutup beni geri çekiyor. "Bunu yapmana gerek yok. Ben asla-"

"Sus, *suka*," diye okşuyor kalın sesi, yumruğunu göğüs kafesime indirmeden önce. "Yapabileceğim çok fazla hasar var. Görünür bir çürük bırakmamak için kesin talimatlarım var..."

ONUNCU BÖLÜM

RENZO

GAZLARIMIZ KİLİTLENİYOR, aramızdaki gerilim kaotik bir ritim tuttururken hava çatırdıyor. Yüzünün her santimini ezberliyorum, asansör kapıları kapanırken iri gözlerinin ve korkmuş ifadesinin görüntüsüyle kendimi damgalıyorum.

Göğsümde alışılmadık bir baskı var. Bu, keşfedilme korkusundan mı yoksa aldatmanın gururundan mı kaynaklanan bir görüntü?

Beş dakika sonra hâlâ çelik kapıdaki yansıma bakiyordum.

Şu anda takip edilme beklentisiyle otel odasını iki kez kilitleyeceğinden hiç şüphem yok. Dikkatleri üzerimize çekmemiş olsaydık, onun beklentisini karşılayabilirdim.

O tehlikeli ve baştan çıkarıcı kışını bara doğru salladığı anda ne yaptığını biliyordum. Ona istediği bilgiyi vermek için 'iki yalan ve bir gerçek' saptırmasını şımarttım, sonra da boğulmasını izledim. Tatiana oyun yüzeye biraz fazla yaklaştığı için çekip gitmedi. Beklenmedik bir dönüş yaptığı için çekip gitti.

Ailenin yüz karası olmanın yararlı bir yan ürünü, kendi kendine yetmek zorunda kalmaktır, ancak bana sezgi sanatını öğreten Neron'un gölgesinde ve Rosalia'nın ışığında yaşamaktı.

Ne zaman izlemeli?

Ne zaman

dinlemeli?

Ve ne zaman

saldıracağını.

Tatiana gibi bir kadının benden nefret etmesi gerekir. Bana çok uygun bir şekilde dediği gibi canavarlara ve şeytana inanmaya ihtiyacı var. Kendini benim kötülük için bir araçtan başka bir şey olmadığımı ikna etmesi gerekiyor ve bu yüzden ona gerçeği verdim. Onun sadakatini kazanmak için değil, onun sadakatinin nerede olduğunu ölçmek için.

Ve ben onu o dövmede buldum... O lanet mesajlarda.

Bara döndüğümde bu düşünce kafamı bulandırıyor, katı mantık, adını koyamadığım başka bir şeyle savaşıyor.

Boşalan sandalyeme geri kayarak telefonumu cebimden çıkarıyorum ve bir içki daha almasını işaret ediyorum. Ancak ikinci zil sesini dinledikten sonra kafamı kaldırıp baktığımda aynı barmenin hareketsiz durduğunu ve yüzünde bir çatıklık olduğunu görüyorum. Beş dakika önce işime burnunu soktuğunda bir elini kaybetmesine bir kurşun kalmıştı. Şimdi ise ölümcül sularda geziniyor.

Ters ters

bakıyor.

Bakıyoru

m.

İkimiz de hareket etmiyor ya da konuşmuyoruz.

Beşinci çalışta, Killian'ın sesi gelir. "Araba yolda."

"Güzel. Ayrıca Londra'daki tüm Bratva hücreleri ve Vasily ya da Oleg Belov'la bağlantıları olup olmadığına dair bilgiye de ihtiyacım var." Soluk tenindeki siyah mürekkebi hatırlayarak ekliyorum, "Ya da Tatiana Sanders ile."

Üçünün birbiriyle bağlantılı olup olmadığını bilmiyorum ama bu noktada aksi kanıtlanana kadar herkes suçludur.

Bir tereddüt var ve sonra, "Bratva, Renzo? Bu *senin* bile geçmek istemeyeceğin bir çizgi."

Killian Davies'in birlikte hareket etmeyi seçtiği adamlarla ilgili bazı ciddi yanlışları var gibi görünüyor. Ailemin her türlü çizgiyi aşan bir geçmişi var. Eğer benim orta parmağını çeviren ve bir noktayı kanıtlamak için ateş hattına giren ilk Marchesi olduğumu düşünüyorsa, gereken özeni göstermemiş demektir.

"Senin fikrini sormadım." Sesimi alçaltıyorum çünkü benim işim halkın tüketimi için değil. "Zahmetlerinizin karşılığını alacaksınız."

"Mesele para değil, dostum. Bu..." Ağır bir istifa iç çekişi var. "Bunun Rainero ile bir ilgisi var mı?"

Dilim kuru dudaklarımın üzerinde geziniyor, sorusu içime işliyor. Her şey

Rainero ile ilgili.

Her

hareketinde.

Her

öldürüşte.

Her şantaj.

O ağır duraksamada Yama'yı, Vasili'yi ve onun kafes maçı teklifini düşünüyorum. O haini ele geçirmek için oradaki herkesi öldüreceğimi bile bile Oleg'i nasıl lanet bir havuç gibi sallandığını.

Kardeşinin kaderini açıklarken yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi düşünüyorum.

Belki de kefaretinin ödemesi gereken birkaç günahı olan tek kişi Bayan Sanders değildir.

"Henüz emin değilim," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Ama öğrenene kadar Londra'dan ayrılmayacağım." Viskime uzanıyorum, ancak önümde duran aynı boş bardağı buluyorum. Killian gibi

riskler, sonuçlar ve gizli gündemler hakkında gevezelik ederken bakışlarımı taş suratlı barmene çeviriyorum. "Bir şey bulduğunda bana mesaj at." Aramayı sonlandırıp, göz temasını kesmeden telefonumu cebime geri sokuyorum.

Barın karşısından bana dik dik bakan adamın korkutucu bir yanı yok. Kahraman kompleksi olan ortalama büyüklükte bir İngiliz pisliği. Kendine güvenen bir orospu çocuğu, hakkını vereyim. Ama kendine güven bir adamı ancak cehalet onu tehlikeli bir yola sürüklemeyen önce bir yere kadar götürür.

Beyaz atlı prensi gibi davranması gereksizdi. Niyetim Tatiana'yı sarsmaktı, onu incitmek değil. Bir katil olabilirim ama söz konusu kadınlar olduğunda, oluşturduğum tek tehlike bir kurşundan gelir, yumruğumdan değil.

"Bir iletişim sorunumuz var gibi görünüyor," diyorum sakince.

"Burada sorun yok." Bakışlarımı tutarak barı silerken boş bardağımyı lavaboya döküyor. "Ama tehdit olarak gördüğümüz kişilere hizmet etmeme hakkımızı saklı tutuyoruz."

"Tehdit mi?"

"O genç kadını tartaklama şekliniz, *efendim*," diye karşılık veriyor, ağız dolusu raptiye kadar doğal bir şekilde. "Annabel Park Hotel'de buna müsamaha göstermeyiz. Müdürü uyarmak için iyi bir fikrim var."

Ağzım hain bir gülümsemeye dönüşüyor. "Buna gerek kalmayacak." Başımı eğerek otel kartındaki ismi tarıyorum. "Çünkü şöyle bir şey var *Grant...*" Boktan mavi ceketinin altındaki çizgili kravatı yakalayıp düğümü soluk borusuna doğru sertçe itiyorum. "Ben *tehdit etmem*. Ben daha çok 'harekete geç' tipiyim." Kravatını çözüp geri çekiliyorum.

Daha fazla açıklamaya gerek yok. Yakında öğrenecek.

Başını sallıyor, yüzü soluyor. "Pekâlâ, efendim." Bakışlarını indirerek titreyen eliyle beze uzandı ve onu tekrar tezgâhın üzerine doğru sürükledi.

Yerimden kalkarak tezgâha yirmi poundluk bir banknot atıyorum ve telaşsız adımlarla bardan uzaklaşıyorum.

Bu oteli bir hevesle seçmedim. Tatiana'ya daha önce de söylediğim gibi, tanımaya değer herkesi ve işlerinin her yönünü biliyorum. Ailem New Jersey'de faaliyet gösteriyor, ancak yeraltındaki her İtalyan kırık bir ön cam gibidir: düzinelerce küçük kırık camın her yönüne dağılır, ancak hepsi tek bir kırıktan kaynaklanır. Marchesi İmparatorluğu Amerikan topraklarına bağlı değildir. Dünyanın her yerinde bağlantılarımız var.

Neyse ki bugünlerde ellerimi kirleten kan konusunda daha seçici davranıyorum ve o benim zamanıma değmez.

Lobiye doğru geri dönerken, her adımım niyetle ağırlaşıyor. Bayan Sanders'la bir başka yalan ve gerçek oyununun zamanı geldi, ikincisine daha fazla vurgu yaparak.

Gözlerimi pastel duvarlardan uzak tutarak asansöre yöneliyorum, zihnim onun yüzünün istenmeyen görüntüsüyle dolu. Kapılar kapanmadan önce bana kararlılık ve pişmanlıkla bakan o öfkeli, dehşete düşmüş, çileden çıkarıcı güzellikteki yüz.

Sonra kafamın içinde Vasily'nin uyarısını duyuyorum.

"O kız masum değil."

Adam haklı. O bir molotof kokteyli. Onun ateş hattına yanlış bir adım atarsak, ikimiz de alevler içinde kalırız.

Açık vagondan birkaç adım dışarı çıkınca telefonum cebimde titriyor. Adımlarımı yavaşlatmadan, telefonu çekip çıkarıyorum ve cevap veriyorum.

"Killian, sana söyledim-" "Lorenzo, hangi cehennemdesin?"

Lorenzo.

Sadece bir adam beni adımla çağırıyor. Üç aydır kaçtığım, Nero'nun kanının her damlası ellerimden temizlenene kadar talepleri yerine getirilemeyecek olan adam. Oğlunun katilinin kellesini ayaklarının altına serene kadar beni asla zavallı bir yedekten başka bir şey olarak görmeyecek olan adam.

"Sana da merhaba baba."

"Götlük yapma," diyor hırlayarak. "Sal Amcan bana jetin bu sabah erkenden Teterboro'dan ayrıldığını söyledi."

"İyi haber çabuk yayılır."

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Talebi tehlikeli derecede sakın. Cevap verme zahmetine girmiyorum çünkü az sonra ne olacağını biliyorum. "Üç aydır sessizsin, Renzo. Benim lanet olası patronum olmak üzeresin."

Asansörün yanındaki oyuğa giriyorum, cevabım da sabrım kadar kısa. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Nero'nun katilini bulmak dışında, patron yardımcısı olmak hayatta istediğim tek şey, ama bu önce üstlendiğim, sonra da uzak durduğum bir sorumluluk. Sal Amca ve Paulie'nin siklerini sağa sola sallamalarını ve kendileri için olmayan bir onur için destek kazanmalarını engellemek için her şeyi yaparım.

Arka planda bir yerde bir kapı çarpıyor. "Sorular soruluyor ve senin için bahaneler uydurmaya devam edemem."

"O zaman yapma."

"Beklemekten bıktım, Renzo. Sen benim oğlumsun ama bu ailenin patronu benim ve altyapıdaki bir delik yüzünden zayıflamasına izin vermeyeceğim."

"Anlamı?"

"Yani tören bu gece gerçekleşecek."

"Londra'da olduğumu düşünürsek bu biraz zor olacak." Bir duraklama oldu. "Hâlâ o lanet tablonun peşinde misin?"

Yumruğumu sıktım. "Oğlunun ölmesinin sebebi o *lanet tablo*. Hatırlıyor musun, imparatorluğunu yönetmesi için doğuştan yetiştirdiğin oğlun?"

"Lorenzo-"

"Senin yanında hüküm sürmek için gerekenlere sahip olduğumu kanıtlama şansı için beni otuz üç yıl beklettin. Şimdi bekleme sırası sende."

Nero'nun halefi olarak seçildiğimden beri, Marchesi suç ailesinin gizli patronu olarak konumumu sağlamlaştıran kapalı kapılar ardındaki töreni ertelemek için sayısız bahane ürettim. Bana kalırsa, katili adalete teslim edilmeden onun yerini alamam.

"Kırk sekiz saatin var," diyor soğuk bir şekilde. "Yoksa başka seçeneğim yok." "Yani?"

Hecele ve meydan oku baba.

"Ya da işi Salvatore alır."

Ve ailemle hiç kan bağı olmayan adam ailemin kontrolünü daha fazla ele geçiriyor.

"Salvatore aileden *değil*," diye feryat ediyorum. "Aile kandır." "Dario'ya ne diyorsun o zaman?"

"Onun oğlu. Lanet olası bir *Barone*," diye kestirip atıyorum, çünkü açıkçası bu tartışmayı yapmaktan yoruldum.

Hat üzerinde ağır gerilim çatırdıyor.

"Bunun bir yolu olsaydı, çoktan bulmuş olmaz mıydım sanıyorsun?" diye sertçe karşı çıkıyor babam. "Kardeşinin ölümünden bu yana tüm aile i s k a m b i l kâğıtlarından bir ev haline geldi. Eğer birlik olmazsak, her şey başımıza yıkılacak."

"O zaman bir kibrit çak ve yak."

Arkasına yaslanırken ofisindeki eski deri koltuğun gıcırdadığını duyuyorum. Beni uyarmak istiyor ama o yolda ilerlemenin sadece çıkmaza yol açacağını biliyor.

"Kırk sekiz saat, Renzo," diyor sonunda.

Önceden gergin olsam da şimdi patlamaya hazır bir barut fıçısıyım.

Babama saygı duyuyorum ama tehditleri de hoş karşılamıyorum. Geri alınamayacak bir şey söylemekten kaçınmak için aramayı çabucak sonlandırıyorum.

Yanılıyor.

Aile her şeydir.

Onun patronu olmak benim geleceğim.

Ama kafamda bu soru işareti varken ikisini de doğru yapamam. New Jersey'in çoğunun, iktidar koltuğuna oturmak için öldürdüğüme inandığı kardeşime ihanet etmiş gibi hissediyorum.

Adımı temize çıkarmamın ve bunu düzeltmemin tek bir yolu var.

Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde, buradan bir mil ötedeki bir müzayede evinde katilinin maskesini düşürmeye bir adım daha yaklaşmış olacağım.

Kırk sekizde eve dönüp tahtımı talep edeceğim.

KORKUNUN KENDINE HAS BİR KOKUSU VARDIR. Çelişkili ve alışılmışın dışında. Tatlı pekmeze batırılmış yüzlerce kirli kuruş gibi. Sizi bir yönden vurur, sonra diğer yöne savurur. Otel odama doğru yürüdüğüm anda bir şeylerin yanlış gittiğini böyle anlıyorum.

Kokusunu alıyorum.

O tatlı, bakırımsı koku.

Koridoru su basıyor, ben de silahımı çekip emniyetini açıyorum ve sırtımı iki oda kapımızın arasındaki duvara dayıyorum. Her iki tarafta da hareket olup olmadığını dinliyorum ama her şey sessiz... Ta ki solumdakinin altından boğuk bir çığlık sızana kadar.

Tatiana'nın odası.

Gizlilik artık bir sorun değil. Ayağımı kapıya doğru sürüyorum, tekmemin keskin gücü ahşabı menteşelerinden ayırıyor. Kalıntılar her yöne dağılırken, silahımı yukarı doğrultmuş ve parmağım tetikte odasına daldım.

Gördüğüm şeyi algılamam bir saniyeden kısa sürüyor ama kafamda saatler geçiyor. Göğsümdeki basınç geri dönüyor, ama bu sefer sadece sıkışmıyor, patlıyor.

Tatiana yatağın yanında yerde yatıyor, kolları karnının etrafında koruyucu bir şekilde kıvrılmış. Üstünde beliren, dövmelerle kaplı çirkin bir adam bir yandan saçlarını yumrukluyor, bir yandan da çizmesinin çelik burnunu göğüs kafesine sokuyor.

"Kahrolası, *suka*." Silahını çekerek, namluyu bana doğru çevirmeden önce kadının inleyen bedenine tükürdü.

Görüşümün kenarları kararıyor ve tek gördüğüm Tatiana'nın çılgınlıklarına karışmış Nero'nun cansız bedeni oluyor. Her şey ağır çekimde ilerliyor, daha fazla karanlık içeri girerken kısıtlamalarım kırılıyor... İşte o zaman acımasız siyah duvarlar yükseliyor ve boş öfkeden başka bir şey kalmıyor. Artık kontrol bende değil. Burada her ne yaşıyorsa bir ölüm makinesi.

Ona doğru hamle yaptığımı hissediyorum, çarpmanın etkisiyle silah elinden düşüyor. İkimiz de komodine çarptığımızda lamba yere düşüyor, komodinin ters dönüyor ve komodinin yanına düşüyor. Parmaklarımı elimdeki Glock'un etrafına doluyorum ve sonra saldırıyorum.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Kırılan kemiklerin çıtırtısını ve tanımadığım bir ses duyuyorum. "Ona dokundun! Benim olana dokundun!" Arkamdan bir ses geliyor ve hızlı hızlı nefes alıyorum.

Çok hızlı. O iyi değil.

"Kimsin sen?" Kükrediğimi duyuyorum.

Altımda, kan lekeli bir ağız çarpık bir gülümsemeye dönüşüyor. "Marchesi..."

"Seni kim gönderdi?" Siyah duvarlar kalınlaşıyor, yükseliyor. Üzerime geliyorlar. Ama ışığın parlamaktan korktuğu o yerde bir yerde, bileğinde bir anlık bir netlik beliriyor.

Bir Bratva dövmesi... onunla aynı.

Ona dokundu.

Geri kalanı kan revan içinde, ama içimdeki canavar tatmin olmuş değil. Kırık kristal lambadan sivri bir cam parçası kaparak en sivri ucunu elinin arkasına saplıyorum, kendi avucuma saplanırken acıyı görmezden geliyorum.

Ona tükürdü.

Bardağı çıkarıp ağzını açarken çılgınlıklarını içime çekiyorum.

Onu tekmeledi.

Arkama dönüp son bir kez kalçasına batırmadan önce bardağı diline doğru sürerken tüm şeytanlarım ilahi söylüyor.

Sonra, ellerimi boğazına doladım. "Senin lanet *pakhan*'ın kim?"

Altımdaki adam hareket etmiyor. Savaşmıyor. Kaçmıyor. *Gülüyor*, çatal dilli bir şekilde "Cehenneme kadar yolun var" derken dudaklarının kenarlarından kan fışkırıyor.

Boğazını serbest bırakarak avucumu alına bastırdım ve silahımı ağzına sokarken onu yere yapıştırdım. "Önce sen."

Tetiği çekiyorum ve sonra siyah duvarlarımın kırmızıya dönüşmesini izliyorum.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Beni boğan bir acı battaniyesi var.

Hastanede tedavi gerektirecek kadar sert değil, ama yine de ağrıyor.

Patsan'ın yumrukları.

Tek el silah sesi duyulduğunda, iki güçlü kol beni yerden kaldırıana kadar onu etrafımda daha sıkı çekiyorum, içinde boğulmaktan memnunum.

"Sakin ol," dediğini duyuyorum, beni kendine çekiyor, ağrıyan bedenime onun gibi bir suçluya yakışmayacak bir şefkatle sarılıyor. "Bir yerin kırıldı mı?"

Evet, ben... Uzun zaman önce paramparça oldum ve şimdi parçalarım olması gerektiği gibi birbirine uymuyor.

"Nerenin acıdığını söyle."

Her yerde. İçeride ve dışarıda.

"Kahretsin, Tatiana, konuş benimle. Beş dakika içinde buraya bir doktor getirebilirim."

Tepkim kollarımı boynuna dolamak ve yüzümü gömleğinin içine gömmek oluyor. Bunun için kendimden nefret ediyorum ama onun gücüne ihtiyacım var. Benimki artık işe yaramıyor gibi görünüyor - zayıflık sadece bir aptalın ona göstereceği işaretli bir kart olsa bile. Şimdiye kadar beni neredeyse iki kez öldürdü ve sır kutumun ilk bölmesine levyeyle girmeyi başardı.

Yine de ona tutunuyorum çünkü tutunacak başka kimse yok. Az önce beni dövdüren bir adam tarafından değer verdiğim herkesi kendimden uzaklaştırmaya zorlandım, peki ne için? Konstantin'in beni yıllardır içinde kilitli tuttuğu görünmez bir kafesin parmaklıklarına vurduğum için.

Renzo, battaniye kaymaya başlayana kadar beni böyle tutuyor. Karnımdaki ve kaburgalarımındaki ağrı o kadar keskin olmayana kadar. Yanağımın altında, gömleği sırlısklam ve gözlerim ağrıyor ve kaşınıyor.

Ağlıyor muydum?

Beni en çok şok eden şeyin ne olduğundan emin değilim: Birinin önünde gözyaşı dökmem mi yoksa uğruna yıkıldığım kişinin *o* olması mı?

Benim düşmanım.

Benim müttefikim.

"Londra'daki bir otelin kapı açma hizmetinin New Jersey'deki kadar 'hoş' olabileceğini kim bilebilirdi?" Arka cebine erişmek için ağırlığını kaydırıyor. "Killian? Derhal 203 numaralı süite bir temizlik ekibi istiyorum."

Bir inançsızlık küfürüne kulak misafiri oldum ve ardından sert bir azar işittim.

"Nasıl görüldüğü umurunda değil. Benden bir metre ötede kafasında kurşunla yatan ölü bir pislik var. İngiliz öfkesini başka bir güne sakla ve dediğimi yap."

Telefonu kapattı ve odanın diğer ucuna fırlattı. İşte o zaman aklıma geldi. *Az önce saldırganımı öldürdü...* Konstantin bunu öğrendiğinde, bir daha Moskova'ya adımımı atamayabilirim.

Panik, ağızda acı bir tat bırakan kötü bir şarap gibi içime işliyor. Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama omzuma dolanan kol bir mengene gibi sıkıyor. "Bırak beni, Renzo," diye yalvarıyorum. "Ben iyiyim. Sadece morarmış. O adam buraya beni öldürmeye gelmedi..."

Duraklıyor. "Peki sen bunu nereden biliyorsun?"

Konuşmadan önce düşün, Tatiana. Ona verdiğin her bilgi savaşımız için daha fazla mühimmat demek.

Bu kez, dirseklerimi göğsüne saplayarak sert bir sarsıntıyla ondan uzaklaşıyorum, ama piç kuruşu rahat durmuyor. "Beni bırakmalısın, hemen şimdi. Bu gece yeterince hırpalandım."

"O kadar hızlı değil." Ayağa kalkarken tutuşu demire dönüşüyor, bedenim hâlâ kollarının arasında. İtirazlarımı savuşturarak beni odadan çıkarıp kendi odasına götürüyor ve kapıyı arkasından kapı çerçevesini takırdatacak kadar sert bir şekilde tekmeleyerek kapatıyor.

"İndirin beni!"

"Birbirimizin etrafında yeterince dans ettik, Tatiana. Beş dakika önce müzik, tüm bahanelerinle birlikte sona erdi."

Yumruklarımı göğsüne vuruyorum ama o sadece yumruklarımı savuruyor. Daha çok mücadele ediyorum, ama irkilmiyor bile. Bunun yerine beni doğruca banyosuna götürüyor, sonra da duş kabinine girip kanlı elinin topuğunu duş musluğuna vuruyor. Musluk hemen canlanıyor ve ikimizi de dondurucu soğuk suya batırıyor.

"Ne halt ediyorsun sen?" Çılgılık atıyorum, ipek elbisem saniyeler içinde kıvrımlarıma müstehcen bir şekilde oturuyor, milyonlarca küçük iğne derimi delip geçerken nefes nefese kalıyorum.

"Buz İmparatoriçesi'ne buz banyosu yaptırıyorum." Bununla birlikte beni kaygan duş zemininde ayaklarımın üzerine bıraktı. "Seni doğal ortamına geri koyuyorum. Orada hayatını kurtardığım için de rica ederim."

"Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?" Onu itmeye çalışıyorum ama o yerinden kıpırdamayan bir nesne. "Sen benim hayatımı kurtarmadın, Renzo Marchesi. Sen gittin ve

milyon kat daha kötü. Ne dediğimi duymadın mı? O adamın beni öldürmeye niyeti yoktu!"

"Hayır, sadece seni hırpalamak ve belki birkaç kemiğini kırmak için. Bu senin için tipik bir gece mi, *Dolcezza*?"

Tanrım, öfkesi o kadar çarpıcı ki -o kadar acımasız ki- sanki bir emriyle tüm duvarlarım, bu bölmenin duvarlarıyla birlikte paramparça olabilir.

"Sen çok bencil bir piçsin!" Kendimi bir anda ne kadar savunmasız hissettirdiğinden dehşete düşerek patlıyorum. "Sadece kendi acını görüyorsun, başkasınınkini değil!"

"Bu saçmalık!"

"Kendinden başka kimseyi umursamıyorsun!"

Her nasılsa, su beni boğmaya çalışırken ona duygularımı göstermek daha kolay oluyor. Dış güçlere karşı savaşıyorum ve bu normalde asla söylemeyeceğim şeyleri ortaya

çıkartıyor. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Siktir git!" Bileklerimi başımın üstündeki beyaz fayanslara tuttururken çığlık atıyorum, vahşice karanlık ve yakışıklı görünüyor, siyah saçları düzleştirilmiş ve gözlerine damlıyor ve uzun kirpikleri ayrılmış halde üzerimde yükseliyor.

"Duvara yaslandığında maskenle birlikte dilin de düşüyor, *dolcezza*. Bir de sıcak suyu deneyelim ve ne olacağını görelim." Bununla birlikte elini tekrar musluğa vurur. "Belki de bu seni eritip hayata döndürür."

Bir vuruş sonra, kavurucu sıcaklık tenimdeki soğuğu sıyrıyor ve damarlarımdan lav gibi akıyor, kabul etmektense ölmeyi tercih edeceğim başka bir şeyle birlikte.

"Vasily Belov için mi çalışıyorsun?" diye soruyor ve bileklerimi tekrar fayanslara vuruyor. "Beni bu yüzden mi sana gönderdi?"

Belov. Soyadı sığağa rağmen içimi ürpertiyor. "Kimden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok!"

"Derindeki Bratva dövmesinin sebebi o mu, yoksa kardeşi Oleg'in işi mi?"

"Dövme lisedeyken yaptığım aptalca bir hataydı. Bu yüzden bir hafta ceza almıştım." Ben de ona ters ters bakıyorum ve yüzünde çarpık bir gülümsemeyle başını sallamasını izliyorum.

"O kadar çok yalan söyledin ki Tatiana, kanını kurutsa bile gerçeği bilemezsin. Eğer bir erkek olsaydın, şimdiye kadar sana işkence etmiş olurum."

"Belov adında birini tanımıyorum!"

"Belki biliyorsun. Belki de bilmiyorsun. Ama bir konuda yanılıyorsun..." Yarım adım daha yaklaşıyor, göğsünü g ö ğ s ü m e bastırıyor, daha da sert bir şey karnımı dürtüyor ve içime bir ürperti daha gönderiyor. "Ben sadece kendi acımı görmüyorum Tatiana. Seninkini de görüyorum. Sanat galerine adım attığım ve seni resimlerinin arasında saklanırken bulduğum anda gördüm. Yol boyunca bir yerlerde, kendini onların içinde kaybetmeyi seçtin çünkü gerçek dünyada yaşamının alternatifi düşünülemez kadar korkunçtu."

Sır kutularımdan birinin daha kilidi kırılırken, keskin bir nefes alarak sözlerinin içime zehirli sarmaşıklar ekmesine izin veriyorum.

"Yaklaşıyor muyum İmparatoriçe?" diyor, ağzı benimkinin üzerinde geziniyor, sıcak su etrafa saçılıyor ve bizi bir yapıyor. "Çünkü bu tuvailler ne kadar güzel olsa da

gerçeğinizi tercih edin."

Yüzüne gülmek istiyorum ama soğukkanlılığım dağılıyor. Moskova'da tek başıma otururken, doğduğu gece ona verdiğim kahverengi oyuncak ayıyı tutarken neler kaybettiğimi düşünmeden edemiyorum.

Bir süre sonra tekrar ağlamaya başladım. Ondan yine nefret ediyorum.

Kalbimi ve korkularımı ona tekrar açtım.

"Onu görmeme izin vermiyor!" Çaresizce bağıyorum. "Onu görmeme izin vermiyor!" "Kim vermiyor?" diye soruyor. "Kimden bahsediyorsun?"

"Sana söyleyemem!"

"Allah kahretsin!" Bileklerimdeki kavrama sıkışıyor ve sonra ağzı benimkine çarparken sonraki kelimelerim dudaklarının tuzağına yakalanıyor.

Bedenim en kötü türden bir hain gibi karşılık veriyor, kendimi ona doğru bastırmak için kısıtlamalarıma karşı zorlanıyor, kaba müdahalesini kabul ediyor, öpücüğü derinleştirirken elleri çenemi kavramak için düştüğünde inliyor, içime acımasız bir dil sürüyor.

Beni fayanslara doğru iterken kollarım boynuna dolanıyor, uzun zamandır istemediğim bir şeyi arzuluyorum, dokunuşu tüm şüphelerimi uyuşturuyor.

"Siktir," diye tıslıyor, ağzıma tekrar sahip olmadan önce bir saniyeliğine bana bakmak için geri çekiliyor - karşılıklı nefret tuvalimiz, altındaki şehvetimizin eskizlerini ortaya çıkarmak için geri sıyrılıyor. "Yüce Tanrım."

Eli bacaklarımın arasına giriyor ve ben ağzının içinde inliyorum, kendimi dik tutmak için ıslak kollarına tutunurken gözlerimi yakıcı sudan sıkıca kapatıyorum. Külotumu yana kaydırarak bir parmağını içime sokuyor, bacağı kalçasının etrafında kıvrılarak ona istediği tüm erişimi sağlıyor.

"Seni hemen şimdi tatmalıyım, *dolcezza*," diye hırladığını duyuyorum, aceleciliği beni arzuyla inletiyor.

Sanki bana başka seçenek bırakacakmış gibi.

Onun ellerinde kendimi çok kırılğan hissediyorum, doğanın acımasızca yakışıklı bir gücü tarafından kırılmış bir kabuk.

Yıllardır ilk kez kendimi güvende hissediyorum.

Su hala akarken dizlerinin üzerine çöküyor, başparmaklarını külotuma geçiriyor ve külotumu da kendisiyle birlikte aşağı çekiyor. Bacağımı omzuna dolayarak beni parmaklarıyla aralıyor ve o yetenekli dudaklarını klitorisimin etrafına sarıyor.

Bu his tüm sinirlerimde yankılanırken belim fayanslardan uzaklaşıyor. "Oh, Tanrım."

Başımı arkaya yatırıyorum, parmaklarım ıslak saçlarına dolanıyor, beni yüzüne doğru kaydırıyor, dilini içime gömüyor, birkaç yavaş vuruş için beni beceriyor, sonra kendi parmaklarının devralmasına izin veriyor, bir ve sonra iki bastırıyor. Dizlerimin bükülmesine neden olan bir noktaya masaj yapıyor. Aynı anda tekrar klitorisimin etrafında dönüyor, başım çılgınca dönerken acımasız emişlerle değiştiriyor. Artık suyu bile hissedemiyorum. İçimdeki erimiş sıcaklığın yanında hiçbir şey, yüzüne ve kalçalarıma dökülüyor.

On yıldır yememiş gibi beni yutuyor, amıma, yüzüme, kıcıma yapmak istediği tüm pis şeyleri hırıldayarak söylüyor... Her santimetrekaremi nasıl boyamak istediğini

kremsi bir tene sahipti.

O da çok acımasız. Tam olarak ne zaman sınırdı olduğumu biliyor çünkü geri çekiliyor, beni lezzetli bir belirsizlikte askıya alıyor, t a ki ben çaresizlik içinde ona doğru sallanana, parmakları ve ağzı beni becerdiği kadar sert bir şekilde yüzünü becerene kadar.

Sadizminin daha fazla çizgiyi bulanıklaştıramayacağını düşündüğüm anda, parmakları amımdan kayıyor ve arka geçişime masaj yapmaya başlıyor. Bir vuruş sonra, o kadar şiddetli bir zevk dalgasına kapılıyorum ki, onun adını bir dua ve lanet olarak haykırıyorum ve düşmemi engellemek için kalçalarımı tutuyor.

Başımı fayanslara yasladığımda, su hala üzerimize dökülürken, onun bende yarattığı karmaşanın içinde boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Hâlâ dizlerinin üzerinde, elleri hâlâ kalçalarımnda, sırlıklam elbisemi yukarı itmiş, karnımın alt kısmına yumuşak öpücükler konduruyor. O da sessiz, ben saçlarını tutuşumu gevşetirken o da en az benim kadar sahneyi özömsüyor.

Sonunda aşağıya baktığımda, bir Rus cerrahın otuz altı saatlik doğumdan sonra açtığı pürüzsüz yara izi boyunca parmağını gezdiriyor...

Kızımdan bana kalan tek şey bu yara.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Saklamaya çalışmanın bir anlamı yok. Şimdi en büyük sırrımı tüm soluk gümüş ihtişamıyla gördü, ama Renzo tarzı bir sorgulama yerine ayağa kalktı, karanlık bakışları tehlikeli bir şekilde şefkate yakın bir şeyle yanıyor.

Duşu kapatmak için uzandığında yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni tekrar öpüyor, bu sefer daha nazıkçe. Dili daha önce yaptığı gibi ağzımın içine girmiyor. Bunun yerine, sanki yara izimin keşfi arzusunu soğutuyormuş ve temel doğasını geri çekilmeye zorluyormuş gibi dikiş yerlerinde geziniyor.

Onu cesaretlendirmek için ağzımı açıyorum ama o bundan faydalanmıyor. Vücudumu ona yaslıyorum ama o geri çekilmiyor.

Birdenbire duş kabindeki sessizlik son yirmi dakikanın kaosundan daha sağır edici bir hal alıyor ve dengemi daha da bozuyor.

"Arkanı dön," diye emrediyor ve bir kez olsun dediğini yapıyorum, parmaklarını elbisemin fermuarında hissettiğimde nefesim kesiliyor ve sonra ıslak ipeği omuzlarımdan ittiğinde tekrar nefesim kesiliyor.

Ağzını kürek kemiklerimin arasındaki çıplak yere indiriyor ve ben bir iniltiyi bastırmak için alt dudağımı ısııyorum. Bir an sonra dokunuşunun yerini, etrafıma sarmaya devam ettiği kabarık beyaz bir otel havlusu alıyor.

Beni tekrar kollarına alıp odanın içinde yatağına götürüyor ve yorganın üzerine yerleştiriyor.

"Uyu," diye emrediyor, ıslak gömleğini omuzlarından sıyırmak ve yakındaki açık bir bavadan başka bir tane almak için geri adım atıyor. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim. Önce, görmem gereken

ölü bir Rus hakkında bir adam."

İtiraz etmek için ağızımı açıyorum ama gözlerim bu akşam olan her şeyin ağırlığıyla doluyor. Onun dokunuşu olmadan, Konstantin'in *patsanının* bana verdiği tüm morluklar yüzünden vücudum yeniden acıyor.

Karanlığa gömülürken onunla ilgili son görüntüm, Michelangelo'nun Davut'undan daha yontulmuş, ancak kendi solan gümüş yaralarıyla çaprazlanmış altın bir göğüs... Şüphesiz arkalarındaki hikayeler benimki kadar çirkin.

Ertesi gün otel odasının kapısının kendinden emin bir şekilde çalınmasıyla ve ağrıyan kemiklerimle uyandım.

Gecenin bir vakti beni yatağa yatırmış olmalı, çünkü bir yığın çarşaf ve yorganın altında yatıyorum ve üzerimde güçlü bir şekilde onun kokan siyah bir tişört var.

Kapı tekrar çalınır ve Renzo banyodan çıkar, hala gömleksizdir ama üzerinde kuru bir kot pantolon ve çenesinin yarısını kaplayan beyaz tıraş kremi kalıntıları vardır.

Sessiz kalmam için bana bir bakış fırlattıktan sonra komodinden silahını aldı ve parmağı tetikte, kapı çerçevesinin bir tarafında durdu.

"Kim o?" diye gürliyor.

"Sence kim, sik kafalı?" diye soruyor İngiliz aksanı, cockney havasıyla eğimli bir şekilde.

Renzo kızgınlıkla tuts. "Killian..." Kapıyı açtığında uzun boylu, dağınık kıvılcık saçlı ve rahat bir sırtışı olan bir adamla karşılaşır.

"Sana birkaç kruvasan aldım," diyor ve bir poşeti ona fırlatıyor. "Bu otelin yemekleri şaşırtıcı derecede boktan."

"Teşekkürler," diyor silahını indirirken.

Renzo'nun görünüşüne bakmasını izliyorum, düşünceli bir şekilde sakızını çiğnerken yüzünde sinsi bir gülümseme beliriyor. "Ne zamandan beri tıraş oluyorsun?"

"Daha sonra katılmam gereken bir müzayede var. Uygun görüneyim diye düşündüm."

"Sen öyle diyorsan." Killian başını eğerek onun ötesine, benim yatakta oturduğum ve çarşafı göğsüme çektiğim yere bakıyor.

Kaşlarının eğlenerek kalkışını izliyorum. "Yedek bir kruvasan getirmeliydim. Misafirin olduğunu fark etmemiştim."

"Gözlerini benden ayırma Davies," diye çıkıştığını duyuyorum Renzo'nun, görüşü engellemek için kapıya yaklaşırken. "Tabii onları senin için oymamı istemiyorsan."

"Eminim eskiden bu kadar sefil bir herif değildin."

"Bir şey mi istedin, yoksa sabahki keyfimi kaçırmak için mi geldin?"

"Anahtarlar." Başını sallayan Killian, Renzo'nun boştaki eline bir şey tutuşturdu. "İstedığınız yeni motor. Aşağıda valenin yanında. Patron sana iletmem için bana bir mesaj verdi... Eğer başka bir motorunu mahvedersen, *seni* de mahvedeceğini söyledi."

Şaşıyorum, Renzo buna gülmeye başlıyor, ayak parmaklarımdan istemsizce kıvrılmasına neden olan o nadir, lezzetli ses. "Frankie'ye bunu dört gözle beklediğimi söyle. Temizlik ekibi işini bitirdi mi?"

"Hepsi tamam."

"Hoşça kal, Killian." Başka bir şey söylemek için ağzını açan İngiliz'in üzerine kapıyı kapatır.

"Bu çok kabaydı."

Anahtarları ve silahını masaya fırlatıp bana bir kruvasan uzatmadan önce durup bir süre bana bakıyor. "İnsanlar bir amaca hizmet etmek için vardır, *dolcezza*," diyor ve banyoya geri dönüyor. "Benim nezaketim nadiren bir emir vermemden ve onların da bunu yerine getirmesinden öteye gitmez. Eğer insanlar beni kızdırırsa, alternatifleriyle yüzleşirler."

"Hangisi?" Yüzümü buruşturarak yataktan kalkıyorum, bir ısırık alıyorum ve onu banyoya kadar takip ediyorum, o tıraşını bitirmek için usturasını tekrar eline alırken kalçamı ikiz lavaboya yaslıyorum.

Bıçağı boğazına dayayarak duraklıyor ve bana bir bakış fırlatıyor. "Dün gece Rus arkadaşının başına gelenler bunun en iyi örneğiydi."

"O benim arkadaşım değildi."

"Benimki de öyle, ki bu iyi bir şey. Son zamanlarda yeterince önemsedığım insanın cenazesine sebep oldum."

Kardeşini kastediyor.

"Yani bu kadar mı?" Kruvasandan bir ısırık daha alarak söylüyorum. "Büyük Renzo Marchesi'yi çözen şifre bu mu? Artık çıkarlarınıza hizmet etmeyen ya da size silah doğrultan insanları basitçe bertaraf mı ediyorsunuz? Bakış açınız ne kadar da tekil." Kruvasanın geri kalanını çöpe atarken ses tonumdan asit damlıyor. "Sana ufkunu genişletmeni öneririm. Bazı insanlar seni hâlâ şaşırtabilir. Bazılarımızın keşfetmeye değer gizli derinlikleri var."

Burada kendimden mi bahsediyorum?

Uzun ve hassas vuruşlarla tıraş olmaya başlıyor ama yüzünü asmamak için zorlandığı belli oluyor. "İnsanlar beni nadiren şaşırtır, Tatiana."

"Bahse girerim şu anda yapabilirim,"

diye meydan okuyorum. "Kanıtla."

"Usturani bana ver. Senden çok daha iyi bir iş çıkarabilirim."

"Hiç şansın yok. Bugün nasıl hissediyorsun?"

"Ben iyiyim. Bana güvenmiyor musun?"

"Bunu daha önce de yaşadık. Ben kimseye güvenmiyorum, sen de güvenmiyorsun." Meydan okumaya karşılık veriyor gibi görünüyor.

"Görünüşe göre seninle 'iki doğru, bir yalan' oynamak keyifsiz bir deneyim, Renzo. Bunun yerine bir *quid pro quo*'ya ne dersin?"

Sırtışı sonunda yağmur bulutlarını dağıtıyor. Beni cevabını beklemeye zorlarken bir yavaş vuruş daha yapıyor.

"Tamam, dinliyorum."

"Tıraşını bitirmeme izin verirsen" -yutkunmak için duraksıyorum- "sana kızımın adını söyleyeceğim."

Tıraş bıçağını su dolu bir lavaboya bırakıp tıraş kremini yıkamasını izliyorum, bu sırada kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki onun duymaması mümkün değil.

Tek kelime etmeden dönüp temiz aleti bana uzatıyor ve kaşlarını çatarak makyaj masasına yaslanıyor. "Deriyi yüzersen çok kızarım."

Dün gece beni kestir, Renzo, ve şimdi kanamayı durduramıyorum.

Bu sabah uyandığımda, her zaman yaptığım gibi, kızımın gözyaşları içindeki yüzünün, ben ondan uzaklaştırılırken Konstantin'in evinin camına dayandığı kristal berraklığındaki görüntüsüyle uyandım.

Annesi olduğumu bilmiyor, söylememe hiç izin verilmedi, ama bir şekilde, o son ziyaret sırasında, zaten biliyormuş gibi hissettim. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Kucağında hissedebiliyordum. Kan bağları mknatis gibidir, ne kadar ayrı tutulurlarsa tutulsunlar birbirlerine çekilmekten kendilerini alamazlar.

Daha sonra 'Kefaret'i onun yerine Konstantin i ç i n satın alarak Renzo'ya ihanet ettiğimde, insanlar hakkındaki teorisinin doğru olduğunu kanıtladığımda, bir parçam bunun benim için kolay bir seçim olmadığımı anlamasını istiyor; kızımın olan bağımız her zaman aramızdaki tanımlanmamış deliliğin önüne geçecekti.

Her zaman var olan bir manyetik güç olduğunu inkar edemezdim.

"Geri dön," diye emrediyorum.

"Önce bana dövmeden bahset."

"Bu anlaşmanın bir parçası değildi."

"Ben kurallara göre oynamam, *dolcezza*..."

Duraklıyorum. "Geçmişimde bir hata yaptım ve bunun orada kalmasını istiyorum."

Cevabımı şimdilik kabul ederek sonunda boyun eğiyor, ben önünde durmak için hareket ederken parmakları makyaj masasının kenarında sıkışıyor.

Bıçağı boğazının dibine bastırarak, kalan tıraş köpüğünden yukarı doğru kendi temiz çizgimi oluştuyorum, pürüzsüz, altın rengi bir deri şeridinden başka bir şey kalmayana kadar güçlü, inatçı çene çizgisinin hatlarını takip e d i y o r u m .

Jileti yıkayıp temizledikten sonra işlemi tekrarlıyorum, bunu yaparken daha da yaklaşıyorum ve ereksiyonunun sertliğini karnımda hissediyorum. Kalçalarımın arasındaki ritim bir senfoniye dönüşürken kendimi konsantre olmaya zorluyorum.

Dördüncü seferde sabrının tükendiğini hissediyorum. Ağırlığımı kaydırarak beşinci ve son şeridimi tıraş etmeye hazırlanıyorum. "Anastasia," diye fısıldıyorum, adını söylerken içimi kemiren bir sızı hissediyorum. "Onu on sekiz yaşındayken doğurdum."

Kara gözleri beni yine yakıyor. "O şimdi nerede?"

"Moskova'da. Babasıyla birlikte."

"Neden seninle değil?"

Dişlerimi sıkarak işimi bitirdim ve temiz usturayı ona uzattım. "Dün gece öldürdüğün adam onu tekrar görebilmem için benim anahtarımdı, bu yüzden belki de dogmatik bakış açın etrafındakiler için o kadar da iyi değildir."

"Söyle bana neden?"

Başımı sallıyorum. Daha fazla değil. "Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim, Renzo. Seni tıraş etmeyi bitirdim ve banyo mezbahaya benzemiyor."

"Onu da tıraş ettin mi?" Ses tonunda sert bir kırıma var.

"Kimi?" Diyorum ama kimi kastettiğini çok iyi biliyorum.

"Kızınızın babası."

"Saat neredeyse sekiz oldu ve hazırlanmam gerekiyor. *Weatherby*'ler bizi dokuzda bekliyor ve Londra trafiği de New York'unki kadar kötü."

Gitmek için döndüğümde bileğimi tutuyor. "Ailenin ondan haberi var mı?"

Başımı sallamadan önce bir süre beyaz karo zemine bakıyorum. "Kimse bilmiyor."

Beni bırakıyor, atmosfer kurşuni ve bunaltıcı. Cevaplanmamış çok fazla soru var. Bilmek istediği çok şey var.

"Bavullarınızı odama getirttim. Onları dolabın içinde bulacaksın." "Teşekkür ederim," diyorum usulca.

"Oh, ve Tatiana?" Yanağımı okşamak için uzanıyor, ama dokunuşunda endişeden çok bir iddia haline getiren şiddetli bir sahiplenme var. "Dün gecedен sonra seninle işimin bittiğini sanma," diyor kabaca. "Bu açık artırma bittiğinde ve istediğimi aldığımda, kaldığımız yerden devam edeceğiz."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Londra'daki çoğu yer gibi *Weatherby's Müzayede Evi*'nin de bir geçmişi ve uyarısı var. Mayfair'in kalbinde inşa edilmiş, beyaz taş cepheli Gürcü binasının, karda kan izi gibi görünen parlak kırmızı bir tentesi vardır.

Arabamız ön merdivenlere yanaştığında, bu günün nasıl biteceğine dair bir önsezi gibi geliyor. Konstantin'i tanırım. Öldürmeden önce kurbanlarıyla oynamayı sever. Renzo'ya söylediklerime rağmen, dünkü araba takibinin onun emriyle yapıldığını biliyorum, aynı şekilde bana sadakat aşılama için gönderilen *patsanın* da Renzo'ya zarar vermek için gönderildiğini biliyorum. Konstantin beni korkutmak ve cezalandırmak istiyor, ama bir dahaki sefere Renzo için geldiğinde, bu ölümcül olacak.

Ne yaptığımı bilmenin verdiği suçluluk duygusu olması gerekenden daha derine işliyor. Soho'dan Mayfair'e giderken birçok kez onu uyarmak için ağzımı açtım ama her seferinde Anastasia'nın yüzünü tekrar cama yaslanmış halde gördüm.

Daha da kötüsü, Konstantin telefonlarına cevap vermeyi bıraktı. Artık Anastasia'yı görebilmem için tek şansım 'Kefaret'i ele geçirmek ve ardından New York'a, bana yıllardır ilk kez bir şeyler hissettiren adamın kargo ambarında ölü bir bedenle sinmiş bir itaatkâr olarak dönmek.

Kapıyı benim için açık tutuyor, ben arabadan çıkarken omuzlarımız birbirine değiyor; bu tek dokunuş ciğerlerimi havadaki acı soğuktan daha fazla etkiliyor.

"İyi görünüyorsun," diyor, kış rüzgârı sokakta bir aşağı bir yukarı eserken vücuduma yapışan tasarım siyah ipek tulumumu değerlendirirken.

"Chanel," diye mırıldanıyorum, uyumlu kaşmir kabanımı omuzlarıma daha sıkı sararak.

"Bir içkiye benziyor. Bir duble alabilirim."

Kaşlarımı çatmak için ona dönüyorum ve o da bana hafif bir tebessümle karşılık veriyor. O da iyi görünüyor, *aslında iyiden de öte*, New York'ta giydiğine benzer üç parçalı siyah bir Brioni, siyah bir elbise gömleği ve kıpkırmızı bir kravat. Bugün karanlık mirasını ön plana çıkarıyor - yeraltındaki bir kral yüzeye çıkmaya zorlanıyor.

Durakladım. Bir anın girdabına kapıldım. Onu tekrar öpme, ondan daha fazla güç alma ihtiyacı hissediyorum... O duş kabinine geri dönmek, yüzü bacaklarımın arasındayken, beni hayatın tüm acılarına ve hayal kırıklıklarına karşı öldürürken adını inletmek. O artık ufkumdaki bir elektrik fırtınası değil, ikimizin de fırtınalarının sürücüsü.

Tam o sırada rüzgâr yön değiştiriyor, saçlarımı yüzüme doğru savuruyor ve o anı kaçırıyor. Koyu renk saçlarımı kontrol altına almayı başardığımda, o çoktan kaldırımı çıkmıştı. Elleri ceplerinde. Sabırsızlıkla bekliyordu.

"Hazır mısın?"

Hayır.

"Evet."

Ben yaklaşırken gözlerini kısıyor. "Neyin var?"

"İkimiz de siyah giyiyoruz," diye gözlemledim. "Herkes bunun bir alamet olduğunu düşünür." "Hayatımın hikayesi."

Bağlantım, Ivan Volkov, resepsiyonda bizi bekliyor. Onu on yıldır tanıyorum. Kocasıyla birlikte Londra'ya taşınmadan önce New York'ta annem için çalışıyordu. Bana iyilik yapmaya alışkın ama bunu benden çok annem için yaptığı izlenimini edindim.

Onu suçladığımdan değil.

Herkes onu sever. Zeki, nazik ve komiktir, babamın en kötü yanlarını kontrol altında tutan çelikten bir çekirdeği vardır. Bazen onu o kadar çok özleyorum ki, bin kesikle ölmek bir zevk ve merhamet olurdu.

"Günaydın Tatiana... Bay Marchesi." Elini uzatarak öne çıkan Ivan önce benimkini alıyor, sonra da arkamdaki uzun boylu, düşünceli adama uzatıyor. Renzo'nun sıkı tutuşu karşısında yüzünün solmasını izliyorum. "Biz, ah, istediğiniz görüntüyü hazırladık." Elini çabucak geri çekiyor. "Ana müzayede odasının bitişiğindeki özel bir alanda... Eğer ikiniz de beni takip etmek isterseniz."

"Bunu organize ettiğin için teşekkür ederim Ivan," diyorum mükemmel bir Rusçayla. "Çok kısa bir süre olduğunu biliyorum."

"Hiç sorun değil," diye gülümseyerek cevap verdi. "İhtiyacınız olursa, işte 'Atonement' ile ilgili durum raporunun bir kopyası daha." Bana kırmızı Weatherby logosuyla kabartılmış düzgün beyaz bir klasör uzatıyor. "Bu orijinal, size bu kadarını söyleyebilirim. Burada mükemmel kurum içi uzmanlarımız var ve süreci bizzat ben denetledim. İtibarımız bu kapılardan geçen her parçanın geçerliliğine bağlı. Bu da seçkin alıcılarımıza paralarını bir Van Gogh'a harcadıkları ve taklit bir esere harcamadıkları konusunda güven veriyor." Kaşlarını hafifçe çatarak bana yan gözle bakıyor. "İtiraf etmeliyim ki Tatiana, talebin beni biraz şaşırttı."

"Biliyorsun, kendim incelemeden asla özel bir parça satın almam."

"Sanırım soyut dışavurumculuk sizin uzmanlık alanınız," diye düşünerek bir çift kapının yanında durdu. "İşte geldik. Güvenlik gerekliliklerini yerine getirmem için bana bir dakika verin, sonra içeride daha fazla konuşabiliriz."

Göz korkutucu bir dizi anahtar kod cihazına erişmesine izin vermek için geri adım attığımda, arkamda duran tuğla duvarla çarpışıyorum.

"Gizli yetenekler, *dolcezza*?" Mırıldandığını duyuyorum, elini kalçamda hissediyorum, parmakları kenetleniyor. "Rusça konuştuğunu biliyordum ama akıcı konuştuğunu bilmiyordum."

"Benimle ilgili portfolyonu *okudun* mu yoksa sadece sehpa dekorasyonu muydu?"

"Büyükbaban hakkında her şeyi biliyorum, eğer kastettiğin buysa," diyor alçak bir hırıltıyla. "Andrei Petrov, Moskova'daki en korkulan Bratva'nın başındayken, milyarder bir nakliye patronu ve Kolombiyalı kartel kralı Dante Santiago'nun iyi bir arkadaşı gibi davranıyordu. Ta ki çılgın amcan kafasına bir kurşun sıkana kadar."

"O zaman bunun ben doğmadan çok önce olduğunu biliyorsun," diye tıslıyorum. "Onu hiç tanımadım, annem de öyle. O hayatı boyunca Amerika'da yaşadı, ben de öyle."

"Yine de Rusya ile bağlarınız gün geçtikçe güçleniyor..."

Tehdidi görmezden gelerek kapalı kapıya bakıyorum. "Büyükbabamdan bana miras kalan tek şey sanat sevgisiydi, Renzo. Annemden de."

"Ve şüphesiz zamanla kızınız da."

Durakladım. "Artık onu bildiğine göre, onu bana karşı bir silah olarak mı kullanacaksın?"

Bir vuruş sonra, etrafımda zorla döndürülüyorum. "Ben böyle çalışmıyorum." Bu ima karşısında öfkeli görünüyor. "Acını bana emanet ettin-"

"Peki neden seninkini benimle paylaşıyorsun?"

Birbirimize ters ters bakarken arkamızdan gizli bir öksürük duyuyoruz. "Affedersin, Tatiana...? Senin için hazırız."

Kolumu kurtararak Ivan'a gülümsemeye zorluyorum. "Bay Marchesi ve ben de tam Rusya'da yirminci yüzyıl öncesi sanatını tartışıyorduk," diye yalan söyleyerek havadan bir konu seçiyorum. "Sizin de anlayabileceğiniz gibi, fikirlerimiz farklı."

Şaşkınlıkla Ivan'ın yüzü aydınlandı. "O halde İkinci Dünya Savaşı sırasında Naziler tarafından ülkeden çok sayıda tarihi eserin yağmalandığını biliyorsunuz."

"Elbette," diyorum, tepkisi karşısında şaşırarak. "Tarihteki en şok edici sanat eseri hırsızlıklarından biri."

"O döneme ait pek çok değerli parça hâlâ kayıp, tıpkı Avrupa'da çalınan pek çok parça gibi." Bu trajediden kişisel olarak etkilenmiş gibi yüzünü buruşturuyor. "*Weatherby's*'deki işimin yanı sıra, bu eserleri hak sahibi aileleriyle buluşturan özel bir kuruluşun da parçasıyım. Anneniz bu vakfı beş yıl önce kurdu..." Yüzümü gördüğünde hatasını anlayarak geri çekiliyor.

Renzo alışverişimiz sırasında alışılmadık derecede sessizdi, ama tehlike aurası hala bir gölge gibi üzerimde dolaşıyor.

Kapıları açan Ivan, önce bizim girmemiz için kenara çekildi. Penceresiz beyaz bir küpün içine adım atmak gibi. Tavandan duvarlara ve zemine kadar her şey aynı renkte. Ortada "Kefaret" in sergilendiği büyük bir şövale ve onun iki yanında nöbet tutan iki asık suratlı güvenlik görevlisi dışında başka bir mobilya yok.

Ben odayı geçerken Ivan mesafeyi koruyarak uzak duvarın yanında duruyor ve birkaç adımda tabloya ulaşıyor - kaotik tuval, siren tarafından çekilen bir denizci gibi beni kendine çekiyor. Uzun zamandır gördüğüm en güzel eserlerden biri: kırmızı ve mavinin tonlarında devasa jestsel vuruşlara sahip altıya dört metrelik bir düşünce ve doğaçlama şaheseri.

Bu resim bir anahtar, diye düşünüyorum çılgınca, bakışlarımı üzerinde gezdirerek. Bana göre, mutluluğun kilidini açma eğilimi var. Renzo içinse gerçeği ortaya çıkarma şansı.

"Ne arıyorsun?" Tuvalin her yönünü incelemek için başımı eğdiğimde yanıma yaklaşıyor.

"Tutarsızlıklar... Uzmanlarınızın siyah ışık kullandığını varsayıyorum?" Ivan'a söyledim.

"Doğal olarak. Sanatçının tüm orijinal çizgileri boyanın altında mevcuttu. Hiçbir şey onarılmamış ya da değiştirilmemiştir."

"Çoğu resmin beş katmanı vardır," diye açıklıyorum Renzo'ya. "UV veya siyah ışık sahteciliğin zayıf yönlerini ortaya çıkarır. Çıplak gözle görülemeyenleri."

"İyisin," diye mırıldanıyor, sesi etkilenmiş gibi çıkıyor.

"Bu yüzden beni işe aldın, yani bana *şantaj yaptın*," diye düzeltiyorum, nefesimin altında.

Ivan bana küçük bir el feneri veriyor ve sonra tekrar uzak duvara çekiliyor. Resmin her santimini ikinci kez incelemek için daha da yaklaşıyorum. Tıpkı yanımda duran adam gibi vahşi ve kusurlu. Kendimi şiddetli, okyanusu andıran fırça darbelerinin içinde yuvarlanırken hissedebiliyorum, tıpkı dün gece onun kollarına düştüğüm gibi. *On sekizinci yaş günümde Konstantin'in masumiyetimi fidye için sakladığı ve sonra yine de ona doyduğu zaman babamın ofisinin duvarındaki resmine düştüğüm gibi.*

Sonraki yarım saat, durum raporuna dikkatlice bakıp kendi değerlendirmemi yaparken, Renzo'nun bakışlarının sürekli üzerimde olduğunun bir kez daha farkına varmamla, toplanan girdaptan önce sakın bir vaha gibi geçiyor.

"Bana vernikle ilgili gözlemlerini anlat, Ivan."

"Hafif çizgili. Bu yaştaki bir sanat eserinden bekleyeceğiniz gibi."

"Sahte olsaydı böyle bir şey yapmazdı," diyorum ona, manipüle edemediği sürece benim dünyamı umursamadığını biliyorum ama hazır buradayken ona bir şeyler öğretebilirim. "İmzaya bak." Sol alt köşedeki özenle yapılmış siyah boya karalamasını gösteriyorum. "Her zaman sanatçının boyutu ve tekniğiyle uyuşup uyuşmadığını kontrol ederiz."

"Olağandışı bir şey var mı?"

"Hayır, mükemmel. Beş milyonun her kuruşuna değer. Söylesene," diye ekliyorum, sesimi fısıltıya indirerek, "bu tablonun kardeşinin cinayetiyle bağlantılı olduğundan emin misin?"

"Alet ölçülerimi de ister misin?" diye homurdanıyor, dün ona attığım sütyen ölçüsü esprisini yineliyor. Cilalı kahverengi Oxfords'una bakıyormuş gibi yapan Ivan'a göz ucuyla baktığını ve yüz ifadesinin gerginleştiğini görüyorum. "Burada olmaz."

"Renzo-"

"Sadece sahte olup olmadığını söyle."

"Yüzde doksan dokuz değil, ama bir kontrol edeyim..." Resme geri döndüğümde, mütevazı siyah çerçevede küçük bir leke gördüğümde aniden duruyorum.

Olamaz.

"Bu orijinal montaj mı?" Ivan'ı korkutarak ağzımdan kaçırdım.

Başını sallıyor. "Bunu da onaylattık. New York, 1952 yapımı."

Kalbim çarpmaya başladı. Başkaları için bu, ahşapta çok küçük ve çok ince bir leke. Neredeyse bir milimetre uzunluğunda ve tamamen dikey. Benim içinse, tüm sahteciliklerinde kullandığı asi orta parmak lakabının aynısı.

Bu işi bitireceğine dair bana yemin etti.

Bana söz verdi.

Dünyada hiç kimse onun yeteneğine, detaylara verdiği öneme, her bir kimlik doğrulama sürecini çocuk oyuncağı gibi halletme yöntemlerine sahip değil. Belki babamız dışında hiç kimse onun yasalara karşı tam ve mutlak "siktir git" tavrına sahip değildir...

Onu öldüreceğim.

Kapıya doğru ilerlerken sözlü suikast için telefonumu çıkarıyorum bile. "Teşekkür ederim Ivan," diyorum, yanından geçerken gülümsemeye zorlayarak. Bunu yaparken, bir göz kapağındaki hafif titremeyi fark ediyorum.

Bu gergin bir hareket. O

biliyor.

O biliyor.

Bütün ailem bu işin içinde mi?

Soğukkanlılığımı kontrol altında tutarak, koridora ulaştığımızda kolumu Renzo'ya doluyorum. Jestim karşısında geriliyor ama tepki vermiyor. Bu adam ortalık karıştığında bunu anlamakta usta. Benden bir saniye sonra bir şeyler olduğunu anladı.

"Müzayedeye kadar bir saatimiz var," diyor soğukkanlılıkla. "Kendimize bir içki bulacağız."

Beni *Weatherby's*'den çıkararak keskin bir sola sapıyor ve geldiğimiz ilk dar ara sokağa çekiyor. Beni bir restoranın yan tarafına yaslayıp, avucuyla boğazımın dibine vurarak tuğlalara yapııştırıyor.

"Konuş."

"Bu sahte," diye ağzımdan kaçırdım.

"Nereden biliyorsun?" Gözleri simsiyah ve pırıl pırıl parlıyor. Onu daha önce hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

"Çerçevedeki bir işareti tanıdım. Kalpazan da bunu fark etmemi istedi... Buna 'müesses nizama orta parmak' derdi."

"Kim

yaptı?"

Tereddüt

ediyorum.

"Sabrımı sına Tatiana," diye hırılıyor. "Pek iyi bir ruh halinde değilim."

"İkiz kardeşim Seb," diye fısıldıyorum.

Beni tutuşunu hemen gevşetiyor. "Ne oluyor lan? Nasıl anladın?"

"Çünkü onu tanıyorum ve yaptığı işi biliyorum." Müzayedede evinde toplandığımı hissettiğim girdap sonunda vurduğunda ürperiyorum. "On altı yaşındayken aramızda bir şaka olarak başladı. Ama onun yeteneği..." Sessiz bir huşu içinde başımı sallıyorum. "On sekiz yaşına geldiğinde dünyanın en iyi kalpazanıydı ama evden ayrılmadan önce ona durması için yalvardım. Yakalanmasından korkuyordum."

"Bana Manhattan'daki zengin bir çocuğun taklit tuvallerle diğer zengin pisliklerden milyonlarca dolar koparabileceğini mi söylüyorsun?" Elini tiksintiyle çenesinde gezdiriyor. "Ve sen bana lanet olası suçlu mu diyorsun?"

"Bunu ilk sen ve kardeşin düşünmediğiniz için kırgınsınız."

"Bir daha *asla* kardeşimden bahsetme." Beni bir kez daha duvara yasladı.

"Kopya çok doğru Renzo," diyorum onu iterek. "Sanat... Fırça darbelerinin kavisi. Seb bunu doğrudan orijinalinden almış olmalı-"

"O zaman onu hemen telefona çağır. Bunu nasıl ele geçirdiğini sor. Boğazını kesmeleri için Manhattan'a bir grup *Soldati* göndermeden önce tam on dakikan var."

"Ama ben-"

"Yapma," diye gürledi. "İsteksiz de olsa onunla hâlâ konuştuğunu biliyorum. Meğer senin lanet portfolyonu okumuşum." Yine tereddüt ediyorum.

"İçerideki Rus da bunu anladı mı?"

"Ivan?" Başımı sallıyorum. Onu olabildiğince uzun süre bu işin dışında tutmalıyım. Renzo'nun şu anki ruh haliyle, daha açık artırma başlamadan kafasına bir kurşun yiyebilir. *Seb'le konuştuğumda onunla ilgileneceğim.*

Duvara yaslanıp, dönen düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. Renzo ve ben başka bir çıkmaza girdik. Dün bana sadece bir aptalın güvendiğini söylemişti, ama bu işi birlikte çözeceksek bana bir şey vermesi gerekiyor...

Ona bakıyorum ve donup kalıyorum. Yüklü ifadesi bana hayal kırıklığımızın karşılıklı olduğunu ve ikimizin de kontrol edemeyeceği bir şeye dönmek üzere olduğunu söylüyor.

"Lanet olsun, *dolcezza!*"

Bir vuruş sonra bana doğru geliyor, ağzının farklı bir tür konuşma yapmasına izin veriyor. Öpücüğü öfke ve kızgınlığın sıcak bir karmaşası - talepkar ve affetmez - ama yine de açıyorum ve ona izin veriyorum çünkü kendi duygularımı yansıtıyor.

"Bu gün zaten çok öngörülemez." Beni etrafında döndürüyor, siyah ipek tulumunun içinden amımı kabaca avuçluyor. "Ve sen de ihtiyacım olmayan bir dikkat dağıtıcıya dönüşüyorsun."

"O zaman beni yaptığın şeyle oyal." Başımı göğsüne yaslayarak klitorisimin etrafında dönmeye başlıyor. Aynı anda, kendimi desteklemek için ellerimi önümdeki tuğla duvara çarpıyorum. Orgazmımın şiddetli ve yoğun olacağını şimdiden söyleyebilirim. Başka türüsünü nasıl yapacağını bilmiyor.

"Bunu mu istiyorsun Tatiana?" diyor boğuk bir sesle, vücudunu bana yapıştırıyor, acımasız dokunuşunu bir an bile bırakmıyor. "Seni o kadar sert boşaltmamı istiyorsun ki, suların elbiselerini lekelesin? Müzayede evindeki herkes benim için ne kadar güzel bir fahişe olduğunu görsün diye mi?"

"Evet," diye haykırıyorum, bizi kimin gördüğünü umursamadan, onun kirli sözleri tüm çekingenliğimi açığa çıkarıyor.

"Elbise giymediğin için akıllı kız. Elimde olsa seni şimdi sikerdim." Diğer eliyle parmaklarını saçlarımın etrafına doluyor ve geriye doğru çekerek başımı omzuna kilitliyor, gözlerimin acıyla yanmasına neden oluyor. "Seni alabileceğin kadar doldururdum... ta ki o ukala ağzın kendi adını unutana kadar."

"Hepsini alabilirim."

Parmaklarının basıncı ve hızı artıyor. "Seni ikiye böleceğim. Dokuz inçim var Tatiana ve sert oynamayı severim."

"Sonra da beni tekrar bir araya getirin."

Ereksiyonunu geri ittiğimde inliyor. "Buna güvenme."

Ellerimi yumruk yaparak cennete daha da yaklaşıyorum. Onu hissetmekten, onun sıcaklığından başka bir şey yok... Ve sonra başımı daha da sıkıca geriye çekiyor, ta ki tek bir kasımı bile oynatamayana kadar.

"Gel," diye emrediyor. "Benim emrimle gel."

Dakikalar sonra uçuyorum, tüm vücudum rahatlamayla titriyor, saçlarımdaki tutuşunu bıraktığında başım nihayet öne düşüyor. Kolunu belime dolayarak, çılgınca nefes alışım yavaşlayana kadar beni kendisine doğru sabitliyor.

"Nero," diye mırıldanıyor, sis dağılmaya başlarken omzumu ısıtıyor. "Kardeşimin adı Nero'ydu."

Kılımı bile kıpırdatmamaya çalışıyorum.

"Kefaret" geçen yıl elimize geçti. Hızlı bir şekilde el değiştirmesi gerekiyordu, bu yüzden aracım Nero ile gizli bir alıcı arasında bir buluşma ayarladı. Sonra bir baktım, tablo ortadan kaybolmuş, ortada ne para var ne de aracı, kardeşim bir otel odasında ölü yatıyor ve ne olup bittiğine dair taş gibi bir iz var." Beni döndürüp çenemi parmaklarının arasına alırken sesinde bir burukluk ve bir kitap dolusu pişmanlık var. "Bu müzayede üç aydır ilk ipucum Tatiana," diyor başparmağını kızarmış yanağımda gezdirerek "Ve şimdi bunun da saçmalık olabileceğini mi keşfediyorum?"

"Şart değil."

Gözleri kısıldı. "Dinliyorum."

"Seb birkaç gün önce beni görmeye geldi. Sanırım bana ne yaptığını anlatmaya çalışıyordu ama itiraf etmeden önce onu dışarı attım. Eğer haklıysam, gerçek tablo hala onun elinde olabilir."

Gecenin köründe yüzünün dolaplara ait şeylerle bulutlanmasını izliyorum.

"Kardeşim bir katil değil Renzo," diye fısıldıyorum, ellerimi onun ellerinin üzerine koyarak. "Yemin ederim kardeşinin ölümüyle *hiçbir* ilgisi yok. Benim ailem tertemizdir ama tetik parmağınla işaret etmeden önce onunla konuşacağına söz ver."

"Ara onu," diye tekrarlıyor, uzaklaşıyor ve telefonunu almak için cebine uzanıyor. "Hemen şimdi."

Bu güvence değil, Renzo, bu farklı bir şantaj.

Ona ters ters bakarak cihazı alıyorum ve ezbere bildiğim bir numarayı çeviriyorum ama doğrudan sesli mesaja düşüyor. Kanıt olarak dinlemesi için ona geri veriyorum. "Ne yapmalıyım?"

"Mesaj bırakın. Bu akşam geç saatlerde bir buluşma ayarlayın. Müzayede biter bitmez New York'a dönüyoruz."

O kadar şaşırdım ki kazara kapattım. "Sahte olduğunu bildiğin halde hala tabloyu almak istiyor musun?"

Bir duraklama oldu. "Bu asla sahiplikle ilgili değildi Tatiana. Bu, aksiyon için ön sırada yer almakla ilgiliydi."

Kan kulaklarıma hücum etmeye başladı. *Gerçekler ortaya dökülmeye başladığında, plastik mermiler gibi morarıyor.* "Kefaret'i asla satın almayacaktın, değil mi?"

Sen de yalan söyledin.

Başını sallıyor, bakışları hiç değişmiyor. "Tablonun kendisini değil, onu ele geçirmek için aşırı hevesli olan Rus piçini istiyorum. Bugün orada olacağına dair istihbarat aldım."

şahsen ya da bir aracı vasıtasıyla. Her iki durumda da, takip edilmesi gereken lanet bir iz."

"Neden bana söylemedin?" Fısıldadım.

"Bilmene gerek yoktu. Ve bu kardeşinin paçayı sıyırmasına izin vermiyor... O hala bu olayla bağlantılı ve hayat hikayesinin kanla imzalanmasını istiyorum."

"Bu değil... Bekle, hangi Rus piçi?" Sonunda kelimeleri hatırlayarak söylüyorum, midem bulanıyor.

"Bıçakları, silahları ve boktan mavi sedarıyla üzerimize gelmeye devam eden kişi. Bu bana kimliğine bizim hayatlarımızdan daha çok değer verdiğini söylüyor." Saatini kontrol ediyor. "Ama bizim bir avantajımız var. Sahte olduğunu bilmiyor."

Aramızdaki kırılma bağı bölünüyor ve çoğalıyor.

Konstantin.

Konstantin'den mi bahsediyor?

Renzo'nun kardeşini öldüren adam o mu?

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

RENZO

AİLE AĞAÇLARININ ÇOĞU düz ve doğru büyür. Bir de Tatiana ve ben varız... Kökleri o kadar çok düğümlemiş iki insan ki, onları sökmek tüm şehirleri yerle bir eder.

Hayatına girdiğim andan beri birbirimizin dallarındaki kabukları soymaya çalıştık. Birbirimizin derisinin altına saplarını sokmak için yaprakları kopardık, ağaçlarımızın hayal ettiğimizden daha karışık olduğunu asla fark etmedik.

Şimdiye kadar.

Takım elbise ceketimin düğmelerini açarak onun yanına oturuyorum ve çift kapıdan içeri giren teklif sahiplerinin yüzlerini tarıyorum. Müzayede salonu New York'takine benziyor: Walmart'tan bir avuç kuponla bile satın alamayacağınız türden pahalı altın sandalyelerle dolu büyük beyaz bir alan. Zengin İngilizlerin sayısı zengin Amerikalıların sayısından fazla, yani bu kalabalığın çoğunun burnu havada ve kıçlarında sopa var.

Yanımda Tatiana sarmal bir yay gibi gerilmiş durumda. Onu müzayedecinin önündeki her zamanki yerine değil de arka tarafa oturttuğum için kızgın ama başka bir şey daha var. Seks ve arzunun solan kokusunun altında bir şey var. Bana bozuk para ve pekmezi hatırlatan bir şey.

"Bana neden 'etki üçgeni'nin yakınında olmadığımızı tekrar söyler misin?" diye tıslıyor. "İnsanlar bana garip garip bakıyor. Taktiklerimi biliyorlar. Bu noktadan müzayedecinin beni görebilmesi için bir teleskop gerekir."

"Sanat eserlerine hayran olmak için burada değiliz. Gözlemlemek için buradayız." "Peki ya bu 'Rus' bir ajan gönderirse?"

"Bu lanet şeyi kim alırsa alsın işaretlenecek, takip edilecek ve ben istediğim cevapları alana kadar yavaşça parçalara ayrılacak."

"İşkence mi demek istiyorsun?"

Bunu söylemenin kibar bir yolu.

Bir duraklama oldu. "Odaya giren herkesi analiz mi ediyorsun?"

"Her yüz, her hareket, her nefes." Sonra ona neyin tehlikede olduğunu hatırlatmak için ekliyorum: "Kardeşinin iyiliği için, bu Rus ve ekibinin benim kadar *kültürsüz* olmasını umsan iyi olur."

Aramızda rahatsız edici bir sessizlik daha geçiyor.

Sonra bir tane

daha. Sonra

bir tane daha.

Tatiana koltuğunda kıpırdanmaya devam ediyor, uzun ince parmakları kalçasının üzerinde geziniyor, tulumundaki görünmez kırışıklıkları tekrar tekrar düzeltiyor. Buz İmparatoriçesi olmaktan en az benim kadar uzak görünüyor.

Dikkatimi kapıya odaklamaya çalışıyorum ama bakışlarım sürekli ona dönüyor. On iki saat önce, onun endişesini oksijen gibi içime çeker, günahkâr ruhumun en karanlık yerlerini beslemesine izin verirdim.

On iki saat önce Tatiana Sanders, Bratva markalı bir intikam yolundan başka bir şey değildi.

İşler nasıl da değişiyor...

O artık kışkırtıcı bir vücuda sahip hırslı bir kadından daha fazlası. Kusursuz teninde iz bırakanlardan daha derin yaraları olan bir kurban.

Bir kıızı var.

Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim.

Tıpkı Nero'nun son birkaç aydır benim itici gücüm olması gibi, Anastasia da onun her kararında ön plandaydı. Onun motivasyonu, nefes alma nedeni... Ayrılıklarının acısı, yaptığı her hareketin içine işliyor.

Onları neyin ayırdığını bilmiyorum ama öğrenmeye niyetliyim.

Dikkatim lacivert Savile Row takım elbiseli, saçları dökülmüş bir adama kayıyor. Birkaç sıra önümüzde oturan taş suratlı bir kadını tanıyarak başını sallamasını ve ardından yanındaki boş koltuğa oturmasını izliyorum. Gözlerimi ondan ayırmadan, kıpırdanmasını durdurmak için elimi Tatiana'nın üzerine koyuyorum.

"Dikkatli olun... 'Tell' tehlikeli bir silahtır."

Parmakları beni itmek istercesine avucumun altında kıvrılıyor ve sonra elini avucumun altından çekip bacak bacak üstüne atarak benden uzaklaşıyor.

Şimdi tüm dikkatim onda.

"Pişmanlık faydasız bir duygudur," diye

mırıldandım. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bir saatten kısa bir süre önce, dokunuşuma çok farklı bir tepki vermiştin." Elini tekrar tutarak ters çeviriyorum ve başparmağımı bileğini boyayan siyah mürekkebe bastırıyorum. "Bunun için yalvardın, *dolcezza*... Şimdi itiraz etmek boşa enerji harcamak olur. İkimiz de daha fazlasını istediğini biliyoruz."

O mağrur dudaklar ince bir çizgi halinde bastırıyor.

"Söylesene, az önce bacak bacak üstüne atman tedirginliğini gizlemek için miydi yoksa benim için hala ıslak olduğun gerçeğini saklamak için mi?"

"Renzo..." Sanki görünmez bir ip tarafından çekiliyormuşçasına daha da yaklaşıyor, uzun koyu kirpikleri podyumdan gelen bir çatırtı ile omurgası bir ok gibi dikleşmeden önce birkaç kez dalgalanıyor. "Başlıyor," diye fısıldıyor.

"Bizimkine kadar kaç arsa var?" "Çok değil."

Müzayedeci konuşmaya başladığında, Tatiana'nın varlığı da dahil olmak üzere her şey kararır. *İşte o an geldi.* Atlantic City'de bir otel odasına girip kardeşimi kendi kanıyla dolu bir havuzda yatarken bulduğumdan beri beklediğim an.

Nero'nun katili çok yakın. Hissedebiliyorum.

"İlk olarak, enfes bir..." Müzayedecinin abartılı açıklamasının geri kalanı, kafalar sahneye taşınan, umurumda bile olmayan iğrenç bir portreyi izlemek için dönerken beyaz bir gürültüye dönüşüyor.

Bir açılış teklifi var. Sonra bir karşı teklif. Sonra bir tane daha. Erkeklerin sabit çene hareketlerini, hafif raket kaldırışlarını, kibar savaşlarını inceliyorum... Nasıl servis atılacağını bildiğim tek tür olan sert bir ters vuruş yerine bir tenis topunun file üzerinde ileri geri savruluşunu izlemek gibi.

Şimdiden beş arsa düştü.

Soğukkanlılığımla birlikte sabrım da tükenmeye başlıyor. Her teklifte yumruklarım sıkılıyor ve tansiyonum daha da yükseliyor.

Daha hızlı git.

Gözlerimi tekrar odanın içinde gezdirdim, kolay para ve sürekli saçmalıklardan oluşan bir okyanustan başka bir şey göremedim.

Neredesin, seni pislik?

Elimi yüzümde gezdirirken, temiz tıraş edilmiş tenimin verdiği his bana ne kadar yabancılaştığımı, Neron'un mezarına kazınmış soru işaretinin nasıl daha da parlak bir şekilde yanmaya devam ettiğini hatırlatıyor.

Odanın üzerine saygılı bir sessizlik çökerken Tatiana'nın yanımda kaskatı kesildiğini hissediyorum. Açılmış parmaklarımın arasından bakarak müzayedecinin sola doğru başını sallayışını izliyorum.

"Sırada günün son lotu olan 'Atonement' var, 1952 dolaylarında, yirminci yüzyıldan New York Soyut Dışavurumculuğunun çarpıcı bir örneği. Çok tonlu, iki renkli spontanlığın keyifli bir patlaması..."

Oda bir hareketlilik girdabına dönüşüyor. Bakışlarım beyaz eldivenli iki adamın devasa tabloyu taşıdığı yere takılıyor.

"Yedek teklif 5 milyon."

Müzayedeci ön taraftaki bir figürle göz göze gelir.

"Beş-bir'i duyabilir miyim?"

Birkaç sıra önümüzde duran Savile Row takım elbiseli adam hafifçe başını sallıyor. Profiline bakıyorum, yüz hatlarını inceliyorum...

"O değil," diye fısıldıyor Tatiana, tekrar eğilip omzunu omzuma sürttüğünde tatlı parfüm ve kedi kokusuyla dikkatim dağılıyor. "Sadece bir acemi önce teklif verir." Çenesini eğerek bir kaşını bana doğru kaldırıyor.

New York'taki müzayedede, sırf onunla dalga geçmek için aldığım portreye teklif verdiğim zamandan bahsediyor. Bana ters ters bakarken yüzünde hem şokun hem de nefretin çiçek açmasını izlediğimi hatırlıyorum.

Bu yüzden sikimin ağrıdığını hatırlıyorum.

O gecenin ilerleyen saatlerinde bana sınıfsız bir vahşi demişti. Keşke bu sözlerin ne kadar kehanete dayalı olduğunu bilseydi.

Artık öyle.

"Çabucak pes edecek," diye devam ediyor ve dikkatimi tekrar o hipnotik yeşim gözlere çekiyor. "Çalıntı sanat eserlerine teklif verebilecek bilgiye sahip bir adamın çok daha iyi bir oyun planı olurdu."

Yılların içgüdüğü bana onun nedenlerini sorgulamamı söylüyor, ama bu yüzden onu bana yardım etmeye zorladım. Ayrıca, şu anda parmağıyla işaret etmesi onun yararına, saptırması değil.

Biz fısıldaşırken, adamla Downton Abbey'den figüran gibi görünen yaşlı bir kadın arasında bir teklif savaşı patlak verdi. Vasily'nin "tüyosu" kafamda dönerken ileri geri konuşmaları duymazdan geliyorum. *Rus nerede?* Londra'ya özellikle "Kefaret" için geldiği konusunda ısrar ettiği karaborsa alıcısı nerede?

Eğer bana bir daha yalan söylerse, sikini keserim ve onu boğarım.

Yaşlı kadın bir sonraki raunt için raketini kucağında tutuyor, yüzündeki hayal kırıklığı bana skoru bildiriyor. Tatiana'ya dönüp baktığımda titrediğini görüyorum.

Onun nesi var böyle?

Müzayedeci kalabalığı tarıyor. "Yedi milyon mu duyuyorum?"

Solgun eli kalçasından kayarak kucağındaki raketin etrafına dolanmadan ve onu yukarı kaldırarak bu süreçte kendi açık artırma görgü kurallarını çiğnemenin önce bir sessizlik ritmi var.

"Yedi milyon," diye onaylıyor, sesi nefes nefese ve tereddütlü ama çok net

Gün

Kalabalıktan nefesler yükseliyor.

"Ne halt ediyorsun sen?" Hırlayarak kolunu aşağı çekiyorum ama artık çok geç. Tatiana çenesini eğip bana bakmayı reddediyor. "Özür dilerim."

Pardon?

Planlarımı mahvettikten sonra söyleyeceği tek şey bu mu?

Müzayedeci dikkat kesilir. "Yedi-bir mi duyuyorum?"

Odada başka hareket yok, yumruğumun bana doğru yaklaşması dışında. kılıfımdaki silahı.

"Yedi milyon, bir gidiyor, iki gidiyor...."

"Sahte olduğunu söylemiştin." Parmaklarım tanıdık, soğuk çeliğin etrafında kapanıyor. Kendini açıklamazsa bu müzayedede evi lanet bir mezbahaya dönüşmek üzere.

"Öyle, ama bana güvenmeni istiyorum, Renzo. Kimseye güvenmeyi reddettiğini biliyorum ama sana yalvarıyorum... Kızımın iyiliği için."

"Satıldı." Müzayedecinin tokmağı bir giyotin gibi iniyor.

Müzayedede bitti, bu maskaralık da öyle. Kolundan tutup onu ayağa kaldırıyorum. Oynadığı oyun her ne ise çok tehlikeli bir hal aldı. Şu anda içimde binlerce duygu dalgalanıyor ve hiçbir iyilikseverlik değil.

"Bekle," diye yalvarıyor, onu sıranın sonuna doğru sürüklerken topuklarını mermer zemine gömüyor.

"Hiç şansın yok. New York'taki 'sınıfsız vahşi davranışımı' lanet olası bir İngiliz çay partisi gibi göstermeden önce bizi buradan çıkaracağım."

Geri çekiliyor, parmakları bir sandalyeye tutunuyor. "Renzo! Ben gidemem! Önce evrakları imzalamam gerekiyor."

"Sonra imzalarsın."

"Yapamam!" Kendini kurtarmak için mücadele ederken sesinde kalın bir panik tabakası var.

İnsanlar bakmaya başladı. Belli ki İngilizler daha önce hiç Amerikalı bir mafya babasının kendini kaybettiğini görmemişler.

"Anlamıyorsunuz. Bu şeylerin..." Bakışları omzumun üzerinden geçerken protestosu dudaklarında sönüyor.

Onun tepkisi üzerine döndüm ve odanın diğer tarafına doğru onun görüş açısını takip ettim. Ama siyah duvarlarımın yükselmesine neden olan şey bize bakan kayrak grisi takım elbiseli adam.

Kirli sarı saçları son görüşmemizden bu yana kahverengiye boyanmış. Sakalları yüzündeki yaraları gizliyor ama o lanet gözleri görmemek mümkün değil. Nero'nun "Kefaret" için istediği fiyatın iki katını ödeyecek bir alıcısı olduğunu söylerken benimkilere bakan gözlerle aynı gözler. Ona *özel bir yatırımcı* demişti. Kardeşimin kendisiyle yalnız görüşmesini gerektiren büyük bir servete sahip bir adam.

Bakışlarımız çarpıştığında, yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor ve üç gerçek göğsüne bir yıkım topu gibi iniyor:

Vasily bana yine yalan

söyledi. Oleg yaşıyor.

Ve Tatiana tüm bu pisliğin içinde o kadar derin ki, hepimizden daha hızlı batıyor.

Kolunu bırakarak azalan kalabalığın arasından ilerliyorum, kana susamışlığım cevap ihtiyacımı geçici olarak bastırırken elim ceketimin içine dalıp silahımı arıyor. Siyah duvarların diğer tarafında bir yerde adımları çağırıldığını duyuyorum ama istediği adam artık kontrolde değil.

Yüksek topuklu ayakkabılar ve takım elbiseler arasında bir yol açmak, bir ayakkabı ipliği iğne geçirmeye çalışmak gibi. Şimdiden zemin kaybediyorum. Gözlerimi arduvaz grisinin bakışlarına dikerek lobiye doğru ilerliyorum, o ön kapıdan çıkarken aramızdaki mesafe daha da açılıyor.

Ayaklarım kaldırıma değdiğinde, o tam bir deparla yirmi adım önümdeydi. Her şeyi geride bırakarak peşinden koşuyorum, yayalar devrilen bowling lobutları gibi dağılıyor.

"Çekil lan yolumdan!" Bağırıyorum.

Aradaki mesafeyi on metreye indirdiğimde durup silahımı omzuna doğrultuyorum, ancak görüş alanıma başka bir lacivert sedan giriyor ve frene basıyor. Ben temiz bir atış yapamadan arka sürücü kapısı açılıyor ve Oleg içeri dalıyor. Sürücü gaza basmadan önce kapı tam olarak kapanmıyor bile, bir kavşaktan geçiyor ve iki arabayı karşıdan gelen trafiğe doğru savuruyor.

"Renzo!" Çılgın ayak sesleri arkamda dağınık bir şekilde durdu.

Konuşmak için kendime güvenmediğimden, silahımı kılıfına geri sokuyorum ve Tatiana'nın kolunu tutmaya devam ediyorum. Bu kez onu park yerine geri götürürken direnmiyor, sirenler havayı doldururken arabama ulaşana kadar benimkine ayak uydurmak için adımlarını ikiye katlıyor.

Yolcu tarafına doğru dönerek kapıyı açıyorum. İtiraz etmeden içeri tırmanıyor, ben arkasından kapıyı kapatırken ellerini birbirine kenetliyor. Ancak direksiyona yerleştiğimde tekrar konuşmaya çalışıyor.

"Peşinden koştuğun adam..."

"Ne olmuş ona?" Söylüyorum.

Tereddüt etti.

Müzayedecinin tokmağı düşmeden hemen önce ona güvenmem için bana yalvaran sesini duydum. *Zor bir pas, tatlım, ama nereye gittiğini görecektir kadar ilgimi çekti.*

"Ne halılar karıştırıyorsun, Tatiana?"

İrkiliyor, gözlerindeki korku öfkemi biraz olsun azaltıyor. "Önce bana o adamın kim olduğunu söyle."

"Oleg Belov." Bir elimi saçlarımda gezdirip yüzümü buruşturuyorum. "Kardeşi Vasily, Desolation, New York'ta Bratva'ya ait bir yeraltı dövüş kulübü olan *Yama*'nın yöneticisi. Bana açık artırmadan bahseden oydu... Senin hakkında..." Birbirimizin bakışlarını tutuyoruz. "Vasily az önce Mayfair'de bir sokakta kovaladığım adamın bir metre altında olduğunu da söyledi, yani sanırım yürüyen ölü olduğu kadar lanet bir yalancı da."

"Belov... Emin misin?"

Ona ters ters baktım.

Hala duruyor.

Ben şahdamarına saldırırım.

"Sen de bana yalan söyledin, *Dolcezza*. Bu ismi biliyorsun. Bunu yüzünüzde görebiliyorum. Bu yüzden bir kez daha soracağım, gerçekten kibarca..."

Yorgun bir nefes üflüyor. "Haklısın, biliyorum. Ama onu bugüne kadar hiç görmedim, yemin ederim. Bana öyle bir baktı ki... Çok anımsatıcıydı..." Bakışlarını kaçırıyor, parmakları her zaman boynunda taşıdığı gümüş madalyona doğru gidiyor. İçinde ne olduğunu bilmek için açmama gerek yok. Benim annem de çocuklarına olan sevgisini boynuna asar.

"Neyi anımsatıyor?" Ama cevabı zaten tahmin etmiştim.

Anastasia'nın babası.

Bildiğimi biliyor. Onaylaması, söylemekten çok bir gösteridir. Arabadaki atmosfer değişiyor ve sıcaklık düşüyor. Umutsuzluğunu, kafa karışıklığını, içine öyle bir yerleşmiş ki yaşayan, nefes alan bir şey haline gelmiş olan dehşeti hissedebiliyorum.

"Ondan korkuyorsun," diyorum, bataklığa yaklaştığımızı bilerek.

"Olmak için her türlü sebebim var." Parmakları madalyonun etrafında sıkıca kapanıyor. "Kızımı beş günlükken benden aldı."

Tanrım.

"Konuş benimle."

Bana güvenin, kendim bunu yapamam bile.

Saniyeler geçtikçe, bunun aşılamayacak bir duvar olup olmadığını merak etmeye başlıyorum ve sonunda yenilgiyle gözlerini kapatıyor. "O bana sahip, Renzo. Tanıştığımız andan beri. İlk andan itibaren..."

Bocalıyor ve yumruklarım sıkılıyor.

"Bana bunun ailemin geçmişte onun ailesine yaptıklarının intikamı olduğunu söyledi. Büyükbabamın günahlarının bedelini nasıl ödeyeceğimizi..." Perili bakışlarını üzerime dikti. "Beni okulu bırakmaya zorladı, aileme sırtımı dönmeye zorladı. Hamile kaldığımda, bebeği Moskova'da doğurmam için ısrar etti ve sonra onu benden aldı." Duruyor, alt dudağını dişlerinin arasında büküyor.

Sabırla bekliyorum. *Sabırsızlıkla*. Bu itiraf beş yıldır hazırlanıyor. Cesaretlendirilmesi gereken ölmekte olan bir kor, ama lanet olası dünyada ona bunu yapan adamı kurtarmaya yetecek kadar Hail Mary yok.

Bana onun adını ver, Tatiana... Bana sadece onun adını ver.

"Dediğini yapmazsam ona zarar vereceğini söyledi ve sonra beni onsuz New York'a geri gönderdi. Ona yılda bir milyon dolar ödemem gerekiyordu, yoksa ikimiz de ölecektik."

"Baban, *Dolcezza*," diye homurdanıyorum, baş etmek zorunda kaldığı bok fırtınasını anlamakta zorlanıyorum. "O dünyanın en tehlikeli adamlarından biri-"

"Utanç kendi hapishane parmaklıklarına sahiptir." Sözümü sertçe kesti. "Ve Konstantin onları çelikten yaptığından emin oldu. Bana bir şeyler yaptırdı..." Bakışlarını tekrar başka yöne çeviriyor. "Bak, anlamamı beklemiyorum. Kendin çocukken ve çaresizken asla bir mantık yoktur. Geçen yıl Seb'e söylemeyi düşündüm, çatlamaya çok yakındım ama Konstantin her zaman benden bir adım önde... Bana Anastasia'nın iki bacağı da alçıdayken çekilmiş bir fotoğrafını gönderdi. Beni cezalandırmak için onları kendisi kırmıştı." Elinde bir hıçkırık yakalıyor.

Konstantin.

Artık yeni bir öldürme hedefim var ve en üst nokta için yarışıyor.

"Sanırım aradığın Rus o, Renzo. Sanırım düşündüğünden daha fazla bağlantımız var."

Dünya dönmeyi bırakır.

Aile ağaçlarımızın kökleri yeniden birbirine dolanıyor.

Kan ve kemik.

Kalp ağrısı ve fedakarlık.

Bu çok kolay.

"Kardeşinin kellesini kurtarmak için rastgele isimler ortaya atmak işe yaramaz-" "Tabloyu almamı kim söyledi sanıyorsun?" diyor, incinmiş görünüyor. Duraklıyorum. "Peki, nerede o?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor iç çekerek. "Sürekli yer değiştiriyor. Anastasia'yı Rusya'da tutuyor ama her yerde iş yerleri ve evleri var."

"Bratva?"

Vasily'nin yalanlarından biri daha.

"Evet."

"O olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü tabloyu ne kadar çok istediğini biliyorum. Satın almak için başka bir temsilci ayarlamıştı ama sırf seni kızdırmak için onu benimle değiştirdi. Senin kim olduğunu biliyor Renzo...."

"Ve?" Sesindeki uçurumu duyarak söylüyorum.

"Ve soyadı Belov," diye sessizce bitiriyor. "Konstantin Belov."

Bugün sürprizlerle dolu değil mi?

Ne olduğunu anlamadan arabadan çıkıyorum ve kanım boyayı lekeleyene kadar yumruğumu tekrar tekrar ön kaputa indiriyorum.

"Siktir!"

Onun acısını kendi acım gibi

hissediyorum. "Siktir!"

Üç kardeş. Başından beri üç lanet kardeş vardı. "Siktir!"

Geriye doğru savrulurken, son vahyi tartarken ağrıyan elimi esnetiyorum ve ihanetle ölçüldüğünü görüyorum. *Bir aile birimi olarak çalışmıyorlar. Hepsi birbirinin sırtına bıçak saplıyor.*

Vasili, Oleg'in New York'ta nerede olduğu konusunda yalan söyledi ve sonra beni doğruca ona götürdü çünkü ailelerin yüz karaları böyle yapar. Kardeşimin idam yelkenlerini harekete geçiren rüzgâr oydu. Oleg, Atlantik'i aşip tabloyu Londra'ya getiren fırtınayı yarattı. Ancak tüm yolculuğu düzenleyenin Konstantin olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yok.

Ama neden?

Arabaya geri dönüp kapıyı çarparak kapattım. Bu sırada, bir tavşanın aç bir aslana baktığı gibi beni izlediğini hissedebiliyorum.

"Başka ne var?" Sert bir şekilde

talep ediyorum. "Elin..."

"Elimi sik. Bana daha fazlasını ver."

Herhangi bir şey.

Bir süre sonra telefonunu almak için çantasına uzanıyor. "Konstantin brülörlerini sık sık değiştiriyor. Sana son kullandığı numarayı verebilirim ama önce bana bir söz vermen gerekiyor." Yine tereddüt ediyor. "Dinle, bana hiçbir şey borçlu olmadığımı biliyorum ama senden isteyebileceğim tek kişi sensin. Bunu düzelteceğine *güvendiğim* tek kişi."

İşte yine o lanet kelime.

"Lütfen Anastasia'yı geri almama yardım et, Renzo. Sana bildiğim her şeyi anlatacağım. Hiçbir şeyi saklamayacağım. Kızımı tekrar kucağıma almak için her şeyi yaparım. Onu güvende tutmak için..."

Onun ateşli yakarışında bir şeyler tenime sızıyor, uzun zaman önce öldüğünü ve gömüldüğünü düşündüğüm bir parçama doğru süzülüyor.

"Tatiana." Eğilip ensesini avuçluyorum, başlarımızı birleştiriyorum, kararımı çoktan vermiştim. "Konstantin Belov'u elime geçirdiğimde, ertesi gün kızını geri alacaksın. Yemin ederim."

Kâbusunun sona erme ihtimali karşısında yüzünde beliren duyguyu izliyorum.

Bunun gerçekleşmesi için dünyayı yok etmek istiyorum.

"Artık buz yok," diye mırıldandım. "Şu andan itibaren, sen bana karşı dürüst olursan, ben de sana karşı dürüst olacağım."

"Herkesi dışarıda tutmak için kendimi o kadına dönüştürdüm." Göz kapakları çırpınarak kapandı. "Benden geriye kalanları saklamak ve korumak için. Çok uzun süre seçim yapmama izin verilmedi... güç
."

"Ama artık öylesin." Kavrayışım sıkılaşıyor. "Onları tatmak ister misin, *dolcezza*? Bunu size hemen şimdi verebilirim." Kafa karışıklığı yüzünü kaplıyor, ama bazılarını ele almaya kararlıyım

Acı çektiği yanlışları. "Bu sabah boğazıma bıçak dayadığın zamanı hatırlıyor musun?"

"Renzo..." Elimi boynunun ince kıvrımına götürdüğümde adım boğazında düğümleniyor, başparmağımı çenesinin alt tarafında kaydırmadan önce nabzının tenimde dans ettiğini hissetmek için duraklıyorum.

"O anda güç kimin elindeydi Tatiana? Kılıcı kullanan sen mi, yoksa ona teslim olan ben mi?"

"Seni öldürebilirdim." "Önce
ben seni öldürseydim
öldürmezdim."

Gözlerinde bir anlık bir ihtiyat belirliyor, sonra bu ihtiyat entrika tarafından yutuluyor.

"Ölümle alay etmek için acele etmek..." Avuç içlerimi cama bastırmak için öne doğru kayarken aramızdaki boşluk kayboluyor, onu yolcu koltuğuna hapsediyor ve omurgasını kapıya doğru zorluyorum. "Her an boğazımı kesebilirdin, ama senin elindeyken bile o usturanın her darbesini kontrol ettim." Bakışlarının gözlerimden ağızma düşüşünü izliyorum. "Peki, soruyorum... Şimdi aynı gücü istiyor musun? Ona dokunmak istiyor musun? Onu becermek?"

"Evet," diye neredeyse lirik bir yanıt geliyor.

Göz temasını kesmeden bir elimi ceketimin içine sokup silahımı kılıfından çıkarıyorum. Parmağımı tetiğin etrafında kıvrarak, namlunun soğuk çeliğini ağzının kıvrımları etrafında izliyorum. "Sonra dudaklarını silahımın etrafına sar... ve *em*."

Gözlerini kırıştırıyor, uykulu bakışları şok içinde benimkilere dönüyor.

"Elimdeki tek şey bir teklif," diye mırıldandım. "Kabul etmek, reddetmek ya da karşı çıkmak sizin elinizde.

Seçim *sizin* - korkuyu *kontrol* edin ya da onun sizi
kontrol etmesine izin verin." "Renzo-"

"Bana buzun arkasında ne olduğunu göster *İmparatoriçe*."

Bir süre sonra dudaklarını aralıyor ve pembe dilini namlunun etrafında belli belirsiz dolaştırıyor. Bu küçük tavizle aletim kabarıyor, ihtiyaçla zonkluyor, o daha da cesaretleniyor, narin ağzını lanet olası silahımın etrafına sarıyor ve namluda yukarı aşağı kaydırıyor, metali ıslak ve parlak bırakıyor.

Ben izledikçe, o daha da derine iniyor.

"Bu doğru, *dolcezza*... daha sert..." Acı dolu iniltisi beni tam taşaklarımdan vururken dişlerimin arasından hava emiyorum. "Tanrım."

Kemerimi ve fermuarımı yırtarak sikimi acımasızca tutuyorum, silahımın daha da fazlası içeri kayarken kökten uca pompalıyorum. Amının içine kaydığını, onu doldurduğunu, her santimimi almasına hazırlık olarak onu tüm doğru yerlerden gerdiğini hayal ediyorum.

Çok geçmeden öfkeli bir temponun koreografisini yaptım, silahım ağzını sikerken elimi sikiyorum. Şimdiden yükseldiğini hissedebiliyorum. Baskıyı. Yoğunluğu.

Güç.

Başımı arkaya yatırıp dişlerimi sıkıyorum, omuriliğimin dibinde o tanıdık telaşı hissediyorum. Ama hazzın doruğuna ulaşmadan hemen önce silahı itiyor ve başını kucağıma bırakıyor. Beni ağzına alırken yumruğum serbest kalıyor, parmaklarım saçlarının etrafında dolanıyor.

Sıcak.

Islak.

Made

n.

Boğazının arkasına vurduğum anda patlıyorum, sıcak dölleri dilini kaplarken onun adını haykırıyorum.

Vay anasını.

Daha sonra koltuğuna geri yerleşti ve yine o dikkatli, temkinli gözlerle beni değerlendirdi.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diyorum kabaca.

"Bunların hiçbirini yapmak zorunda değildim." Bana bakmaktan kendimi alamadığım utangaç bir gülümseme sunuyor. "Amaç bu değil miydi?"

Silahımı kılıfına geri koyarak parmaklarımı tekrar saçlarının arasından geçiriyorum ve ağzımı onunkine dayıyorum. *Kendimi tadıyorum. Onu tadıyorum. Şiddetin tadına bakıyorum. Birlikte yaptığımız her ne boks onu tadıyorum.* Öpücük nazik değil, ama anında bana açılıyor, vahşiliğini kabul ediyor ve daha fazlasını talep ediyor.

Her zaman daha fazlası.

Çünkü ateş ve buz çarpıştığında böyle olur.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

TATIANA ve ben sessizlik içinde otele dönüyoruz. Aramızdaki neredeyse sürekli cinsel gerilimin bir kısmını dışarı attığımıza göre, kafam nihayet daireler çizmek yerine dört adım sonrasını düşünebilecek kadar berrak.

Ayrıca, kelimeler şu anda ikimizin de ihtiyacı olan bir karmaşa. Biz yetişkin hayatlarımızın çoğunu yalnızlık içinde yaşamış iki insanız. Dinamiklerimizdeki bu ani değişimi sindirmemiz biraz zaman alacak. Dört gün önce, tek amacım onu kullanmak için kapısına dayandım. Şimdi, aynı şeyi yapmaya çalışan her erkeği öldüreceğim.

Özellikle Konstantin Belov.

Telefonum gelen bir mesajla titrediğinde otelden elli adımdan daha az uzaklaşmıştık. Cebimden çıkardım ve aşağı doğru tuttum.

Otuz altı saat.

Çenemi öyle bir sıkıyorum ki boynumdaki kaslar geriliyor. Babamın haber vermesi gereksizdi. Zamanın ne kadar kaldığını biliyorum ve bu benim tarafımda değil. Patron yardımcısı olarak hakkım olan pozisyonu almaya niyetim var ama en az bir Rus yılanının kafasını kesmeden Londra'dan ayrılmayı reddediyorum.

Uyarıyı görmezden gelerek ekranı karartıyorum ve telefonumu cebime geri sokuyorum. *Onunla daha sonra ilgileneceğim.* Şu ana odaklanarak arabayı otelin önündeki boşluğa çekiyorum. Emniyet kemerimi açmadığımı fark ettiğinde Tatiana sertleşiyor.

"Sen gelmiyor musun?"

Sesindeki endişe içimde bir şeyleri kemiriyor. Daha önce hiç kimseye ihtiyacım olmamıştı. Daha önce hiç *ihtiyacım* olmamıştı. Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğuna hala karar veremiyorum.

"Bizden önce ilgilenmem gereken birkaç iş meselesi var-" "Nereye gidiyorsun?" diye sorarak sözümü kesti.

Bu Rus kardeşlik rekabetinin ne kadar derinlere işlediğini görmek için.

Direksiyonu kavriyorum, kuru bir samimiyetle cevap verdiğimde bilmediğim sularda ilerliyorum. "Hayalet avı."

İki gün önceki Renzo bu seviyede bir doğruluk sunmazdı. Kartlarını kapalı ve şüphelerini yüksek tutardı. Ama bana güvendiği sırların onu ham ve savunmasız bıraktığını biliyorum. Şimdi onu karanlıkta tutmak beni başka bir yaradan başka bir şey yapmaz.

Keskin bir nefes çekiyor. "Oleg Belov'un peşindesin."

Başımı sallıyorum, onun boktan gri takım elbisesinin ve sırtışının görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor. "Bizi Konstantin'e götürebilecek kişi o. Bir ortağı zaten Oleg ve Visily ile yerel bağlantıları araştırıyordu."

"Bir ortak," diye tekrarlıyor yavaşça, bakışlarımı tutarak. "Daha önce otele gelen kızıl saçlı adamı kastediyorsun. Temizlemek için çağırdığımız..." Dün geceki saldırıdan söz edince sesi titriyor; neyin tehlikede olduğunu hatırlatıyor.

"Adı Killian Davies. Bu şehrin sahibi Frankie Lastra için çalışıyor. Marchesi ailesinin uzun zamandır müttefiki."

"Ona güveniyor musun?"

"Ben kimseye güvenmem, *Dolcezza*. Bunu biliyorsun."

Hafifçe gülümsüyor. "Bu ifadenin seviye içinde seviyeleri olduğunu görmeye başlıyorum, Renzo. Hiç kimse birilerine güvenmeden hayatını sürdüremez."

"Sen yaptın."

"Ben değiştim." Bakışlarımı tekrar tutuyor. "Bilinmeyene doğru bir adım attım."

Sözlerini düşünüp, daha önceki savunması kadar derinlere inmelerine izin veriyorum. "Killian'ın aileme olan sadakatinin ona ihanetten daha fazla fayda sağlayacağına inanıyorum."

İstedici cevap bu değildi. Gözlerinin arasındaki dikey çizgiden anlayabiliyorum.

-Tüm sırlarını açıkladığı için uyardığım kişi. "Sana hayatta kalmanın ilk kuralını öğrettiğimde dikkat etmedin mi, *dolcezza*?"

Kurşunlar her zaman en dost canlısı yüzden gelir.

"Bana kimseye güvenmememi söylemiştin," diye hatırlıyor kaşlarını daha da çatarak. "Özellikle de sana."

"Ekleme," diyorum yanağını okşayarak. "*Sadece bana güven. Ve o lanet otel odasından bir saniye bile ayrılmayacaksın. Duydun mu beni?*"

"Yani, seviyeler *var* mı?"

Başparmağımı çenesinin narin kıvrımının altından geçirerek, bakışlarımla buluşması için çenesini yukarı kaldırıyorum. "Kurtarıcın olmadığımı söylediğimde bana inan Tatiana, ama kardeşimin mezarı üzerine yemin ederim ki, kızını bulmak için cehennemden sürünerek geri dönen günahkâr ben olacağım."

"Sana inanıyorum," diye fısıldıyor, sözlerinin ağırlığı göğsümün ortasına bir balyoz gibi iniyor.

Hiç kimse bana bu kadar körü körüne güvenmemişi. *Ve ben onu hayal kırıklığına uğratmayacağım.*

Bu Rus denkleminde artık üçüncü bir değişken var. Üç kardeşin neden güçlerini birleştirip birbirlerine düşman olduklarını açıklayan yeni bir zaman çizelgesi oluşturmalıyım... Ve sonra hepsinin kanını akıtacağım.

Oleg Belov ile başlıyoruz.

"Uzun sürmez," diyorum ona, kendimi elimi bırakmaya zorlayarak. Yaptığımız şeyin kokusu hâlâ arabanın içinde ve bir kez daha içmek istiyorum, ama kendimi inkar etmek zorundayım. Orada durmayacağını çok iyi biliyorum. "İki saat içinde toparlanıp gitmeye hazır ol. Jet beklemede."

Elini kapıya dayamış bekliyor -benim onu bırakmaya isteksiz olduğum kadar o da gitmeye isteksiz

-Bana sıkı bir baş selamı verip arabadan çıkmadan önce.

Topuklu ayakkabıları asfalta vururken, açık pencereden ona sesleniyorum.

"Ve *Dolcezza*...?" Çenesini omzuna doğru eğiyor. "İkizine bir nezaket çağrısı yap. İner inmez Hudson'ı geçeceğiz. Bu iş yarın bitiyor, ikimiz için de. *Te lo prometto*."

Sana söz veriyorum.

Nero'nun tabutunun üzerine fısıldadığım üç kelimenin aynısı.

Onları son nefesime kadar onurlandıracağım.

KILLIAN'ın BALHAM'daki dairesi de kendisi gibi çelişkilidir. Kurşun ve kan ticareti yapan bir adam için evi, parlak showroom dekoru ve gösterişli tavandan tabana pencerelerle tamamlanmış bir iç dekoratörün ıslak rüyasıdır. Benim tarzımın tam zıttı, ama yine de her zaman kaldığım yerin ruh halime uymasını tercih etmişimdir: karanlık, kapalı ve dengesiz.

Killian bana bir bardak Macallan ve bir sandviç uzatıyor, tam karşımdaki sarı kanepeye yerleşmeden önce sabahki olayları anlatışımı sindiriyor. "Ah, ne kadar karışık bir ağ örüyoruz," diye düşünüyor.

"Dramatik aforizmalarla ilgilenmiyorum," diye karşılık veriyorum kuru bir sesle. "Oleg Belov'un yerini ve sessizliğiniz için bir açıklama istiyorum. Bu bilgiyi saatler önce istedim." Bakışlarını tutarak sehpanın üzerinden bir kaşımı kaldırıyorum. "Bu şehirde döktüğümüz onca kandan sonra, bir boku ikinci kez istemediğimi bilmelisin."

Kıkırdayarak kollarını iki yana açıyor. "Yine de buradasın."

Kendini beğenmiş piç.

İçkimi cam masaya çarptığımda öne doğru eğilip sertçe nefes verirken kollarını kalçalarına dayıyor, içkisi hâlâ ellerinde. "Seni Bratva işlerine bulaşmaman konusunda uyarmıştım dostum."

"Uyarılar için biraz geç kaldın *dostum*," diye karşılık verdim. "Biri kardeşimi vurduğu anda olaya dahil oldum, diğer ikisi ise kenardan oyunu yönetiyordu. Şimdi ya benimlesin ya da bana karşısın." Ne kadar ciddi olduğumu vurgulamak için takım elbise ceketimin kenarını geriye doğru çekerek silahı hâlâ kılıfının içinde tuttuğumu gösteriyorum. "Ne olacak?"

Hiç ürkmüyor. "Sadakatimi mi sorguluyorsun?" "Bana bir sebep mi veriyorsun?"

Killian nihayet kadehini indirmeden önce, bir arkadaşa en yakın şeyime kurşun sıkmak zorunda kalabileceğim ihtimaline karşı kendimi çelikleştirdiğim birkaç gergin an var.

"Oleg Belov, Brixton'da *Boynya* adında bir yeraltı dövüş kulübünün sahibi."

Çevirideki ironi **g ö z ü m d e n** kaçmadı. "Mezbaha, ha? Ne kadar da hayal gücünden yoksun."

Killian espriyi duymazdan gelerek devam eder. "Londra'daki *Yama*'nın eşdeğeri. Tıpkı New York'ta olduğu gibi, dört kat yukarıda Belov'un tüm kirli parasının durulama ve sıkma işleminden geçirildiği bir centilmenler kulübü var. Ama onu bulacağınız yer bodrum. Tüm işlerini burada yürütüyor."

Deri koltuktan kalkıyorum, kafamda bir geri sayım saati işliyor.

Senin için geliyorum, orospu çocuğu.

Ancak cam masanın etrafından dolanırken Killian önüme çıktı. "Otoyolda olanlardan sonra baban beni aradı."

Kafamdaki saat durdu.

"O bunu nereden biliyor?" Bardağı elinden çekip alırken viski takım elbisemin kollarını ıslatıyor.

"Tanımıyor. O *seni* tanıyor. Adam senin baban, Renzo. Jeti aldığı fark ettiğinde, koordinatlarını takip etmek o kadar da zor olmadı."

Kaskatı kesildim. *Arama bir testti.*

"Yani ona kıtalararası bir oral seks yaptın ve beni sattın öyle mi?"

Killian'ın ifadesi kararır. "Nero'nun katilinin peşinde olduğunu ve benden yardım isteyeceğini biliyordu. Her zaman arkadaydım Renzo, ama Gianni Marchesi bir talepte bulunduğunda, emir komuta zincirinde geri adım atamazsın."

"Orospu çocuğu!" Kolumu geri çekerek bardağı kafasına fırlatıyorum, duvara çarpmasını ve koyu kehribar rengi viskinin beyaz boyadan aşağı süzülmesini izliyorum.

"Kafanı tekrar oyuna vermen gerekiyor dostum. Burada senin fark ettiğinden daha fazla şey oluyor." Sinirli bir nefes vererek arkasını dönüyor, elimi ceketimin içine daldırdığımda bakışları daralıyor. Tepki vermek için acele ediyor ama artık çok geç. Silahımı çoktan çekmişim ve namluyu alnına dayamıştım.

"O zaman beni aydınlat."

Cebini karıştırıp telefonunu çıkarırken Killian'ın bakışları hiç değişmiyor. Bir dizi tuşa bastıktan sonra telefonu havaya kaldırıyor ve ekranı yüzüme doğru itiyor. Gözlerimi ondan ayırmadan, madde işaretli listeye ilgisizlikle bakıyorum.

"Baban Nero'nun telefonunda şifrelenmiş bir dosya buldu," diye açıklıyor. "Çözülemeyenleri çözme konusunda yetenekli olduğumu bildiği için dosyayı bana gönderdi."

Benim gibi siyah şapka geçmişini bildiğim için aptalca sorular sormaya zahmet etmiyorum. Zaten çözdüğünü biliyorum.

"Ne buldun?"

"Peşine düştüğü on resmin adı," diyor kaşlarını çatarak. "'Kefaret' bunlardan biri... Çoğunun resimlerini buldum." Kafatasına dayadığı silahı hiç umursamadan aşağı bakıyor ve aradığını bulana kadar telefonunu tekrar karıştırıyor. "Kendin bak."

Parmağımı tetikte tutarak aşağı bakıyorum, ekranı dolduran görüntü karşısında kalbim göğüs kafesime çarpıyor. "Bu, New York'taki *Regency*'de Tatiana'nın altından aldığı tablonun neredeyse aynısı."

Başını sallıyor, hareket namluyu saç çizgisine kadar kaydırıyor. "Sanders ailesinin tamamı hakkında bir dosyası olduğunu düşünürsek bu mantıklı."

Kahretsin.

İçimde kötü bir his var. İşlerin çok hızlı bir şekilde ters gitmek üzere olduğu konusunda beni uyaran çığ, çalkantılı bir his.

"Ne haltlar karıştırıyordun, Nero?" Silahı indirerek mırıldandım.

"Daha derine iniyor." Killian telefonunu cebine koydu. "Nero'nun seni kendi yan girişimine çektiğini aile dışında kim biliyordu?"

"Hiç kimse."

İnsanlar hâlâ anlaşmazlık içinde olduğumuzu düşünüyordu. Prens ve pislik, sadece ortak bir ismi ve nefreti paylaşıyorlardı.

"Kesinlikle," diye onaylıyor işaret parmağını göğsüme doğru sallayarak. "Vasili'nin sana gelip Nero'nun bir tabloyu elden çıkarmak istediğini duyduğunu ve kardeşi Oleg'in ilgilenen bir alıcısı olduğunu söylediğini anlattın. Vasili ve Nero'nun daha önce de iş yaptıkları biliniyor ama Nero seninle olan ilişkisini onunla paylaştığından hiç bahsetti mi?"

"Hayır."

"Peki hem *Yama*'ya erişimi olan hem de tablonun Nero'nun elinde olduğunu bilen tek kişi kimdi?"

"Ailem, ama bu..." Duruyorum, söylediklerinin anlamı içime işliyor ve beni etkisi altına alıyor.

"Bir hainin var Renzo," diyor kesin bir ifadeyle. "Baban da en az senin kadar Nero'nun katilini bulmak istiyor ama bunu yapmak için senin güçlü bir koltuğa oturmana ihtiyacı var."

"O zaman seni neden aradım?" Göğsümün içinde yükselen bir kızgınlık dalgası var.

"Neden bunu bana kendisi söylemedi?"

Killian'ın soğuk ifadesi hafifçe kalkıyor. "Dinler miydin?" Hay sikeyim.

Hayır, yapmazdım. Kendi bencil suçluluk duygum her şeyin önüne geçtiği için onu reddeder ve kestirip atardım. Her ne kadar yüzüme tuttuğu aynaya bir kurşun sıkmak istesem de yansımaya görmezden gelemiyordum.

Geri sayım saati yeniden işlemeye başladığında, babamın sesi kulağımda çınlıyor. Görmezden geldiğim örtülü bir uyarı.

"Sorular soruluyor ve senin için bahaneler üretmeye devam edemem." "O zaman yapma."

"Beklemekten bıktım. Renzo. Sen benim oğlumsun ama bu ailenin patronu benim ve altyapıdaki bir delik yüzünden zayıflamasına izin vermeyeceğim."

Altyapıda bir delik. İhanet.

"Nero tablodan daha fazlası için öldürüldü," diyorum açıkça. "Başka bir şeye rastlamıştı."

Bu bir soru değil. Bu bir vahiy. Ama tüm öfke ve suçlamalarımın arasında Tatiana'nın yüzünü görüyorum. Onu otel odamızda savunmasız ve yalnız görüyorum. Kendi sesimin, kendi boşluklarıyla dolu bir yemin sunduğunu duyuyorum.

Te lo prometto.

Az önce silah çektiğim adama doğru dönerek, hayatımda hiç yapmadığım bir şeyi yaptım...

Yalvarıyorum.

"Annabel Park Otel'e gitmeni ve Tatiana'ya göz kulak olmanı istiyorum. Onu hayatın pahasına koru Killian, ciddiylim."

Başıyla onayladığında göğsümdeki baskı biraz hafıflıyor ve koridora doğru ilerliyorum.

"Hangi cehenneme gidiyorsun?" diye sesleniyor arkamdan.

Durup onun anlamayacağı sözler söylediğimde kapıdan çıkmanın yarısına gelmiştim.

"Birkaç sözümü yerine getireceğim."

ON ALTINCI BÖLÜM

"SEB, benim... Tatiana. Bak, ara beni. Londra'dayım ama beni ara."

Telefonu üçüncü kez kapatırken alnımı otel süitinin kapısına dayıyorum. İroninin gerçek hayattaki tanımı işte tam burada. Tüm o tuhaf 'zıtlıklar' ve 'eğerler' değil. Sizinle iletişime geçmek için beş yıl bekleyen bir ikiz kardeşinizin olması ve şimdi lanet telefonu açmamasıdır.

Odayı birkaç kez daha adımladıktan sonra yatağa doğru yuvarlanıyorum, düzgün saçlarım beyaz çarşafların üzerinde dağınık, koyu bir haleye dönüşüyor. Telefonum çalana kadar geçen saniyeleri sayarken göz kapaklarım titremeye başlıyor.

Durgunluğa alışık değilim.

Tüm bu sessizlik beni düşündürüyor.

Şimdiye kadar kendimi saatte bir milyon mil hızla yaşamaya zorladım çünkü ne kadar hızlı koşarsam kendimi her şeyden o kadar kopmuş hissediyorum.

Ama ya artık bunu yapmak zorunda değilsem?

Ya bu adam -bu korkunç, vahşi, elinde sihir olan katil adam- gerçekten kızımı bulmama yardım ederse?

Düşüncesi bile nefesimi kesiyor. Umut tehlikeli bir şey olabilir. Önce aşılması gereken çok engel var. Düzeltilecek o kadar çok yanlış var ki...

Ama ya öyle olsaydı?

Ya öyle olsaydı?

Dizlerimi yukarı çekerek, parmaklarımı sezaryen izimin üzerinde gezdiriyorum, acıdan korkmadığım, sadece bitkin ve rahatlamış olduğum bir zamanı hatırlıyorum.

Kollarımda yatan mükemmellik.

Garip gri gözleri ve sessiz algısıyla babama ve Seb'e o kadar çok benziyordu ki, sanki içine doğduğu cehennemi biliyordu ama yine de bizim için her şeyi yoluna koyacaktı.

Parmaklarım yukarı doğru ilerliyor ve bu kez üst kolumdaki başka bir yara izine sürtünüyor. Yara izini aldığım geceyi düşünmekten nefret ediyorum, ama bugün bu anıyı kendime saklayamıyorum. On sekiz yaşındaydım ve üç aylık hamileydim. Konstantin sonunda istediğini elde etmişti: ben doğmadan çok önce başlayan satranç oyununda bir masum piyon daha. O zamana kadar kendimden nefret eden, hormonlardan başı dönmüş, içi boş bir kabuktum... Çılgın davranışlarımı aileme haklı göstermek için söylediğim sürekli yalanlardan bıkmıştım. Konstantin aramıza öyle büyük bir kama sokuyordu ki, artık hiçbirimiz diğer tarafı göremiyorduk.

Ve çok fazla cephanesi vardı.

Bana çıplak ve teşhir edilmiş vücudumun fotoğraflarını, Seb'in uyuşturucu alırken çekilmiş fotoğraflarını göstermişti... Tüm bunları basına sızdıracak ve babamın kariyerini mahvedecekti. Düşük yapana kadar beni dövecekti.

Beni Rusya'ya götüreceğini söylediğinde neredeyse rahatlamıştım. Karar verilmişti. Artık uzaklaştıracak bir ailem yoktu ama önce onları benden o kadar tiksindirmeliydim ki gitmeme izin verdikleri için rahatlayacaklardı...

"NE YAPIYORSUN LAN SEN?"

Babam bileğimi tutuyor ve bıçak parmaklarımdan kayana kadar sertçe sıkıyor. Her nasılsa bıçak göğsünden sekiyor ve yere düşmeden önce koluma sürtünüyor. Yara derin ama hiçbir şey onun yüzündeki ifadeden daha derin değil. Buna daha önce birkaç kez şahit olmuştum ama hiç bana yönelik olmamıştı... ta ki şimdiye kadar.

Her zaman son derece cazibeli bir operatör olmuştur. Tehlikesini kolay bir gülümsemenin ardına gizler ve saygısını zor kazanır. Washington'un şımartılmak için yalvaran olgun bir meyve gibi avucunun içine kolayca düşmesinin nedenlerinden biri de bu.

Karanlık geçmişi ve bir oda dolusu mühürlü polis kaydı olan diğer tarafını ailesine zarar verenler için saklıyor... Ve ben daha yeni başlıyorum.

"Bunun için benden nefret mi ediyorsun?" Gözyaşlarımla savaşıarak alay ediyorum. "O benden nefret ediyor mu?"

"Bence sen delirmişsin!" Bu gece gri gözleri taşlı ve keskin, yıkıcı ve affetmez.

Aramızdaki bağları koparmanın tek bir temiz yolu vardı, ama bu da en az çocukları kadar sevdiği kişiyi incitmek anlamına geliyordu...

"Bırak onu Rick," diye yumuşak bir sesle kapı aralığından geliyor.

Nefesinin altında küfrediyor ve bileğimi bırakıyor. Onun için yapamayacağı şey yok. "Onu Santiago'nun özel adasına gönderip tüm tekneleri batıramaz mıyız?" Gözlerini bana diyor. "Onu ancak öfke nöbetlerini ve pahalı taçları aştığında kurtaracağız."

"Parasını sen ödedin," diye karşılık veriyorum. "Sen ve senin kirli paran."

"Ben bunu yaptığımda şikâyet etmiyordun, seni nankör küçük-" "Rick, lütfen..."

yapma!" Annemin parmakları kapı çerçevesini sıkıca kavradı.

Eğer yıkım bir maske ise, o bunu büyük bir asaletle takıyor. Yine de makyajının altında yüzünün rengi yok ve ağzının köşeleri sıkıca kısıtılmış. O

Gümüş rengi bir gece elbisesi giymişti ama bu gece en sevdiği resme ne yaptığını gördüğü anda payetler ışıltısını kaybetti.

Bize doğru yürürken bağırıyor ya da yargılamıyor. Sadece eskiden 'Ines' olan pürüzlü tuval şeritlerinin yanında diz çöküyor ve onları toplamaya başlıyor.

Babam ve ben o bitirene kadar heykel gibi durduk.

"Seni hastaneye götürmeliyiz," diyor. "Kolun kanıyor." "Siktir git!"

"Tatiana," diye hırlıyor babam. "Gençlerin saçma sapan davranışları konusunda benim rekorumu gölgede bırakmaya çok yakınsın ve bu gerçekten bir şey ifade ediyor."

"Neden bir işe yaramıyorsun baba ve gidip yeni seçmenler almıyorsun?"

Dönüp ellerini siyah saçlarına gömüyor ve nefesinin altında daha fazla küfür mırıldanıyor. Sanırım ben kazanıyorum.

İlk defa bana karşı kendini kaybetmeye çok yaklaştı. Güzel.

Ama bir kelime hiç bu kadar çelişkili ve yanlış gelmemiştir.

"Senden ve ondan nefret ediyorum!" Anneme döndüm, sonra da ağzıma geleni söyledim.

Kinimi hak etmiyor ama yine de ona kusuyorum, babam gibi kötü bir adamla yattığı için ne kadar kötü bir anne olduğunu, adını aldığım çok sevdiği ablasının evlendiği kişiden nasıl utanacağını anlatıyorum.

İlk gözyaşı kaderimi belirliyor. Kusursuz yanağında süzülürken ışıktaki yakalanıyor. Onu daha önce hiç ağlarken görmemiştim ama o anda bir daha asla ağlamayacağını anladım.

Babam aslında "defol git evimden" demiyor ama benzinciden aldığınız ucuz araba kokuları gibi havaya karışıyor ve her şeyi bastırıyor.

Dışarı çıkarken yanından geçerken elimi onunkine vuruyorum ve tuval şeritleri uçuşuyor. "O tabloyu her zaman benden daha çok sevdin. Şimdi ikimizi de kaybettin."

Cevap vermiyor çünkü bunun doğru olmadığını biliyor ama kelimelerim bu gece benim cephaneliğim ve bıçaklardan daha keskin.

Sadece ön kapıyı çarpmaya gittiğimde 'Ines'in bir daha asla üzülmeceğini fark ediyorum. Bu duyguyu ondan çaldım, tıpkı annemden tüm mutluluğu çaldığım gibi.

Telefonumun keskin zil sesi beni Renzo'nun süitine geri götürüyor. Telefona uzandığımda yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Seb?" Mırıldanıyorum. "Sen misin?" Sözcüklerim, beni yataktan sıçratan uzun mesafeli bir hattın haberci çatırtısıyla karşılanıyor. "Konstantin?"

İlk başta cevap vermiyor. Onun yerine arka planda yumuşak, tatlı bir kahkaha duyuyorum ve bu kalbimi bir ok gibi delip geçiyor.

"Aman Tanrım, Anastasia, sen misin? Telefona yaklaş bebeğim. Seni duyamıyorum."

Kahkahası kesildi. Bir adam konuşuyor ama ne dediğini anlayamıyorum. Bir de baktım ki kızım feryat figan ağlıyor ve belli ki korkudan aklını kaçırmış.

Bir sesin bu kadar acıtabileceğini hiç bilmezdim.

"Anastasia!" Çılgık atıyorum, kendi ıstırabım otel süitinde yankılanıyor. "Lütfen, Konstantin! Ona zarar verme!"

Sonunda bir kapı çarpması duyuyorum ve kızımın hıçkırıklarının yerini ağır, tatmin olmuş nefesler alıyor.

"*Kiska*," diye mırıldandı sonunda. "Sanırım açıklaman gereken bazı şeyler var."

"Kazanan teklif bendim, Konstantin! Benden tam olarak istediğin şeyi yaptım-

" "Peki ya Marchesi?"

"Nerede olduğunu bilmiyorum," diyorum dürüstçe. "Önümüzdeki iki saat içinde New York'a geri uçuyorum."

"En iyi adamlarımdan biri öldü, *kiska*-"

"Bu yüzden beni istediğin kadar cezalandır, ama kızımızı değil!"

"Bu doğru mu?" İğrenç sigaralarından birini emiyor ve berbat bir nefes üflüyor.

Şimdi kokusunu alabiliyorum. *Benzin ve zafer gibi.*

"Moskova'ya davetiniz iptal edildi. Uslu durmayı öğrendiğinizde belki yeniden düşünürüm."

Dehşet içinde gözlerimi kapattım.

"Bana itaatsizlik ettin." Mırıltısı hırıltıya dönüşüyor. "Senden kardeşinle konuşmamı istemiştin ama sen son bir saat içinde onu üç kez aradın, hem de tek başına."

"Şimdi de telefonumu mu takip ediyorsun?"

"Yaptığın her hareketi takip ediyorum, *Kiska*. Bunu asla unutma."

Seni lanet olası piç.

İçimde tek bir duygu yeniden canlanmaya başladı. Bize yaptığı ve hala yapmakta olduğu her şeye yöneliyor.

"Bu tabloları neden bu kadar çok istiyorsun Konstantin?"

Şaşkınlıkla gülüyor. Daha önce ona hiçbir şey hakkında soru sormamıştım çünkü sormaktan çok korkuyordum. "Bakılacak güzel şeyleri severim."

"On ayda on resim... Hepsi de farklı zaman dilimlerinden ve aralarında hiçbir bağlantı yok. Neden?"

"Sesini alçalt, *Kiska*... Senden meraklı olmanı beklemiyorum. İtaat bekliyorum. New York'a geri uç ve bir sonraki talimatlarımı bekle."

Telefonu kapattı.

Yine sessizlik çöküyor ama öfkem dinmiyor. Kendimi uzaktaki duvarda gölge kuklaları yaparken yakalıyorum. Çok uzun zamandır kendimi korumak için sıkılı bir yumruğa dönüştüm. Şimdi iki farklı şekli somutlaştırmak istiyorum: seçim ve güç. Daha önce Renzo bana her ikisinin de elimin altında olduğunu gösterdi, ancak yalnızca onları kucaklayacak kadar cesursam.

Benim de istediğim başka bir şekil var. Buna bağışlama deniyor.

"Bununla şehirlerarası arama yapabileceğimden emin misin?"

Tezgâhtar bakışlarını üstümdeki televizyon ekranından çekip sıkılmış bir ifadeyle beni düzeltiyor. "Evet. Bu bir 'Kullandıkça Öde' bayan."

"Harika, alıyorum. Yüz pound kredi ekleyebilir misiniz?"

"Evet." Gözleri yine kaymaya başladı.

MasterCard'ımı tezgâha atıp, kart okuyucunun bağlanmasını ve krediyi eklemesini beklerken sabırsızlıkla tırnağımı ısıyorum ve sonra neredeyse çantayı elinden kapıyorum.

Caddenin karşısındaki boş Costa Coffee'de bir kabin bulup bir espresso alıyorum ve titreyen parmaklarımla yeni cihazımın paketini açıyorum. Şarj aletini yanımdaki prize takıp telefonun açılmasını bekliyorum. Karşılama ekranı belirttiği anda, hâlâ ezbere bildiğim bir numarayı tuşluyorum.

Bir kadın cevap veriyor, hızlı ve işgüzar. "Senatör Sanders'ın ofisi, sizi nasıl yönlendirebilirim?"

"Müsait mi?" Kekeliyorum, onun hızlı etkinliği karşısında hazırlıksız yakalandım.

"Şu anda Senato Çoğunluk Lideri ile bir toplantıda, hanımefendi. Mesajınızı alabilir miyim?"

Yeni bulduğum cesaretim yırtık bir bayrak gibi rüzgarda dalgalanmaya başladı. "Hayır, ben..." Karşı duvardaki siyah beyaz fotoğraflara bakıyorum. Hepsi de İtalya'nın popüler tatil yerlerine ait, buranın gerçekliğine dair bir yalanı kahvesini sattığı kadar ucuza satıyor.

Sonuncusunda duraksadım.

Roma bir günde inşa edilmedi. Önce sağlam bir temele ihtiyacı vardı.

"Üzgünüm, evet," diye düzeltiyorum aceleyle. "Lütfen ona kızının aradığını söyle misiniz?" "Onun...?"

"Kızım," diye açıklıyorum yüzümü buruşturarak.

Şok edici bir duraklama oldu. "Sizin için bir numara alabilir miyim, hanımefendi?"

"Evet, bu..." Kutunun yan tarafını tutuyorum ve yeni telefonumun ayrıntılarını uluslararası öneki de ekleyerek yazıyorum.

Ciddi miydin, Seb? Bunca zaman sonra gerçekten benim için telefonu açacak mı? Tüm yaptıklarından sonra?

Telefonu kapattım ve on saniye sonra çalmaya başladı. 001 kodu.

Amerika'ya.

"Merhaba?"

"Tatiana?"

Roma'nın resmi bulanıklaşmaya başladı. Babamın sesi her zaman evde olacak; o tanıdık alaycı tonu, açık kapısı. Artık öfke yok, sadece hırpalanmış bir sevgi ve endişe var.

"Tatlım, sen misin?" "Evet,"

diye fısıldadım.

"Neredesin?"

"Londra."

Hatta bir hışırtı var, sanki hızlı bir yere gidiyormuş gibi. "Şu anda jete doğru gidiyorum. Sekiz saat içinde seninle olacağım. Sadece yerini söyle."

Bu içgüdüsel bir şey, ebeveynlerin arama ve koruma ihtiyacı. Bunu ses tonundan anlıyorum. Hareketlerinden. Kendini ışınlayabilseydi, feragatnameyi anında imzalardı.

Anastasia ile tekrar bir araya gelmek için yapacağım gibi.

"Gerek yok. Bir saat içinde eve uçuyorum. Sadece merak ediyordum..." Hışırta sesi aniden kesiliyor. Bir sonraki sözlerimi nefesini tutarak beklediğini söyleyebilirim. "Çatı katına gelip gelemeyeceğimi merak ediyordum. Söylemek istediğim bir şey var."

Uzun bir duraksamadan sonra nihayet cevap veriyor, hınzırca bir ses tonuyla. "Sanırım sorun olmaz... Ama sadece 1787 Chateau Lafite getiriyorsanız. Başka bir bağbozumuydu zahmet etmeyin. Şimdi, eğer gerçekten özür dilemek istiyorsan, aynı yıla ait Chateau Margaux'nun olağanüstü olduğunu duydum."

Rahatlamış bir şekilde hıçkırarak ağladım.

"Her şey yoluna girecek tatlım," diye güvence veriyor, yumuşak bir suçlu ve politikacıdan endişeli bir babaya dönüşüyor. "Her ne olduysa, bunu düzeltmek için asla geç değildir."

"Seb. Onunla acilen konuşmam gerek. O-?"

"Nerede olduğunu Allah bilir ama onu bulacağım. O burada olacak. Hepimiz burada olacağız. Anne,

"

Tanrı'ya şükür.

Telefonu kapattıktan sonra şarj aletinin fişini çekmek için uzandım. Ben bunu yaparken, bir adam kabine girdi. karşımda. Siyah deri ceketinin altındaki metal parıltısını gördüğümde donup kalıyorum.

Hayır.

"Çılgılık atma," diyor sakince, sesinde korkmaya başladığım o tanıdık aksan var. "Oleg Belov bunların hepsini kendine istiyor."

"Kimsin sen?" Sesim yüksek ve gergin bir şekilde talep ediyorum. "Renzo nerede?"

"Ön tarafta seni bekleyen bir araba var, *suka*." Üst dudağını hoşnutsuzlukla kıvırıyor. "Eğer Marchesi'yi bir daha canlı görmek istersen, *pakhanımı* ziyaret etmemizi öneririm."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

RENZO

Oleg'in seçtiği iş girişimleri için hayal gücünden yoksun demek çok hafif kalır. *Boynya*, sanki biri *Yama*'yı Atlantik'in otuz beş yüz mil ötesinde yeniden başlatmak için 'control alt delete' tuşuna basmış gibi görünüyor.

Dış cephesi New York'taki kulüple aynı kırmızı ve siyah tonları kokuyor. Sosyetenin üst düzey seçkinlerinin bir karbon kopyası, kristal bir cephenin ardında onaylanmış ahlaksızlığın tadını çıkarmak için sıkı korunan kapıların içinde kaybolurken gölgelerden izliyorum.

Ve tıpkı New York'taki muadili gibi, Londra'nın en saygın centilmenler kulübü de dört kat aşağıda yatan gerçek katliam için sadece bir vitrin süsü...

Binanın etrafında dolanırken, zorba mimarının arkasına gizlenmiş dar bir merdiven seti buluyorum. *Yaratıcı değil ve tahmin edilebilir*. Son sahanlığa ulaştığımda, nefret duygum kudurmuştu.

Tanıdık bir hareketle ahşap kapıya iki sert vuruş yapıyorum, yan taraftaki kare kutunun üzerindeki ışık kırmızı renkte yanıp sönene kadar sakin ve odaklanmış bir şekilde duruyorum.

"Şifre," diye bağılıyor Rus aksanlı bir ses dahili telefondan.

Killian bir tane vermedi ama Oleg'in kafasında orijinal bir düşünce yok gibi görüldüğü için risk alıyorum.

"*Chistilishche*," diyorum, Vasily'nin *Yama* için kullandığı aynı klişe kodu tekrarlayarak.

Kırmızı ışık yeşile döndüğü anda kapıyı açıyorum, silah elimde ve parmağım tetikte. Bu sefer 'ceket kontrolü' olmayacak. Mezbaha bu gece adını hak edecek.

Önümde bir muhafız beliriyor, ağzı protesto için yuvarlanıyor ama bir kurşun onu susturuyor.

Biri gitti.

Cansız bedeninin üzerinden geçerek arenanın ana kısmına doğru ilerliyorum ama yankılanan her adımda adımlarım yavaşlıyor... *Ortalık çok sessiz.*

Bir sorun var.

Boş tribünlere ve paslanmaz beton zemine bakarken elim silahımın kabzasında sıkışıyor.

Seyirciler hangi cehennemde?

Haftanın yedi günü kan tutkusuyla çalışan yasadışı bir ring olan yeraltı dövüş kulübü doğal olmayan bir şekilde boş. Aşırı kan ve ter kokusu yok. Kemiklerin metale çarpma sesi yok.

Bu bir kaza değil. Bu lanet bir fare kapanı.

Alkış. Alkış. Alkış.

Gölgelerin arasından uzun boylu bir figür çıkıyor, yavaş alkışları beton duvarlarda yankılanıyor. Her adımda gölgeler biraz daha çekiliyor ve boktan gri takım elbisesini mekâna daha uygun kot pantolon ve siyah düğmeli bluzla değiştirmiş bir adam ortaya çıkıyor.

Oleg Belov.

Yaklaştıkça daha sert alkışlıyor. "Lorenzo Marchesi," diyor, beni değerlendiren bakışlarını üzerimde gezdirerek. "Tebrikler, beni buldunuz. Görünüşe göre Vasily yanılmış. -Kardeşinden daha fazla beynin var. İtiraf etmeliyim ki, çoğunun Atlantic City'de bir duvara çarparak patlamasını izlediğim için bu etkileyici."

Tepkim, silahımın namlusunu tam gözlerinin ortasına doğrultmak oldu. Hiç irkilmedi. Tetiği çekmeyeceğimi düşündüğünden değil, buraya intikam için olduğu kadar cevaplar için de geldiğimi bildiğinden.

"Sakin bir gece mi, Oleg? Yoksa müşteri eksikliğiniz boktan yönetiminizin bir yan ürünü mü?"

Hakaret karşısında kıkırdıyor. "*Boynya* kapalı..." Omzumun üzerinden bakarak yeni ölen muhafızına ilgisiz bir kaş fırlatıyor, sonra da kendini beğenmiş bakışlarını tekrar bana çeviriyor. "Özel dövüş," diye ekliyor.

Bu kadar yeter. "Kes saçmalamay," diye homurdanıyorum, onu bir kurşunla susturma ihtiyacı çok cazip geliyor. "İkimiz de neden burada olduğumu biliyoruz. Kardeşimi öldürdüğünden, şehri terk ettiğinden, ölümden döndüğünden ve sonra küçük bir sürtük gibi benden kaçtığından beri."

Gülüyor. "Siz İtalyanlar kendinizi çok akıllı sanıyorsunuz, oysa gerçekte Bratva'nın ıskartaya çıkarılmış aletlerinden başka bir şey değilsiniz." Bileğinin bir hareketiyle beni başından savarak, sanki ona doğrultulmuş dolu bir silahım yokmuş gibi kafese doğru yürüyor.

"Bundan emin misin?" Onu yakından izleyerek söylüyorum. "Seninle oynamadığımı nereden biliyorsun? Birbirini otobüsün altına atmaya meraklı, boktan bir kardeşliğin parçası olmayabilirim ama hassas durumlardan faydalanma konusunda iyiyimdir." Eklemeden önce biraz düşündüm. "Beni buraya Konstantin'in göndermediğini nereden biliyorsun?"

Duraklıyor, en büyük kardeşinin adı geçince çenesi titriyor.

Yakaladım seni.

"Killian Davies'in konuştuğunu görüyorum."

"Belki de beni hafife almışsındır ve ben de o kadar zekiyimdir. Dürüst olalım, pek de iyi bir sicil yok Oleg. Vasily seni bana söyleyerek sattı."

açık artırma hakkında."

Sataşmalarımı ok gibi fırlatıyorum, umarım biri isabet eder. Sırtması kaşlarını çatmasına dönüştüğünde yaklaştığımı anlıyorum.

"Ve o hain bok parçası şu anda Hudson Nehri'nde yüzüstü yüzüyor.
o."

"Peki Konstantin'e sırt çevirme nedeniniz...?"

"Peki ya sen *yoldaş*?" diye soruyu duymazdan gelerek alay eder. "Sen kendi Birkaç gizli gündem ve saçma sapan sanat söylemlerinden başka bir şey olmadan bana kardeş. Patron olmayı o kadar çok mu istiyordun da aklından çıktı?"

Bratva Piçi.

Beni kışkırtıyor, üstünlüğü ele geçirmeye çalışıyor. Ne yazık ki onun için, istihbarat cephaneliğim iyi stoklanmış ve ateşe hazır.

"Ne zamandır ailemdeki sıçanla çalışıyorsun?"

"Çok fazla soru var," diyor. "Ama dört kat aşağıda, bilginin bir bedeli var." Bana haince bir gülümseme fırlattı. "Bunu herkesten iyi biliyor olmalısın."

"Ne istiyorsun?"

Boş metal kafese doğru başını sallıyor. "Onun için savaş." "Sen mi?" İçten bir kahkaha attım.

"Memnuniyetle."

"*Nyet.*" Ellerini iki kez çırpıttıktan sonra arenanın arka tarafında bir kapı açılıyor ve içeri genetik olarak tasarlanmış bir tank giriyor, devasa 1.80'lik gövdesi Oleg'in birkaç santim gerisinde duruyor. "*Boynya'nın* ana müsabakası," diyor iğrenç bir şekilde. "İki yüz yedi maçtır yenilmiyor. Hayranları ona Undertaker diyor." Granit yüzlü adama sırtıyor. "Belli sebeplerden dolayı."

Sebepler, yani iki yüz yedi galibiyet iki yüz yedi öldürmeye eşittir.

"İlgilenmiyorum."

"Sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım, ama önce bunu hak etmelisin. Vasili her zaman *Yama'nın* Dul Yapıcısı'nın her *Boynya* dövüşçüsünü yenebileceğiyle övünürdü. Bakalım haklı mıymış?"

Olayların bu şekilde gelişmesine sinirlenerek silahımı aralarında salladım. "Ya da ikinizi de hemen şimdi vurabilirim."

"*Da...* Ama o zaman gerçeği asla

bilemeyeceksin." "Hepimiz fedakarlık yaparız."

Gülümsemesi genişler. "Bunu söylemen komik."

Bir kez daha, arkasındaki kapı açılıyor. Bu kez, Tatiana tökezleyerek arenaya çıkarken, ince kolu gardiyanın onu ileri doğru iten sıkı kavrayışının içinde kalırken, lanet kalbim dümdüz oluyor.

Killian ona zamanında ulaşamadı.

İçgüdülerimle hareket ederek ona doğru ilerlemeye başladım ki Oleg Rusça bir şeyler bağırdı ve bir silahın namlusu onun böğrüne saplandı.

Yüzünü gördüğümde donup kaldım. "Bırak onu gitsin. Bu seninle benim

aramda." Rus *pakhan* sahneyi inceliyor, ağzı tiksintiyle kıvrılıyor. "O bunun bir parçası değil."

"Onu buraya getirdiğinde bunun bir parçası yaptın." Tatiana'ya dönerek, "Ve sakın onu kimden satın aldığınızı bilmediğimi düşünerek hata yapmayın."

resim için, *Kiska*." Eliyle kafesi işaret ediyor. "Savaşın ve kazanın, Marchesi, ben de size istediğiniz bilgiyi ve *sukayı* vereyim. Ama kaybedersen..." Yüzüne yavaş bir gülümseme yayılırken sesi kesiliyor. "Adamlarımın onun her deliğini sıkmesini izlerken öleceksin." Oleg bunun için Tatiana'dan bir tepki bekliyorsa, hiç şansı yok. O bundan daha güçlü...

Daha *akıllı*.

Gözleri hep benimkilerin üzerinde.

"Bana bak, *Suka*, ona değil." Sinirlerine hakim olamayan Oleg elinin tersiyle ona vurur.

Öfke damarlarımda kalın ve ağır bir ritimle dolaşıyor.

Ona dokundu.

Bu üç kelime kafamın içinde bir çığ gibi kayıyor, her tekrarda hız ve güç kazanıyor.

Silahımı indirerek metal kafese doğru vakur bir şekilde yürüyorum, Oleg Tatiana'yı ringin dışındaki iki metal sandalyeden birine oturturken gözlerimi kaçırıyorum. Ayakkabılarımı tekmeleyip ceketimi ve kırmızı kravatımı çıkarırken beton üzerinde kayan metalin çıkardığı cızırtılı ses eşliğinde silahımı fırlatıyorum.

Kazanmaktan başka hiçbir şeyin önemi yok.

Ölüm makinesi peşimden tırmanıyor, hareketleri sert ve robotik, beni dikizlemeye çalışıyor. Ağır bir Rus aksanıyla "Öleceksin," diye bağırıyor.

"Bugün olmaz, orospu çocuğu."

Önce saldırmak bildiğim her şeye aykırı ama Tatiana'ya doğrultulmuş dolu bir silah varken stratejiyle vakit kaybedemem.

Hayvani bir kükremeye, sert tuğlaya çekiç gibi inen bir yumruk atıyorum. Neredeyse hiç irkilmedi, bu da beni sinirlendirdi. Bir yumruk daha atmaya fırsat bulamadan, piç kurusu üzerime atılıyor ve sırtım kafese yapışana kadar sol omzuma vuruyor. Yumruğu burnumu kırmak için geri çekildiğinde, boşluğu bulup dizimi sertçe karnına indiriyorum ve hemen ardından göğüs kafesine sert bir tekme atıyorum.

İleri geri vahşet on dakika daha devam ediyor, her yumruk daha da kanlı oluyor. Birbirimizi sayamayacağım kadar çok kez mindere yatırdık. Yirmi dakikaya geldiğimizde, bitkin düşmüştüm. Gözlerimden kan akıyor ve sallanmaya başlıyorum.

Sonra Oleg'in acımasız sözlerini tekrar kulağımda duyuyorum.

İşte bu görüntü... Başka bir erkeğin ona zarar verme tehdidi bile siyah duvarların yeniden şiddetle yükselmesine neden oluyor.

Ondan sonra hiçbir şey hissetmiyorum. Hiçbir şey görmüyorum. Duyduğum tek şey, yumruk üstüne yumruk atarken dudaklarımdan dökülen tek bir kelime.

Made

n.

Made

n.

Mayı

n.

Uzarlarda bir yerde, çalınan bir zilin *ding ding ding* sesini duyuyorum. Gözlerimi kırıştırıyorum, görüşüm netleşirken duyularım geri geliyor.

Mindere uzanmış, rakibimin kıpırdamayan bedenine sarılmıştım. Rus, parçalanmış et ve kırık kemiklerden başka bir şey değil. Ayaklarıma tırmanıp, tökezleyerek

metal kafes, sıkılı yumruklarımdan kan damlıyor, korumak için yüzlerce kez daha savaşılabileceğim kadını ararken.

Bakışlarımız çarpışıyor. Göğsü benimkiyle aynı anda inip kalkıyor. Vahşi kalbimin varlığını daha önce de biliyordu ama az önce her şeyi onun önüne serdim ve o hiç irkilmiyor.

Onun için bin tane daha öldürmek istiyorum.

Oleg yavaşça ayağa kalkıyor, Tatiana'yı da yanında sürüklüyor, silahı hâlâ ameliyatla Tatiana'nın yanına takılı. Kafesin açık kapılarından ölü dövüşçüsüne bakarken iğrenmiş görünüyor. "Muhafızlar!" diye bağıyor ve gölgelerin arasından iki adam daha çıkıyor. "Bu *ublyudok'u* gözümün önünden kaldırın."

"Lanet olası bilgilerimi istiyorum Oleg," diye hırlayarak kıpkırmızı parmağımı ona doğru uzattım.

Gülümsüyor. "Size söyledim, Marchesi; bilginin bir bedeli vardır."

Bir sonraki hamlemi hesaplarken Tatiana'nın gözleri açılıyor ve omzumun üzerinden bir şeye sabitleniyor.

"Renzo!"

Bir vuruş sonra, sert çelik kafatasımın arkasına çarpıyor. Darbe beni öne ve dizlerimin üzerine düşürdü. Karşılık veremedim kollarım arkadan bağlandı ve kendi lanet silahım şakağıma dayandı.

"Onları ofisime götürün." Rus, Tatiana'yı muhafızının göğsüne doğru iter. "Ve bu sefer, başka hayal kırıklıklarıyla karşılaşmayacağımdan emin ol."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

SEVGİ FEDAKÂRLIK GETİRİR, bu da nefreti doğurur.

Bunu ilk nerede duyduğumu hatırlamıyorum ama dört adam Tatiana ve beni arenanın arka kapısından sürüklerken kafamın içinde tekrar tekrar çalıyor. Aileme duyduğum sevgi beni Londra'ya getirdi ama tekmeler ve küfürler eşliğinde uzun, karanlık bir koridora doğru ilerlememe neden olan şey nefret.

Peki Tatiana bu işin neresinde?

Bunu düşünmeye fırsat bulamadan, tavanı kurşun deliği parçalarına benzeyen örümcekli çatlaklarla kaplı seyrek gri bir ofise itiliyoruz.

İyi hedeflenmiş birkaç yumruk indirdim ama nefes nefese kalmıştım. Tüm avantajı kullanan Belov'un adamları, ellerimizi arkadan bağlayıp bizi iki sandalyeye oturtmadan ve yalnız bırakmadan önce küfürler ve kan tükürmeme neden olan birkaç yumrukla karşılık veriyor.

Kapı arkalarından kapandığında, bizi bu bir sonraki cehennem katmanından kurtarmak için savaşırken kollarımdaki acı ve yorgunluğu görmezden gelerek bağlara karşı şiddetle bükülüyorum. "Sana zarar verdiler mi?" Aklımdan düşünmek bile istemediğim milyonlarca senaryo geçiyor. "Sana dokundular mı?"

Başını sallıyor, güzel siyah saçları, onunla ilk tanıştığımda çok pürüzsüz ve zarifti, şimdi dağınık tellerle yüzünü çerçevesiyor. *O artık benim dünyamda ve ben iyi olan her şeyi lekeliyorum.* "Ben iyiyim... Ama sen?" Benim durumumu anlayınca gözleri açılıyor. "O kafeste, düşündüm ki-"

"Sana borçlu olduğum parayı ve tabloyu kaçırmış olursun?" Karanlık bir şekilde kıkırdıyorum. "Henüz ölmedim, *dolcezza*."

"Para umurumda değil!"

Seni umursuyorum.

Belki de kafama aldığım çok fazla darbeden sonra hayal görüyorum, ama onun sesindeki bu duyguyu gün gibi net duyuyorum.

"Killian'a ne oldu? O İngiliz piçi bundan sonra ölmüş olsa iyi olur. Seni güvende tutmak için onu otele geri gönderdim."

"O gelmeden önce gitmiş olmalıyım. Bana orada kalmamı söylediğini biliyorum ama Konstantin aradı-"

Bir an için kısıtlamalarım karşı savaşımayı bırakıyorum. "Ne kadarını biliyor?" "Hiçbir şey, ama zaman tükeniyor." Sesi titriyor, korkusu hissediliyor.

"Hey," diyorum sertçe, yükselen paniğini yarıda keserek. "Bu lanet yerden çıkıyoruz. Şimdi yokuştan aşağı kaymaya kalkma."

"Haklısın." Kendini toparladı ve titrek bir nefes verdi. "Telefonumu takip ettiğini itiraf etti, ben de yeni bir tane almak için otelden ayrıldım. Bana yapmamamı söylediğini biliyorum ama Seb'e ulaşamadım ve paniğe kapıldım. Sonra babamı aramak istedim ama Konstantin'in haberi olmadan bunu yapamazdım. Çok şüphelenirdi. Beş yıldır konuşmadığımızı biliyor."

İtirafı beni sersemletiyor ve şu anda içinde olmam gereken zihniyete -tam *patron altı moduna*- sokuyor.

"Seni götüren adam bir şey söyledi mi?"

"Hayır, ama başka bir adamla Rusça konuştuğunu duydum." Yüzünü buruşturdu. "*Pakhan*'ının 'fahişenin efendisinin gerçekte kim olduğunu öğrendiğinde yüzünü görmek için sabırsızlandığını' söyledi."

Sözleri sert ve derin bir şekilde batıyor, bir olasılığın parıltısını çalkalıyor.

"Tatiana, o henüz anlamadı. Belov buraya geri geldiğinde, bana hiçbir şey söylememiş gibi davran."

"Anlamıyorum-"

"Hâlâ Konstantin'in senin üzerinde bir etkisi olduğunu düşünüyor; bana *ondan ya da ondan* bahsederek Anastasya'nın hayatını riske atmaya cesaret edemeyeceğini..." Bakışlarını tutuyorum, dört kelime dilimin ucunda. "Bana güveniyor musun?"

Bir süre sonra başını sallıyor. "Hayatlarımızla."

Hayatlarımız.

Bu iki kelime onun bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor.

Nero'yu hayal kırıklığına uğrattım ama onu uğratmayacağım.

"Buradan siktir olup gidiyoruz, sonra da Anastasia'yı Moskova'dan siktir olup götürüyoruz."

Başlarımız senkronize bir şekilde kapıya doğru dönüyor. Ağır ayak sesleri yaklaşıyor.

"Ellerim serbest kaldığında, her şeye hazır ol... Ya Tatiana?" Bakışlarını tekrar yakalayarak, kıyamet kopmadan önce ona olabildiğince çok gerçeği aktarıyorum. "Şu andan itibaren bil ki, söylediğim tüm saçmalıklar *sana* değil... *Senin için*."

Kapı açılır ve Oleg Belov eşikte durur, hayatının en iyi sevişmesini yaşamış gibi sigarasını tütürür.

"Sana bilgi borçluyum Lorenzo." Hiçbir şey söylemeden, o yavaş adımlarla masasına doğru yürürken ben yine bağlarımı sıkıyorum. Ön tarafına yaslanarak bizi değerlendiriyor.

Birkaç kadeh daha içerken soğukkanlı bir şekilde. "Konstantin ve benim Vasili'yi sürekli tehdit ettiği için 'Kefaret'in satışından çıkardığımız kısımla başlayalım." Sigarasının dumanını sol omzuna doğru savurarak masadan bir bıçak alır ve parmaklarının arasında döndürmeye başlar.

"Bu kesinlikle boşluk doldurma hikayesi mi, yoksa birden fazla seçenek var mı?" Ben çekingenim. "Neyle ilgili tehditler?"

"Bayan Sanders ve kızının paydan daha büyük bir pay almalarını sağlamak için." Bombasını patlatırken bakışlarını aramızda gezdiriyor. *Pimi bizim çekmemiz onun için çok kötü oldu. Yara izini gördüm. Sırlarını zaten biliyorum.* "Bunun için ve işe yaramaz bir *svoloch* olduğu için boğazını kestirdim. Kardeşini öldürmek ne kadar hoşuma gitse de, bütün işi ben yaptım."

"Ne kızı?" Oyun oynayarak talep ediyorum.

Buna karşılık Tatiana yanımda sertleşiyor, keskin nefesi tam zamanında geliyor.

Oleg güler. "Sanırım sana o kısmı anlatmadı." Masadan uzaklaşıp önümde duruyor, hâlâ elindeki bıçağı parmaklarının arasında evirip çeviriyor. "Benim bir yeğenim var, Lornezo. Senin *suka* önce kardeşime bacaklarını açtı."

Tatiana'ya ters ters bakmaya zorluyorum ve sesimi buz gibi soğuk tutuyorum. "Bana başka ne konuda yalan söyledin?"

Bana bakıyor, geniş gözlü bir dehşet yansıtıyor ve bunun için ona tapmak istiyorum. "O ve kız Konstantin'in küçük kirli sırrı," diye devam ediyor. "Biri zorla

Sessiz kalmam karşılığında *Boynya*'yı bana vereceğini söyledi ama Vasili'ye bu bilgi konusunda güven olmazdı." Duraksayarak Tatiana'ya döner. "Onun... Nasıl derler...? *Gevşek dudakları vardı.*" "Yine de ikinize de şantaj yapmanın bir yolunu buldu," diye alay ediyorum, bu kendini tebrik konuşmasını tekrar rayına oturtmak için manevra yapıyorum. Kendi

narsisizmine o kadar kapılmış ki

ellerimin arkamda çalıştığını görmüyor.

Neredeyse geldik.

"O değil, *Mudak*." Oleg gülümseyerek bıçağını yüzüme doğrulttu. "Onun suç ortağını iyi tanıdığını inanıyorum... Aslında çok iyi."

Bunun nereye varacağını biliyorum. İhanet eden piçin adı dilimin ucunda, ama önce onun ağzından çıkacak onaya ihtiyacım var.

"Bir makinenin birçok hareketli parçası vardır, *Lorenzo*." Tekrar masasına yaslanıyor, siyah bakışları Tatiana'nın üzerinde geziniyor. "Tıpkı her hikâyenin bir başlangıcı, bir ortası ve bir sonu olduğu gibi. Seninki ve benimki rahmetli dedelerimiz arasındaki ittifakla başladı, ta ki baban Meksikalılarla müttefik olana kadar." Carrera Karteli'nden bahsedilince yere tükürdü. "Otuz yıllık iş, boşa gitti. Ta ki Salvatore Amcanız savaş hatlarını geçmeye ikna edilene kadar."

Ve işte onay.

Lanet hainin ta kendisi.

Ailemizin kutsal sessizlik kuralını aldı ve her yerine sıçtı.

"Sen ve Nero sanat işinizi yürütürken, Salvatore ve Vasily kendi ortaklıklarını kurdular. Amcan kardeşime 'Kefaret' hakkında bilgi verdi ve karşılığında Vasili, Gianni'nin iki oğlunun da zamansız bir sonla karşılaşacağına söz verdi."

"Hiç alıcı olmadı, değil mi seni pislik? Toplantıyı kendin ayarladın. Kardeşim senin lanet olası aile kavgaların yüzünden öldü."

Oleg'in ruh hali keskin bir düşüş yaşar. "Kardeşin para için öldü." Bileklerim nihayet kurtuluyor. "Bir aileye, *Petrov*'a ait on resimlik bir grup için öldü." İsim dudaklarından süzülürken Tatiana'ya doğru dönüyor. "Sana tanıdık gelmesi gereken bir isim, *Kiska*. Sanırım anne tarafından. Şimdi *bu* hikâye çok daha ilginç..."

Bu da ne demek şimdi? "Bana tuzak mı kurdun?" Tatiana'ya kükrüyorum. "Hayır, yemin ederim!"

Oleg dudaklarının arasına bir sigara daha sıkıştırıp yakmak için başını eğerken yeniden gülmeye başlıyor. "Bu eğlenceli olsa da, yetişmem gereken bir uçak var." Sırtarak doğrulur. "Amerika'da hâlâ bana ait olan bir tablo var. Sanırım geçen hafta onun için daha fazla teklif verdin."

Bu sefer Tatiana'nın şoku uydurma değil.

Bir...

Arkasına uzanarak belinden bir silah çıkarıyor -*tanıdık bir silah*- ve namluyu aramızda çevirerek önce Tatiana'ya doğrultuyor.

İki...

"Sanırım seninle başlayacağım, *Suka*. Konstantin'in küçük kızına kendi özel 'siktir git'im. oyun cak." Üç.

Sandalyemden fırlayarak azgın bir boğa gibi üzerine atıldım. Kaosun ortasında ateş etti. Tek bir atışla, onu duvara çarpmadan önce kurşun omzumun ucundan sıyrılıyor.

Bir omuz. Bir akciğer. Bir kalp.

Onun değil de benim kanım olduğu sürece umurumda değil.

Nero'nun hakkını verdiğim sürece.

Silah için savaşıırken Tatiana'nın çığlığını duyuyorum. Bir an bileğini havaya kaldırdım, sonra çeneme bir dirsek yedim ve namluyu aramızda çevirdi, parmağı tetiğin etrafında kıvrıldı.

Tabii ki hayır. Bu şekilde bitmeyecek.

Son gücümle namluyu göğsümden uzaklaştırıp yukarı doğru itiyorum, tetiği çekmesinden yarım saniye önce. Yüzüme şiddetli bir kan sıcıyor ve bir süre sessizlik oluyor. Geri adım attığımda, Rus'tan geriye kalanların yere düşmesini memnuniyetle izliyorum. Kurşun çenesinin altında bir yerden girmiş ve çıkmış... şey, *hangi cehennemden çıktığından emin değilim*. Kafatasının çoğu duvara dağılmıştı.

Silahımı geri alıp kılıfına sokuyorum ki ana arenadan gelen bir gürültü Rus süvarilerinin yaklaşmakta olduğunu haber veriyor. Kapıyı hızlıca kilitleyerek birkaç saniye daha kazanıyorum ve şoka girmiş Tatiana'nın yanına gidip Oleg'in bıçağıyla bileklerindeki bandı kesiyorum.

"Buradan defolup gitmeliyiz ve bunu *hemen* yapmalıyız."

Elini tutarak onu yan kapıdan çıkarıp koridorlar ve merdivenlerden oluşan bir labirentten geçiriyorum, ta *ki Boynya'nın* kırmızı, siyah ve kristallerle kaplı ana katında sarışın bir genç orta yaşlı bir grup erkeğin önünde hayatta kalmak için dans edene kadar.

Bizi görünce durdu, göğüsleri dizlerine yakın bir yerdeydi. Tüm başlar bize dönüyor ama müşteriler kıpırdamıyor. Yolumuzu kesecek kadar aptal olan her güvenlik görevlisi göğsüne sıkılan bir kurşunla ödüllendiriliyor.

"Renzo, daha fazla koşamam..." Sokağa fırladığımızda nefes nefese kaldığını duyuyorum.

"Neredeyse *geldik, dolcezza*."

İki blok sonra arabama ulaştık. Anahtarlarım çoktan gitmişti, ama çocukken yıllarca süren araba hırsızlığı bana bir profesyonel gibi nasıl düz kontak yapılacağını öğretmişti. İki dakikadan kısa bir süre içinde M1'de havaalanına doğru yol alıyoruz ve ben hoparlörden pilotuma talimatlar yağıdırıyorum.

"Otele dönmek için zaman yok," diyorum ve telefonu kapatıyorum.

"Beni o uçağı bindir Renzo," diyor yorgun bir şekilde. "Sanırım Londra ile işim bitti."

"Sonunda, üzerinde anlaşılabileceğimiz bir şey." Hızı doksana çıkarıyorum. "İyi iş çıkardın arkada."

"Başka seçeneğim yoktu."

Karşıya baktığımda, pencereden dışarı bakarken parmaklarının madalyonunun gümüş zinciri boyunca tekrar kaydığını görüyorum.

"Böyle dövüşmeyi nerede öğrendin?"

"Sert darbeler okulu."

Şimdi bana bakarken yakaladım onu. "Omzun, Renzo..." Tereddütlü parmaklar, Belov'un şanslı atışının gömleğinde bir delik açtığı pazumun birkaç santim üzerindeki tenime dokunuyor.

"Birkaç dikiş ihtiyacı var, daha fazlasına değil."

Ben arabayı 100 km'ye çıkarırken sessizlik üzerimizi örtüyor. "Teşekkür ederim," diyor sessizce.

"Ne için?"

"Sözünü tuttuğun için."

"Henüz değil," diye mırıldandım. "Ama üzerinde çalışıyorum." "Buraya kardeşin için geldiğini biliyorum."

"Ondan nefret ettim." Sade kelimelerim kirli gerçeklerini ruhuma kazıyor. Günah çıkarma zamanı değil, ama yine de oraya gidiyorum. Onunla ilgili bir şey her zaman gerçeğimi yüzeye çıkarmaya zorluyor gibi görünüyor. "Babamın gözdesi olduğu için ona kızdım; ilk doğma cüretini gösterdiği için, beni ebedi ikinciliğe mahkum ettiği için..." Şimdi tüm bunların ne kadar saçma geldiğini düşünerek başımı sallıyorum. "Otuz üç yılını kendi başarısızlıklarım için onu suçlayarak geçirdim. Sonunda ateşkes fikrinden vazgeçti ve nefret karşılıklı hale geldi."

"Sanat girişimini kim başlattı?"

"O yaptı." Uzakta beyaz bir polis arabası gördüğümde pedalı gevşetiyorum. "İki yıldır konuşmuyorduk, sonra ölümünden birkaç ay önce bir teklifle kapıma geldi. Aramızdaki baltaları gömüp güçlerimizi birleştirmek için bir şans. Yine de bunu hiç istemedim. Onun 'veliahtı' olarak serseri mayın rolünü oynarken karşılıklı nefretimizi ileri geri savurmaya devam etmekten mutluydum."

"Fikrini ne değiştirdi?"

Neron'un tuhaf davranışlarını ve son savunmasını düşünüyorum:

"Aramızdaki tüm bu saçma rekabetten daha büyük bir şeyler oluyor. Yanımda güvenebileceğim birine ihtiyacım var ve kan her türlü yeminden daha güçlüdür."

"Sanki sonunun geldiğini biliyor gibiydi." Hatırladıkça yüzümü buruşturuyorum. "Bunu açıklayamam Tatiana, ama yüzünde gördüğüm o lanet çaresizlik... Küçük kıskançlık böyle bir şeye dayanamaz."

Tüm kirli sırlarımı öğrenirken dişlerini alt dudağına gömüyor. "Oleg ve Vasili öldüğüne göre, Konstantin'in taraf değiştirdiğini öğrenmesi an meselesi."

Bunun yansımaları, uğruna savaştığı tek şeye zarar verecektir: kızının güvenli bir şekilde geri dönmesi.

Direksiyonu sıkıca kavıyorum.

Belki şimdi daha fazlası için savaşıyordur.

Belki ikimiz de kendi başımıza savaşmayı bıraktık.

Yoğun trafiğe girip çıkarken, Oleg'in itirafını kafamda tekrar ediyorum. "Tüm bunlar olurken Konstantin'in motivasyonu neydi?" Ona soruyorum.

"Sadizm," diye mırıldanıyor, madalyonunu tekrar kavıyor.

"İntikam," diye karşı çıkıyorum dişlerimi sıkarak. "Geçmişte senin ailenle onun ailesi arasında her ne olduysa, bu onun için kardeşlerinden daha önemliydi. Sana bu konuda hiçbir şey söylemedi mi?"

Başını iki yana sallıyor. "O tehdit etti ve ben de itaat ettim. Ondan sonra çok fazla kelime kalmadı."

Siyah duvarların yükselmesini engellemek için kendimi yola odaklanmaya zorluyorum.

"Eğer Oleg'in söyledikleri doğruysa, Konstantin henüz 'Kefaret'in sahte olduğunu bilmiyor demektir." Ona tekrar bakıyorum, zihninin benim dağınık mantığımı bir araya getirmek için çalışmasını izliyorum. *"Bu bizim kozumuz."*

Çabucak anlıyor, yüzünde umut ışıltıyor. "Orijinalini ele geçirmek için onu New York'a çekmeye yetecek kadar mı?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var ama önce ailelerimizle konuşmamız gerekiyor. Orijinalin kardeşinde olup olmadığını, yoksa nerede olduğunu öğrenmemiz gerekiyor."

Ayrıca bir Marchesi hainini kendi ağına düşürmenin de zamanı geldi.

Sonunda benim olan şey için savaşmaya hazırım.

Her zaman benim olan şey.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Bir keresinde soyunma odasının duvarına siyah Sharpie ile yazılmış bir çizgi OKUDUM:

"Sağlığınız için hangisi daha tehlikelidir? Aşkta seks mi, yoksa seks ve tehlike mi?"

Altında yaklaşık yirmi kişi görüşlerini belirtmiş, genel kanı 'aşkta seks'in tribünlerin arkasında eroin almak ve müdür tarafından suçüstü yakalanmakla eşdeğer olduğu yönündeydi.

Aşk lisede bir seçenek değildi. Ayrıldığımdan bu yana geçen yıllarda da benim için bir seçenek olmadı. Ama belki zamanla o kapı yeniden açılır, ailemden başlayarak. Uçak Newark'a iner inmez doğruca babamın Manhattan'daki dairesine gideceğim.

Ama önce...

*Aşkta seks mi, yoksa seks ve
tehlike mi? Peki ya tehlikeden
sonra seks?*

Uçak Londra'dan uzaklaşırken, seksin Konstantin'in bana karşı kullandığı bir silah olduğu zamanları düşünüyorum. Renzo ile, bana geri verdiği bir silah. Bizim seksimiz güzel değil ve kalbi zayıf olanlar için değil. Herkes gibi nasıl sevişeceğini bilmeyen iki insan arasındaki yapısızlaştırılmış bir din. Bana seçim ve güç veriyor ve beni sınırlarımın ötesine, geçmişimin bana zarar veremeyeceği bir yere itiyor. Ona arzuladığı bir şeyi veriyorum: tüm şeytanlarını kovan bir çıkış noktası.

Tam o sırada küçük bir hava boşluğuna çarptık ve jet yalpalayarak beni hayallerimden uzaklaştırdı. Bir yudum su içerek zihnimi başka şeylere odaklanmaya zorluyorum. Bu çılgınca bir zaman

seks hakkında düşünmek. Az önce kaçırıldım. Renzo dövüldü ve vuruldu. Siyah ipek tulumum benim olmayan kanla kaplandı.

Öte yandan, birbirimizin yanındayken yaşadığımız hiçbir şey normal değil.

Anastasia için korkuyorum, Konstantin'in intikamından korkuyorum, her şeyi düzeltmek için aileme ne söylemem gerektiğinden korkuyorum.

İşler dönüyor ve onun beni tekrar merkeze almasına ihtiyacım var.

Yaşadığım ikilemden habersiz, karşımdaki krem rengi deri koltukta kamburunu çıkarmış oturuyor, devasa gövdesi alanın çoğunu ve daha fazlasını kaplıyor. Vardığımızda bizi bekleyen bir doktor vardı ve kurşun yarası kalkıştan önce dikilip sarılmıştı. Yüzü hala kesik ve morluklardan oluşan korkunç bir yamalı bohça gibi, ama çoğunlukla yüzeyseller - ya da o bana öyle söylüyor.

Daha önce de bu tür kafeslere girmiş olması midemi bulandırıyor. Ben kendi boşluğumu soyut sanatla doldururken, o kendi boşluğunu anlamsız bir şiddetle dolduruyordu. *İssızlığımızı birlikte anlamlandırmanın bir yolu var mı?*

Kardeşi hakkında açılmasını hiç beklemiyordum ve bu aramızda ikimizin de öngöremeyeceği bir şey yarattı. Nefret, şehvet ve güvene o kadar hızlı dönüştü ki ikimiz de çapraz ateşte kaldık.

Kabin düzleştğinde emniyet kemerimi çözüyor ve ayakkabılarımı çıkarıyorum. Olabildiğince nazik bir şekilde, yaralarını deşmemeye dikkat ederek üzerine çıkıyorum. Göz kapakları titreyerek açılıyor ve o karanlık, amansız bakışlarıyla beni sabitliyor.

"Uçak içi eğlence sistemi bu mu?"

"Seks ve tehlike mi, yoksa tehlikeden *sonra* seks mi?" Ağzının kenarlarına yumuşak öpücükler kondururken soyunma odasındaki yazıyı kendi durumuma uyarlayarak soruyorum. "Tebrikler, beni kazandınız Bay Marchesi. Ödülünüzü almaya ne dersiniz?"

Gözleri kısıldı. "Bu hileli bir soru mu?"

"Hangisi? Sanırım az önce ikinize de sordum."

"Kazanmak için asla benim olmadın." Göz kapakları tekrar kapanır. "Seçme gücüne sahipsin."

"Seks ve tehlike mi, yoksa *tehlikeden sonra* seks mi?" Yumuşakça tekrarlıyorum.

"Tüm bu yolculuk tehlikeliydi Tatiana, senin mantığına göre bu da Londra'da bulunduğumuz süre boyunca ereksiyon olduğum anlamına geliyor."

"Bu konuda bir şey yapmamı ister misin?" Kalçalarımı yavaşça çeviriyorum, altımda kaya gibi sertleştiğini hissediyorum.

"Önce senin söylediğini duymam

gerek." "Seni seçiyorum," diye

fısıldıyorum. "Daha yüksek sesle,"

diye emrediyor.

"Seni seçiyorum," diye tekrarlıyorum.

"Bir kez daha, ucuz koltuklardaki pislikler için." Gözleri tekrar açılıyor ve sonraki kelimelerim ağzının sıcak, öngörülemez vahşi doğasında kayboluyor. "Sana kolay davranmayacağım," diye uyarıyor, ellerini saçlarımın arasından geçirerek. "Ben nazik sikişler yapmam."

"Nazik olmak istemiyorum." Elini göğüs ucuma götürüp acımasızca sıktığında nefesim kesiliyor. "Sadece beni kırmayan bir adamla birlikte olmak istiyorum."

"Oh, seni kıracağım." Beni hâlâ kollarının arasına almış, ayağa kalkıyor. "Seni paramparça edeceğim." Ağzı tekrar benimkini arıyor ve bir ihtiyaç titreşimi

Ben. "Ama indiğimizde seni tekrar bir bütün yapacağım."

Beni uçağın arka tarafındaki küçük yatak odasına taşıyor, beyaz çarşafların ortasına yerleştiriyor ve beni takip ediyor.

"Babamla konuştuğumda-"

"Ereksiyonumu kaybetmemi mi istiyorsun, *dolcezza*?" Ceza olarak kalçalarını klitorisime bastırmak için **k a y d ı r ı y o r**.

"Bekle..." Tekrar, hatta bu sefer daha sadistçe yapınca bir iniltiyle geri çekiliyorum. "Artık konuşmak yok." Geri çekilerek beni önüme çevirdi ve fermuarımı açmaya başladı.

Tulum. "Artık duş yok, ara sokaklar yok, silah emmek yok... Sadece sen ve ben. Çırılçıplak. Döllerimle o kadar dolusun ki, tüm vücuduna ve bu çarşaflara bembeyaz damlıyorsun."

Yine şehvetle inleyerek, siyah sütyenimle birlikte geri kalanını da sökmeden önce fermuarı kışkırtıcı bir şekilde yavaşça omurgamdan aşağı sürüklerken sırtımı eğiyorum. Arkamı döndüğümde beni kollarıyla hapsediyor ve bana bakıyor. Artık gömleksiz ve yara ve berelerinin altında, göğsündeki koyu renk kılların kot pantolonunun önündeki sert çıkıntıya kadar indiği, yutkunmakta zorlanmama neden olan mükemmel bir altın tuval gibi.

"Artık buz yok, Tatiana," diye mırıldanıyor. "Donmuş bir kalbe sahip olamayacak kadar güzelsin."

Şimdi külotunu çıkar."

Dediğini yapıyorum, ağzının köşeleri kıvrılmaya başlarken bakışlarını tutuyorum. "İlk sefer sert ve hızlı olacak."

"İlk kez mi?" Bacaklarımı ayırıp başını eğdiğinde sırtışı genişliyor. Bir vuruş sonra, dudaklarını klitorisimin etrafına sararken ve bir parmağını içime kaydırırken, sırtımı ecstasy içinde eğiyorum.

"Çok ıslaksın." Sesi düzensiz, dudaklarımı okşamak için parmağını çıkarırken kendini kontrol edemiyor.

Parmağını yalayarak temizliyorum, onu ne kadar çok istediğimin tadına bakıyorum. "Beni dövüşürken ve öldürürken izlemek seni tahrik etti mi?"

"Hmmm." Kollarımı geriye atarak yastık kılıfının kenarlarını kavırıyorum, bir parmak iki parmağa dönüşüyor. Bu sırada beni emiyor ve alay ediyor, bana yapacağı tüm aşağılık şeyleri söylüyor, bu da onu daha çok istememe neden oluyor.

"Beni amını sikerken görene kadar bekle."

"Şimdi," diye törpüledim, topuklarımı yatağa gömdüm ve kalçalarımı ağzına doğru salladım.

Bir hırıltıyla vücuduma tırmanıyor ve kot pantolonunu kalçalarına kadar yırtıyor.

Beni yatağın daha da yukarısına fırlatarak leğen kemiğimi şişmiş sikiyle aynı hizaya getiriyor.

Aman Tanrım. Çok büyük.

"Ben söyleyene kadar gözler üzerimde," diye tersliyor. "Ama-"

"Şimdi seni becereceğim, *dolcezza*," diyor kabaca. "Başına gelen her kötü şeyi uzaklaştıracığım çünkü artık benimsin." Bana doğru ittiğini, kaygan kıvrımlarımın arasından kolayca kaydığını hissediyorum. "Bu biziz Tatiana, sen ve ben." Daha da içeri kayarken gözleri ihtiyaçla parlıyor. "Lanet olası dünyaya karşı biz."

Kalçalarını vahşice sallayarak temel doğasını serbest bırakıyor, derinlere iniyor ve ciğerlerimin havasını çalıyor. Ağrılı bir acı var, ama aynı zamanda çok fazla zevk de var. Ve hayatımda ilk defa, bu zevk benden çalınmıyor.

"Kahretsin." Birkaç santim geri çekiliyor ve sonra tekrar içime giriyor, parmaklarımı pazılarının etrafında kıvrıp bacaklarımı beline doladığımda ağırlığını dirseklerine veriyor. "Sen benim için yaratılmışsın Tatiana. Senin her hasarlı parçan benim her hasarlı parçama uyuyor." Avuç içleri şilte ile aynı hizaya gelene kadar kollarının üzerinde yükseliyor ve ekliyor, "Bunu izle... Bizi izle."

Merakla başımı eğiyorum, amıma girip çıkarken bir anlığına onu yakalıyorum, beni onunla doldurduğu anı görüyorum ve sonra bunu her sinirimde hissediyorum.

"Aman Tanrım," diye inliyorum.

"Mükemmel," diyor, kendini tekrar dirseklerine doğru indirirken ağzımı sert bir öpücükle yakalıyor. "Lanet olası mükemmel."

İşte o zaman hareket etmeye başlıyor, acımasız, amansız vuruşlarıyla beni parça parça ayırıyor, o kadar derinden vuruyor ki çığlık mı atsam inlesem mi bilemiyorum.

O haklı.

Nazik davranmıyor.

Sert, pis ve hızlı bir şekilde yapıyor ve et ete sesi havayı doldururken, seks kokusu duvarlara nüfuz ediyor.

Alçak bir tıslamayla içimden çıktığında kendi duvarlarımın titrediğini hissedebiliyorum. Beni ters çevirerek tekrar içime giriyor, bedenimi yatağa sabitliyor, kocaman bir ön kolunu boynumun altından geçirip başımı omzuna yaslarken diğer eliyle saçlarımı yumrukluyor ve köklerine batacak kadar sıkıyor.

Hareket edemediğimi fark ettiğimde panik içime işliyor.

Tamamen onun merhametine kalmış durumdayım.

"Güven bana," diye mırıldanıyor. "Ben de sana güveneceğim."

Beni bu şekilde gergin tutarak, içime öyle şiddetli girip çıkıyor ki nefes nefese kalıyorum. Her şeyimi ona teslim etmemi sağlıyor -acıımı, kaybımı, yalnızlığımı- ve bunu yaparken kendimi daha fazlasını arzularken buluyorum.

"Renzo!"

Zevk patlamasını kontrol altına almanın bir yolu yok. Bana bir kamyon gibi çarpıyor. Boğuk bir çığlıkla o kadar sert boşalıyorum ki, amım onun sikinin etrafında bir mengene gibi kenetlenirken, görüşüm yıldızlara ve ışığa dönüşüyor.

"Tanrım... Siktir!"

Bir vuruş sonra, bir inilti ile durur, kalçalarını yavaşça sallarken söz verdiği gibi beni spermiyle doldurur, içeri ve dışarı, daha da derine iter, böylece işaretlenmediği tek bir parçam kalmaz.

Saçlarımdaki tutuşunu bırakıp kolunu çekerek başımın yastığa düşmesine izin veriyor. İçimden çıkıp yatağa yığılırken yorgunlukla savaşmaya başlamıştım bile.

"Duş alma."

"Hmmm?"

"Duş alma, Tatiana. Bu bir rica değil."

Ağır göz kapaklarından biri titreyerek açıldığında onu yan yatmış, elinin üzerine uzanmış, beni izlerken buluyorum. Eğiliyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. "Yapacak işlerim var."

kara. Tekrar buluşana kadar beni içinde tut."

Uykulu bir şekilde gülümsüyorum.

"Sahiplenici."

Bir öpücük daha.

"Benim." Çarşafı üzerime örtmeden önce sıcak bir avucunu omurgam boyunca gezdiriyor. "Telefonun nerede?"

"Çantam," diye mırıldanıyorum.

Ondan sonra uykuya dalmış olmalıyım. Gözlerimi açtığımda, kot pantolonuyla yanımda oturuyor, üst düğmesi hala açık, telefonumda geziniyor.

"Belov'un numarası hangisi? Killian'ın izini sürmesini sağlayabilirim." Artık tamamen uyanığım. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Eğer biri yapabilirse..."

Ona göstermek için doğruluyorum ve beni yüzümü buruştururken yakalıyor.

"Bekle." Bacaklarını yataktan sarkıtıp küçük banyoya giriyor ve nemli bir havluyla geri dönüyor. "Bacaklarını aç," diye emrederek çarşafı yırttı.

"Bu kadar çabuk mu?" Gergin bir şekilde sordum.

Bana hınzırca bir sırıtış fırlatarak yatağın üzerine eğiliyor ve nemli havluyu ağrıyan amıma bastırıyor. Yatıştırıcı etkisi sayesinde minnettar bir nefes alıyorum. "Ama yıkamak yok demiştin hani?"

"Bu tek istisna. Seni incittim mi?" Başımı sallıyorum. "Her şeyi unutturdun."

Başka bir şey söylemek için ağzını açtığı anda telefonum elimde titremeye başlıyor.

Ona bakıyorum ve nefes almayı

bırakıyorum. "Kim o?"

Cevabı yüzümde görmüş olmalı çünkü parmaklarımdan çekip alıyor.

"Renzo, hayır!" Geri almaya çalışıyorum, ama ulaşamayacağım bir yerde tutuyor. "Onu benim kadar tanımıyorsun. Bırak ben alayım. Onu hala onun oyuncağı olduğuma inandırmalıyım. Henüz kesin bir plan yapmadık. Önce Seb'le konuşmamız gerek."

Bana ters ters bakıyor ama haklı olduğumu biliyor. Bu adamı ne kadar parçalamak istese de, Anastasia'nın masumiyetini göz önünde bulundurması gerekiyor.

Telefonu çalmadan önce yakaladım.

"Kiska." İpeksi pürüzsüzlükteki sesi, eskiden boktan sigara dumanının yaptığı gibi boğazımın arkasına çarpıyor. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Ne istiyorsun, Konstantin?" Zorlukla söyledim. "İstediğin gibi New York'a dönüyorum."

"Bazı olumlu haberlerim var. Anastasia konusundaki tutumumu yeniden gözden geçirmeye karar verdim."

Kısa bir süre sonra iş için New York'a geliyorum ve onu da getiriyorum."

Amerika'da olacak. Bebeğim

eve dönüyor.

Ancak Konstantin'de her zaman olduğu gibi, her sözde hediyenin kuyruğunda bir acı vardır.

"Onu satın almakla ilgilendiğini ifade eden Amerikalı bir adam var," diye ekliyor hırçın bir şekilde. "Üç milyon dolar. Ülkesinde evlat edinmeyi umuyordu ama ne yazık ki söz konusu... çocuklar olduğunda şüpheli bir polis sicili var."

O biliyor.

Renzo'nun tarafını tuttuğum için bu benim cezam.

"O benim kızım Konstantin," diyorum hissiz bir şekilde. "Bunu yapamazsın.

Yapmayacağım..."

Daha önce zalim olduğumu düşünmüştüm ama bu...

Önümde Renzo, öldürmek için zamanını bekleyen bir kaplan gibi yatak odasında volta atıyor. Yüzümdeki yıkımı görünce cihazı elimden kapıyor ve hoparlörü açıyor.

"Ben tam bir canavar değilim, *Kiska*." Kıkırdadığını duyuyoruz. "Önce onunla vedalaşman için sana birkaç dakika vereceğim."

Renzo bana bir bakış attı.

Güven bana.

Nefesim kesiliyor ve sonra başımı sallıyorum.

"İş adamı mısınız, Belov?" diye soruyor sakince.

Sorusu taş gibi bir sessizlikle karşılanır. Sonunda Konstantin'in Renzo'nun sesini duyunca yaşadığı şok, alaycı bir kahkahaya dönüşür.

"Bay Marchesi. Ailenin içine sıçtı. Kardeşime kafesinde dövüşerek çok para kazandırdın, *Dul Birakan*."

Bu lakabın şu anda düşünemediğim çağrışımları var.

"Yeni gelir kaynakları denemeye karar verdim," diyor soğuk bir sesle ve Konstantin'in son neşesini de söndürüyor. "Oleg istifamı pek hoş karşılamadı, ben de kanıyla ofisinin duvarına yazdım."

"O açgözlü bir aptaldı. O ve Vasily. Neyin tehlikede olduğunu asla anlayamadılar."

"Hangisi?"

"Sen de Marchesi'yle aynı safta yer aldığın için aptalsın Tatiana," diye sesleniyor bana. "Artık kızımı bir daha *asla* göremeyeceksin."

"O zaman 'Kefaret'i bir daha asla göremeyeceksin," diyor Renzo hızla, doğrudan bana bakarak, delici bakışlarıyla sözünü yeniden markalaştırarak. *Güven bana*. "Onu ele geçirmek için Londra'nın dört bir yanını arşınladığımı düşünürsek, senin için bir anlamı olabileceğini tahmin ediyorum."

"Sanırım açık artırmanın nasıl işlediğini karıştırdınız, Bay Marchesi," diyor yumuşak bir sesle. "Ben kazandım. Siz kaybettiniz. Ödeme çoktan yapıldı ve tablo yirmi dört saat içinde elimde olacak."

"Hangi versiyon?"

Bir duraklama oldu. "Ne demek istiyorsun?" diye hırlıyor, soğukkanlı tavrını paramparça ediyor. "Sahtecilikle ilgili kötü bir söylenti duydum."

"*Mudak!*" diye kükrer. "Bu saçmalık... Tatiana! Bundan haberin var mıydı?" Öfkesi o kadar büyük ki telefonun hoparlörünü bozuyor. "Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok!"

Ama ben biliyorum. Çünkü bana verdiğin her yara, bana yaptığın her zulüm ruhumda bir iz bıraktı.

Bunu yapamam.

Kızımı kaybedemem.

Renzo önümde diz çöküp telefonu tutmaya devam ederken ben yatağın kenarına çöküyorum. Çenemi parmaklarının arasına alarak beni ona bakmaya zorluyor.

Güven bana.

"Eğer o kıza elini sürersen, Belov..." Sesi bir jilet gibi: bir tehditle kesip biçiyor ve sonuçlarını sızdırıyor. "Orijinalini bizzat kendim ateşe vereceğim. Tekrar soruyorum... Sen lanet olası bir iş adamı mısın? Bu lanet tabloyu istiyor musun, istemiyor musun? Çünkü senin için bir anlaşmam var... Üç gün içinde bir takas yapacağız. Anastasia için gerçek "Kefaret". Newark'taki Elizabeth Deniz Terminali'nin yakınında bir depo var.

Başımı ona doğru çılınca sallıyorum.

Seb'in elinde orijinali olup olmadığından bile emin değiliz.

"Ve kendimi Carrera/Marchesi pususunun içine mi atayım?" Konstantin alay eder. "Ben aptal değilim. Tersanelerin kime ait olduğunu biliyorum... Bu *takasın* ayrıntılarını *ben* belirleyeceğim."

"O zaman aramanızı bekleyeceğim. Ya Belov...? Şu andan itibaren Anastasia'ya vereceğin her zarar için, intikamımı o lanet tuvalde alacağım. Anlaş t ı k mı?"

"Git kendini becer, *mudak*."

Telefonu kapattığı anda, acı dolu bir nefes aldım.

"Tatiana, beni dinle." Telefonumu yatağın üzerine fırlatıp yüzümü tekrar ellerimin arasına alıyor. "Belov'un başına gelecek savaş hakkında hiçbir fikri yok. Uzun zamandır kendi savaşımızı kendimiz veriyorduk, *dolcezza*, ama bu kez birlikte savaşıyoruz. Birlikte *daha güçlüyüz*."

Gözyaşlarımı başparmaklarıyla yanaklarıma sürüyor ve kendimi ona inanmaya cesaret ederken buluyorum.

Ağzını benimkine yapıştırdığında, kendimi bir geleceğe inanmaya cesaret ederken buluyorum.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Zamanın adımlarla ölçülebileceği gibi, geçişlerle de ölçülebileceğini söylüyorlar.

Benim için, ailemin 57^{inci} Sokak'taki apartman bloğuna çıkan üç cilalı granit.

İlk adımı attım ve yine on sekiz yaşındaydım; çok makyajlı ve sarhoştum.

Eğlence vaadiyle; sırf sözde hayatımın ne kadar mükemmel olduğuyla övünebilmek için anılarımı Instagram'a koymaya hevesliyim.

Bir sonraki adımda yalan çöküyor. 'İnes' tablosunu mahvettiğim ve kendimden nefretimi ebeveyn ilişkimi mahvetmeye dönüştürdüğüm gece. Kaçmak için acele ederken bunu kaçırdım ve kaldırımda dizlerimin üzerine yuvarlandım.

Üçüncü adım benim favorim.

Şimdi ve burada.

Sonunda beni geri getiren bu oldu.

Görünüşe bakılırsa, sanki hiç gitmemişim gibi. Bana kapıyı açan aynı kapı görevlisine gülümserken buluyorum kendimi. Altın nöbetçi paspası, son beş yılda kaç kez çiğnenmiş olursa olsun, hâlâ bir köşede duruyor.

Ama *ben* farklıyım.

Biraz hırpalanmış. Çok fazla çürük. Dağınık siyah saçlarım ve bulaşmış makyajımla yıkık dökük bir tasarımcı ipek tulumu giymiş, elimde buraya gelirken galeriden aldığım kare bir paket tutuyorum.

"İyi günler, Bayan Sanders. Sizi tekrar görmek ne güzel." Lobiye adımımı attığımda, kapıcının aceleyle gözlerini kaçırmadan önce darmadağınık görüşüme baktığını fark ettim.

gözleri. "Önceden aradım bile. Senatör sizi bekliyor." Bekleyen asansör vagonunu işaret etti. "Paketinizi alabilir miyim?"

"Gerek yok." Biraz daha sıkı sarılıyorum ve keskin köşelerin tenime batmaya devam etmesiyle rahatlıyorum.

"Size eşlik etmemi ister misiniz-?"

"Sanırım yolu hatırlıyorum." Ona sıkı bir gülümseme daha vererek çatı katının düğmesine basıyorum ve kapılar onun kibar merakı üzerine kapanıyor.

Araba yükseliyor ve onunla birlikte benim endişem de. Bir saat önce Teterboro Havaalanı'nda ayrılmadan önce Renzo bana bir şey söyledi ve bunu düşünmeden edemiyorum:

"Herkesin bir geçmişi vardır, Dolcezza. Sadece geleceğini mahvetmesine izin verme."

Bunu bana olduğu kadar kendisine de söylediğini hissediyorum çünkü ikimiz de aile temellerine doğru ilerliyoruz.

Kapılar açıldığında babam beni bekliyor, bir elinde üç kadeh Macallan, ağzının kenarlarında o tanıdık koyu gölgeler - başına geleceklerden emin olmadığında takındığı pek de hoş olmayan bir gülümseme.

Beş yıldır pek yaşlanmamış. Saçları hâlâ aynı yozlaşmış siyah tonunda, gri gözleri de aynı sertlikte ve hınzırlıkta. Annem onun hayali Dorian Gray gibi yaşlandığına ve tavan arasında bir yerde onun yaşını ve günahlarını toplayan bir tablo olduğuna dair şaka yapardı.

Kapılar tekrar kapanmaya başlayıp beni transımdan çıkarana kadar birbirimize bakıyoruz. Öne doğru atılarak elimi üzerlerine vuruyorum ve bunu yaptığında neredeyse paketi düşürüyordum. "Kahretsin!"

"Dil..." Şişeye bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Komik görünümlü bir şişe," diye ekliyor içkisini bitirirken. "Yoksa bir Fransız üzüm bağının çerçevesi tapusu mu?" Calacatta mermeriyle kaplı lobisine tereddütlü bir adım attığımda kaşları havaya kalkıyor ve selamlama ile pişmanlık arasında bir yerde kalıyoruz.

"Merhaba baba."

"Merhaba, geri." Başını yana eğiyor ve yine kaşlarını çatıyor. "Bok gibi göründüğünü söylememe izin var mı, yoksa bu kurallara aykırı mı? Siyasi bir öncü olarak sürekli siyaseten pek doğru olmadığımı söyleniyor."

Zayıfça gülümsüyorum. "Ne zamandan beri kurallara uyuyorsun?"

"Haklısın." Bardağından bir yudum daha alıyor ve boş olduğunu fark edince küfrediyor. Rahat havasının altında, onun da benim kadar gergin olduğunu söyleyebilirim.

Oturma odasına doğru bakıyorum. "Annem burada mı?"

"Evet, bekliyor ve bekliyor, ama önce sizinle görüşmek istedim." Bardağını eski bir Fransız İmparatorluk kadehinin üzerine koyarak bana bir gülümseme parıltısı gönderdi. "Bardak altlığı yok. Söylemem... Bunun için taşaklarımı mengeneye sokacak. Gerçek şu ki, özür dilemek istedim."

"Baba-"

Elini kaldırıp "Beni dinleyin. Bu benim açılış konuşmam, liberal küfürler ve kendini kırbaçlama ile tamamlandı. Dikkatle dinleyin. Hoşuna gidecek." Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve paketi titreyen ellerimden nazikçe alıyor, yüzü bir kez olsun ciddileşiyor. "İnsanların acılarını okumakta iyi olduğumu sanırdım Tatiana. Tanrı biliyor ya, bu konuda yeterince pratik yaptım. Meğer gözünün önünde parçalanan kendi çocuğun olduğunda durum farklıymış. Umut gözünü kör ediyor. Ortalamalar kanununa inanıyorsunuz. Kendine diyorsun ki

Yıllar boyunca uğraştığınız tüm saçmalıklar otomatik olarak çocuğunuza ücretsiz bir geçiş hakkı veriyor." Duruyor ve yüzünü buruşturuyor. "Spoiler uyarısı: öyle değil."

"Bunu söylemene gerek..."

"Hayır, biliyorum." Yumuşak ses tonu daha sert bir notaya bürünüyor ve kulağa yine pişmanlık gibi geliyor. "Her şeyi berbat ettim. Değişimler vardı, ama çok inceydi ve bir gün tek kızım on sekiz yaşında hiçbir açıklama yapmadan evi terk etti, kapıdan çıkarken onu takip eden kanayan bir kalp dışında." Duraksıyor. "Seni özgür bıraktım, Tatiana. Seni sevdim ve tüm o aptal memlerin bana yapmamı söylediği gibi seni özgür bıraktım. İçgüdülerimi dinlemedim." Bir adım daha yaklaşıyor, sesi tekrar yumuşuyor. "Seni yakınımnda tutmalıydım, gitmene izin vermemeliydim."

"Seni kendimden uzaklaştırdım," diyorum, sesim çatlayarak. "Geri itmeliydim."

"Söylediğim şeyler..."

Alay ediyor ve paketi bir kolunun altına sıkıştırıyor. "Annenin biz evlenmeden önce bana silah doğrulttuğunu biliyor muydun? Ondan sonra kelimeler sadece yapmacıktır."

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım. "Sebepleri vardı."

"Her zaman sebepler vardır. Kurnaz küçük piçler. Gecenin karanlığında siktirip giderlerken onlara orta parmağımı sallamayı seviyorum."

"Bir kızım var," diye ağzımdan kaçırdım, itirafım niyet ettiğimden çok daha yüksek sesle çıkmıştı. "O çok güzel ve artık onu tutamıyorum. Onu tutamıyorum."

A r a m ız d a k i mesafeyi şimşek hızında bir adımla kapatıp beni sert bir kucaklamanın içine çekerken sözlerimin geri kalanı gömleğinin içinde boğuluyor.

"Kahretsin," dediğini duyuyorum, aynı anda hem kaybolmuş, hem kızgın, hem de yatıştırıcı bir ses çıkarmayı başarıyor. "Oh, lanet olsun. Şimdi her şey anlam kazandı."

"Bu... Bu..." "Tatiana?"

Daha yumuşak bir ses bize katılıyor, çevremizin kenarında dans ediyor. Ondan sonra babamın güçlü kolları yerini bir başkasınıninkine bırakıyor; onun bağışlamasına en çok ihtiyaç duyan yanıımı yatıştıran kollara.

Duyamak için beş yıl beklediğim şeyleri fısıldıyor:

"Bizden ne istersen, senindir." "Sizi seviyoruz. Bu hiç bitmedi."

Bir yerde okumuştum, en iyi kucaklaşmaların önemli olabilmesi için en az on saniye sürmesi gerekirmiş.

Annemle lobide ne kadar süre bu şekilde durduğumuzu, yüzen dalgaların sürüklediği odunlar gibi birbirimize tutunduğumuzu bilmiyorum, ama bu kafamdaki acı portrelerinin nihayet solmaya başlamasına yetiyor.

Oturma odasındayız. Yanımda getirdiğim kare kolinin ambalajını açmasını izliyorum.

Babam karşıımızdaki sehpanın kenarına oturmuş, üç viski içmiş ve sayıyor. Sökülmesi gereken çok acı var ama önce paketten çıkarılması gereken başka bir şey var.

Buna değer.

Buna değer.

Köpük şeritlerin sonuncusu da düşerken annemin nefessiz çılgınlıkları bir parçamı daha iyileştiriyor gibi.

"Ama nasıl?" diye soluk soluğa babama göstermek için tabloyu çeviriyor. "Varlığından bile haberim yoktu!"

"Ona 'Mary' deniyor," diyorum mutluluğunu içime çekerek. "Umarım kız kardeşine yaptıklarını telafi etmede bana yardımcı olur."

Londra'da olan biten her şey yüzünden galeriyi, borcu ve tabloyu aklımın bir köşesine itmişim...

Ama Renzo anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getirdi.

Hudson'ı geçerken asistanım Erika'dan bir mesaj aldım. *Regency*'den benim için ahşap bir sandık gelmişti. Kargo notunu kontrol ettiğimde, bunu satın aldığı anda gönderdiğini fark ettim. Hatta bana evlenme teklif ettiği o ilk geceden bile önce... Ama bir kez olsun kesin sonuçtan rahatsız olmadım.

"Onu nerede buldun?" diye soruyor merakla, güzel yüzü heyecandan kızarmış bir halde.

"Geçen hafta müzayede evi..." Tuvalin arkasındaki bir şeye dikkatle baktığını fark ettiğimde sözümü kesiyorum. "Aman Tanrım, Rick," diye haykırıyor. "Bu bir orijinal. Üzerinde mektup var."

"Ne mektubu?"

Bir elini benimkine atıp beni ayağa kaldırmadan önce bakışmalarını izliyorum. "Benimle gel. Uzun sürmez."

Merakla onu çalışma odasına kadar takip ettim. Güvercin grisi duvarda eskiden 'Ines'in asılı olduğu boş bir alan var. Bu odada sarf ettiğimiz son sözleri düşünmek istemiyorum ama hala aklımdan çıkmıyorlar. Her yüzeyde sergileniyorlar... Her resimde asılı duruyorlar.

Annem sözünü sakınmadan portreyi 'Ines'in yerine asıyor, çerçevenin boyutu solmuş kareyle mükemmel bir uyum sağlıyor. Benim yanıma dönerek bir süre birlikte bakıyoruz.

"Adı ne?" "'Mary'."

"Kızınınkini kastetmiştim," diye usulca açıklıyor. "Lobide babanıza söylediklerinize kulak misafiri oldum."

"Anastasia." Elinin tekrar benimkinin içine girdiğini ve son sır kutumun kilitlerini kırdığını hissedince irkiliyorum.

"Konuş benimle."

Başımı şiddetle sallıyorum. "Yapamam. Nereden başlayacağımı bilmiyorum." "O zaman en baştan başla, sonunda hâlâ sana sarılıyor olacağım." Birdenbire artık 'Meryem'i göremiyorum. Gözlerim yaşlarla doldu.

"İlk kez babamın ofisinde..." Devam etmek için kendimi zorlamadan önce bocalıyorum. "Bundan hastalıklı bir zevk alma duygusu vardı. O andan itibaren her zaman köhne motel odalarında, kendimi olabildiğince kirli hissetmem için seçildi." Elimi daha sıkı sıkıyor ama sözümü kesmiyor. "Arkadaşlarımın evinden ya da okuldan eve dönerken beni alır ve tehditlerini dolu bir silah gibi kafama dayardı. Sana, babamın güvenlik ekibine o kadar çok yalan söyledim ki..."

"Tanrım, Tatiana."

Bunu yapamam. Onu zaten yeterince incittim. Ama yine elimi sıktı.
Bırakmayı reddediyor.

Düşerken beni yakalıyor.

O zaman Renzo'yu düşünüyorum. Cilamın tüm katmanlarını nasıl gördüğünü ve altındaki ölmekte olan kadını nasıl bulduğunu düşünüyorum. Onun için açılana kadar beni nasıl zorladığını ve zorladığını.

"Şimdi nerede?" diye soruyor.

"Onu benden çaldı, sonra da beni New York'a geri gönderdi. Arkadaşlarımla ve ailemle bir daha temas kurarsam ona zarar vereceğini söyledi."

Keskin nefes alışını duyuyorum. "Bu yüzden mi...?"

Başımı sallıyorum ve o da sallanmaya başlıyor.

"Onu geri getirmek için bir planımız var ama Seb'le konuşmam gerek." "'Biz' derken kimi kastediyorsun?"

"Renzo Marchesi," diye homurdanıyor babam, kapıda belirerek. "Geçen hafta açık artırmada tabloyu satın alan adam o. Az önce teyit ettirdim... Tanrım, Tatiana," diyor odaya girerken. "Mafyaya nasıl bulaştın lan sen?"

"Mafya, Bratva..."

"Bratva?"

"Rick." Annem ona uyarıcı bir bakış fırlatır. "Sakin ol-"

"Konstantin Belov." Bakışlarımı onun yakıcı sıcaklığından kaydırıyorum. "On sekiz yaşındayken bana tecavüz eden ve Anastasia'yı Moskova'da tuzağa düşüren kişi."

Sanki odaya kirli bir bomba atmışım gibi.

Soğukkanlı ve ölçülü babam öfkeli bir kükremeye elindeki bardağı duvara fırlatırken annem şok içinde benden uzaklaşıyor.

Masanın üzerindeki telefona doğru ilerleyerek bir numara çevirmeye başladı. "Marchesi de bu işin içinde mi?" Gözleri ayrıldığı geceyle aynı çukur gri renkte.

"Neden? Kimi arıyorsun?"

"Santi Carrera. New Jersey'deki lanet olası kartel kralı o, Marchesi'nin kafasına bir kurşun sıkabilir. Belov'a gelince..."

"Hayır!" Ona doğru koşarak telefonu elinden aldım. "Birine suikast düzenlemek istiyorsan Belov'a düzenle, Renzo'ya değil. O benim hayatımı kurtardı."

Hâlâ saklıyor.

Birbirimize ters ters bakıyoruz ama bu geri adım atmayacağım bir savaş.

"Bana karşı dürüst olmanı istiyorum," diyorum düzenli bir nefes almak için mücadele ederek. "Belov hayatımı bir sebepten ötürü mahvetti ve az önceki tepkilerine bakılırsa bunun ne olduğunu çok iyi biliyorsun." Telefonu masaya çarparak kapattım. "Artık sır yok. Beş yıl boyunca hakkında hiçbir şey bilmediğim bir oyunun piyonuydum. Bunun için acı çektim. Kızım hâlâ bunun için acı çekiyor..." Bana dehşet içinde bakan anneme bakıyorum. "Belov'un beni cehenneme göndermesinin nedeni... Seb'in 'Kefaret' sahtekârlığı... Hepsi birbiriyle bağlantılı ve şimdi Anastasia'nın hayatı gerçeğe bağlı."

"Sahtesini yaptığım tek resmin bu olduğunu kim söyledi?" ikiz kardeşim arkamızda belirdiğinde durgun bir ses geliyor. Sırayla her birimize ölçülü bir bakış atarak duygusal katliamı inceliyor. "Eve hoş geldin kardeşim. Görüyorum ki tsunamiyi de yanında getirmişsin."

"Sanırım bunu senin lanet olası büyükbaban başlattı." Babam masanın etrafında dönüyor ve üst çekmeceyi açıyor. Yaşlılıktan lekelenmiş küçük kare bir zarf çıkarıp önüme koydu. "Herkes için her şeyi mahvetmek için eski nesillere güven."

"O da ne?" Başka bir bomba daha düşmek üzereymiş gibi hissederek söylüyorum.

"Sebepler," diye cevap veriyor acımasızca, bizi önceki konuşmamıza geri döndürerek. "Tek parmak selamımı almayan nadir kişiler."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

RENZO

Indy 500'de yarışır gibi I-80 Batı istikametinde ilerliyorum, zihnimde bir çelişki nehrinde ilerlerken son sürat şerit değiştiriyorum. Hayatımda ilk kez sadakat ve intikam iki farklı ama aynı derecede acil yolda ilerliyor.

Tatiana.

Nero.

Saat çoktan sekiz kırk beş oldu ve zaman benden daha hızlı akıyor. Kuzey Caldwell'deki patron yardımcısı töreni saat dokuz buçukta başlayacak ve ben en az yirmi iki dakika uzaktayım.

Yine de bir parçam arabayı geri döndürmek istiyor. O ilk gece ona sunduğum pazarlık kozunun aslında hiç oyunda olmadığını gördüğünde yaşadığı şaşkınlığı içime çekmek istiyorum. Tabloyu onun dikkatini çekmek için almıştım. Onu saklamak gibi bir niyetim hiç olmadı. Bir şekilde, birbirlerine ait olduklarını hep biliyordum.

Ben kimim lan? Bu iki milyon dolarlık bir öpücük.

Bir hafta ve iki transatlantik uçuş, bağlı olduğum tüm siyah ve gri kuralları nasıl tersine çevirdi?

Sana güveniyorum.

Sana inanıyorum.

Sesi kafamın içinde yankılanırken ayağım gaza basıyor. Nefret için yaşayan bir adamı başka bir şey için yaşamaya ikna edecek kadar şiddetli bir inançla söylenmiş altı kelime. Onu kurtarıcısı olmadığım, sadece onun için cehennemden geri dönecek bir günahkâr olduğum konusunda uyarmama rağmen...

Ve sonra doğruca geri sürün.

Saatimi kontrol
ediyorum.

20:57.

Bu teoriyi test etmek üzereyiz, Dolcezza.

Little Falls çıkışına girip Union Bulvarı'nda şeytanla yarışırken kafamın içinde bir düğme açılıyor. Tatiana'yla ilgili tüm düşünceleri zihnimin gerisine itmeme gerekiyor. Kızının hayatı benim kontrolüme ve odaklanmama bağlı. Bir adım önde olmama bağlı.

Yırtıcı bir hayvan dişlerini göstererek avına saldırmaz. Etrafta dolanır, öldürmeden önce kaçamayacak şekilde tuzağa düşürür.

Bakışlarım yoldan hız göstergesine kayıyor, gittikçe yükselmesini izliyorum. Yetmiş...

Seksen.

Doksan.

Saatime tekrar baktım. Akşam 9:02.

Ama kafamı kaldırdığımda tek gördüğüm, uzaklara uzanan arka lambaların parlak kırmızı parıltısı.

Siktiğimin trafiği.

Ayağımı frene sertçe bastığımda lastikler protesto edercesine gıcırıyor ve önümde duran SUV'ye arkadan çarpmamaya ramak kalıyor. Hız limitini iki katına çıkararak kazandığım zaman işe yaramadı. İki şeritli bir tıkanıklıkta sıkışıp kaldım.

Koltuk başlığına yaslanıp dişlerimi sıkıyorum. Tören evi, ailemin malikânesinden arabayla sadece on dakika uzaklıkta. Babam her an gidebilir...

Başaramayacağım.

Bir anlık pervasızlıkla telefonumu karıştırıyorum, parmağım babamın iletişim numarasının üzerinde geziniyor. Ona her şeyi anlatmak sorunumu çözecekti ama bu tehlikeli bir oyundu. Babam Nero'nun telefonunda bulunduğu dosyaları Killian'a emanet etmişti çünkü bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordu. Sal'i telefonda ifşa etmek onu dengesizleştirir. Babam hesapçı bir adamdır. Oğlunun kanının kimin eline bulaştığını öğrendiğinde, çok sert suçlamalarda bulunacaktır. Bir babanın intikamı metodik değildir. Karmakarışık ve şiddetlidir. Ailemi bu yüzden kaybetmekten bıktım.

Ayrıca, Sal'a canlı ihtiyacım var, şimdilik.

Konstantin Belov umursamaz davranarak kardeşlerinden daha uzun yaşamadı. Amcam onun Amerika'da kalan tek müttefiki. Bu yüzden, onu çok erken öldürme riskini göze alamam. Tatiana'nın kızıyla olan bu takasa bir şekilde dahil olacak. Bunu hissedebiliyorum.

Nefesimin altında küfrederek parmağımı babamın adının altındaki isme kaydırıyorum. Başka bir risk, ama demir gibi bir iradeye sahip olduğunu kanıtlamış biri.

Kız kardeşimin cevap vermesi iki kez çalıyor.

"Hangi cehennemdeydin?" diye bağırıyor, selam vermek yerine.

"Londra, ama bu değil-"

"Londra mı? Renzo, mezarlıktan daha yeni çıkmıştık ve sen-"

"Rosalia!" İstedğimden biraz daha sert çıktı ama Yirmi Soru oynayacak vaktim yok.

"Beni dinlemen istiyorum... Nero hakkında."

Hemen sustu. "Ne oldu?"

Neler olmadı ki... Geçen hafta bir yıllık dram ortaya çıktı ve bunların çoğunu hala sindirmeye çalışıyorum.

"Onun intikamını almaya çok yakınım, Ro." Vermek için onu riske atmayacağım cevaplar talep etmeden önce, "Ama yardımına ihtiyacım var" diye ekliyorum.

"Renzo, lütfen... Yapma!" Sesinde yüksek bir panik notası var. "Seni de kaybedemem. Buna değmez-"

"*Piccolina*, seni seviyorum ama çeneni kapatıp benimle birlikte çalışmazsan o piçin yaptığı yanına kâr kalacak. Yirmi sekiz dakika içinde başlayacak önemli bir toplantı var. O lanet olası masada oturmam gerekiyor ama trafikte sıkışıp kaldım ve hiçbir hareket belirtisi yok."

"Bana ne yapacağımı söyle." "Babam hala orada mı?"

Ağır bir duraklama olur ve ardından hafif ayak sesleri duyulur. "Evet. Arabası hâlâ dışarıda." Bir nefes verdim. "Sanırım onu aşağıdan duyabiliyorum. Kahretsin, gidiyor."

"Oyala onu. En az otuz dakika o evden çıkmasına izin verme Rosalia. Bunu nasıl yapacağın umurumda değil; sadece yap."

"Bunu nasıl yapacağım?"

"Yaratıcı ol."

Bir küfür mırıldanıyor. Bir sonraki duyduğum ses bir kapının açılma sesi. Tam ona ne halt ettiğini soracaktım ki hat yüksek bir *tıkırtı* sesiyle doldu. Bu beni Tatiana'nın galerisindeki ilk geceye götürüyor, onun benden uzaklaşmasını izlediğimde, içten içe zaten bitmiş bir anlaşma olduğumuzu biliyordum.

"Bu da ne?" Talep ediyorum.

"Manolo Blahniks, parke ve '*yaratıcılık*'," diyor iç çekerek. "Bunun için bana borçlusun."

"Nero için," diye mırıldandım.

"Nero için," diye yumuşak bir sesle karşılık veriyor.

Önümdeki stop lambaları sönmeye başlıyor ve yavaş bir hareket dalgasını ateşliyor. Kan donduran bir çığlık attığında ayağımı frenden daha yeni çekmişim ki gaza bastım ve neredeyse önümdeki SUV'ye ikinci kez arkadan çarpıyordum.

"Ne oluyor *lan*?" Direksiyonu sıkıca kavriyorum ve son bir mide bulandırıcı çarpışma çığlık atırana kadar ardı ardına gelen gümbürtüleri dinliyorum.

Ne yaptığını anladığımda çenem düştü. Güzel, korkusuz, çılgın kız kardeşim az önce benim için kendini merdivenlerden aşağı atmıştı. Küfürleri karşısında irkilerek, bu iş bittiğinde ona Tiffany's'in yarısını almayı aklıma not ediyorum.

"Rosalia!" Babamın panik içindeki bariton sesi arka planda gürlüyor, ses yükseldikçe omuzlarımdaki gerginlik azalıyor. "Becca!" Anneme bağırdığını duyuyorum. "Ambulans çağır!"

Önceki düşüncemi gözden geçiriyorum.

Bunun için ona Tiffany'deki tüm elmasları alacağım.

Kuzey Caldwell'e geçmeden iki mil önce yağmur yağmaya başlıyor. Önce bir damla... sonra bin damla, ta ki bir saldırıya dönüşene kadar... camı öyle bir şiddetle dövüyor ki

bir dua ya da bir söz için izin verin. Aynı anda güneyden gelen kara bulutlar ve gök gürültüsü yıldızları örterek uyarıda bulunur.

Sade, çiftlik tarzı tuğla evin önündeki kaldırıma yanaştığımda, ön cama vuran iğneler katı bir su tabakasına dönüşmüştü.

Sağanak yağmurun arasından babamın Benz'inin garaj yolunda durduğunu görüyorum. Telefonuma bakarak Rosalia'nın son mesajını tekrar tarıyorum.

Onu daha fazla oyalayamadım. Öylece gitti.

21:27'de gönderildi.

Saatimi kontrol

ediyorum.

9:38.

Geç kaldım ama sadece birkaç dakika.

Arabayı park ederken kız kardeşime bir mesaj gönderiyorum.

Sadece bana bir şey kırmadığımı söyle.

Hemen cevap veriyor.

Bir yıllık spa günlerinin düzeltmeyeceği bir şey değil. Dikkatli ol. Seni seviyorum.

Motoru durdurup arabadan çıkıyorum ve eve doğru kırık bir kaldırıma takip ederek dondurucu yağmurun Tatiana'nın içimde dirilttiği küçük vicdan kırıntısını uyuşturmasına izin veriyorum. Evle ilgili hiçbir şey günah diye bağırıyor. Burası kırmızı tuğlalı, mütevazı, müstakil bir ev ve sahibi de danışmanımızın baldızı.

Boş cephe.

Boş ve izi sürülemez.

Kapıya ulaştığımda, Atlantik'in kırk bir bin fit yukarısında giydiğim siyah gömlek ve kot pantolon sıırıslıklam olmuş, saçlarım başıma yapışmış ve jilet inceliğindeki kısıtlama katmanım kırılma noktasına yaklaşmıştı. Kapıyı çalmıyorum çünkü bu benim lanet törenim. Onun yerine kapının kolunu çevirip içeri giriyorum.

Dört kafa bana doğru savruluyor, ardından dört dolu silahın namluları geliyor. "Ben de sizi gördüğüme sevindim," diyorum eşikte duraksayarak.

Evin içi de dışından pek farklı değil. Mobilyalar seyrek. Odanın ortasında ahşap bir masa var; masanın ortasında mantarları açılmış bir şişe Chianti, altı kristal bardak, beşinci bir tabanca ve bir sustalı duruyor.

Altı sandalye var ve dördü zaten Marchesi ailesinin önemli oyuncularından işgal edilmiş durumda. Babam en önde oturuyor, solunda Sal Amca *var... Nero'nun koltuğunda*. Sal'ın yanında Paulie, onun tam karşısında da babamın sırdaşı ve danışmanı Anton Altieri yer alıyor.

Sağ tarafındaki iki boş koltuk dikkatimi çekiyor: benimki ve onun yanındaki, Sal'in oturması *gereken* koltuk.

Babam silahını indiriyor, sonra sessiz bir komutla elini kaldırıyor. Silahlarını kılıflarına sokarlarken sırayla her birine bakıyorum, en uzun süre Sal'in üzerinde duruyorum.

"Lorenzo." Babam başını salladı. "Geç kaldın."

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra tek kelimelik bir açıklama yapıyorum: "Trafik."

Paulie yüzüme bakıyor, sonra gür siyah bir kaşını kaldırıyor. "Tanrım, Renzo..." Yanmakta olan purosunu dudaklarından çekti. "Sana otobüs mü çarptı?"

"Yaklaştın." Sal'in hararetli bakışlarını görmezden gelerek oturma odasından masaya doğru ilerliyorum. "Kimse bana bir içki ikram etmeyecek mi?"

"Törenden sonra bir tane alabilirsin." Göz ucuyla Sal'in işaret parmağını kaldırıp avucuna damlayan kanı gösterdiğini izliyorum. "Benim şerefime."

Cesedimi çiğnemen lazım.

Bir avucunu önündeki beyaz dua kartının üzerine koyan babam, okunamayan bir ifadeyle bana bakıyor. Siyah takım elbisesinde en ufak bir kırıksıklık olmamasına rağmen, bronzlaşmış yüzünde birkaç gün önce olmayan çizgiler var. "Kendin için ne söyleyeceksin?"

"Benim olanı almak için buradayım ve sonra geçmiş günahlarımın *kefareti*ni ödeyeceğim." Bakışlarını tutarak kelimeyi uzatıyorum, sessiz anlamını yakalaması için onu zorluyorum...

Her şeyi biliyorum.

"Bu özürle kışını silebilirsin Lorenzo," diyor Sal, parmaklarını masaya vurarak. "Adım atmak için üç ayın vardı ve başarısız oldun. Şimdi sıra bende. Bu *benim* lanet törenim."

Babamın kafası sola doğru kayıyor. "Kendini kontrol et, *amico*," diyor sertçe. "Bu ailenin patronu *benim*, yani *benim*. Kararları ben veririm, sen değil."

Sal dişlerini sıkıyor, kanlı parmağını babamın elinin altındaki dua kartına doğru iterken ayakları yere çarpıyor. "Artık çok geç, Gianni. Kanım çoktan kartı lekeledi."

Onun bu çıkışına karşılık babam sıkılı yumruğunu açıyor ve avucunun ortasındaki gümüş çakmağı ortaya çıkarıyor. Kapağını gelişigüzel hafifçe vurarak parlak sarı bir alevi tutuşturuyor. "Kart yakılıp geçilene kadar hiçbir şey resmi değildir. Renzo patron yardımcılığı için sırada ve gördüğünüz gibi" -duraklayarak alevi bana doğru tutuyor- "hiçbir şey yanmadan önce geldi." "Bu saçmalık!" Öfkesini masanın daha da aşağısına yönelten Sal, Anton'a ters ters bakar. "Ne yapıyorsun?"

bir şey."

"Gianni haklı," diye belirtiyor Anton. "Kesik bir parmak size yara bandından başka bir şey alma hakkı vermez." Paulie kahkahasını bastırırken Sal annesine İtalyanca küfrediyor. "Underboss hâlâ açık."

Amcamın öfkesi yüzüne bir misilleme sözü kazıyor.

Sal hain bir piç olabilir ama aptal değil. Londra'da olduğumu biliyor. Bir şeyleri çözmeye yakın olduğumu biliyor. Vasily'nin başı kesilmiş cesedi bu sabah Hudson'dan çıkarılınca, boşa kürek çekiyor.

"Renzo." Babam çakmağını tekrar yumruğuna sıkıştırırken dikkatimi çekiyor. "Bu ailenin patronu olduğunu resmen iddia etmek için mi buradasın?"

"Evet."

Başını sallar. "O zaman başlayalım. Salvatore, *yürü*."

Paulie ve Anton sessizce bir koltuk aşağı kayarken, ayağa kalkıp sandalyeyi masadan uzaklaştıran amcamın gözlerinde öfke kaynıyor.

Kardeşimin yerine oturduğumda içimde bir şeyler değişiyor. Anton masanın ortasındaki bıçağı babama uzatırken odada bir hürmet var. Buna karşılık, babam parmağımın alt kısmına dikey bir çizgi çekerken, yağmur daha sert yağıyor ve çatıya haklılığını haykırıyor.

Te le prometto, Nero.

Aziz Michael'ın dua kartının üzerine üç damla kan damlarken, babam çakmağı çakıyor ve köşeyi yakıyor. İngilizce, kutsal Cosa Nostra yeminine dönüşüyor.

masanın etrafında dolaştı..

Silah ve bıçakla yaşarsınız; silah ve bıçakla ölürsünüz.

Konuşulan her tekrar, onların gerçekliğini daha fazla ortaya çıkarır.

Üç ay boyunca bu andan kaçtım, pozisyonu istemediğim için değil, kabul etmek Nero'nun gerçekten öldüğünü kabul etmek anlamına geldiği için. Cinayetini durdurmak için güçsüz olduğumu.

Ama ben değilim.

Ben Marchesi suç ailesinin lanet olası patronuyum ve New Jersey sokaklarını kırmızıya boyamak üzereyim.

"*Congratulazioni!*" Paulie'nin etli elleri başımın arkasını kavıyor ve iki yanağıma da kutlama öpücüğü konduruyor.

Bitti artık.

Babam alevi söndürüyor ve bıçağı, ritüeli mühürleyen sembolik bir hareketle, yanmış karttan geriye kalanların üzerine yerleştiriyor.

Anton altı kadeh Chianti'yi ağzına kadar doldururken, bakışlarım eski kaptan koltuğumun önündeki kadehe takılıyor.

Nero için.

"Lorenzo'ya," diyor kadehini kaldırarak. "Marchesi ailesinin yeni patronu.

Uzun süre hüküm sürsün."

Masanın etrafından "*Selam!*" sesleri yükseliyor.

Sal hariç herkes. Heykel gibi oturmuş, sanki benim kanımmış gibi kırmızı şarabını yudumluyor ama nefretini ona çok görmüyorum. Hislerimiz karşılıklı. Gözlerinin arasına bir kurşun sıkmaktan başka bir şey istemiyorum.

Ama

yapamam.

Henüz

yapamam.

Onun için.

Paulie ve Anton kutlamaya devam ederken, babamla tekrar göz göze gelme fırsatını yakalıyorum. *Dışarıda sakın, içeride ise öfkeli bir fırtına.* Anlayışlı biri, ama az önce yaptığım hareket hiç hoşuna gitmeyecek. Töreni geciktirerek otoritesini sarsmak, sadece geç gelmek ve aletimi sağa sola sallamak başka birine bir kurşun kazandırır. Bir cevap isteyeceği hesaplanmış bir riskti, bu yüzden Sal aptalca bir şey yapmadan önce ona bir tane söylemeliyim.

"Rosalia'dan kaza geçirdiğini söyleyen bir mesaj

aldım." "Merdivenlerden düşmüş ama durumu iyi."

"Bana pek iyi görünmedi. Bana bir resim gönderdi." Telefonumu cebimden çıkarıp, Killian'ın Nero'nun telefonundan bana gönderdiği 'Mary' ve 'Atonement' resimlerinin yan yana ekran görüntüsünü açıyorum. Ekranı ona doğru eğerek, "Orada olduğun için şanslı," diyorum. "Tıpkı geçen yıl güverteden düştüğünde *Sal Amca'nın* yanında olduğu için şanslı olduğu gibi." Duraksıyorum, sözlerimi çözerken şakağındaki damarın atmaya başlamasını izliyorum. "Aile, düştüğünde seni yakalamak için her zaman oradadır. Tıpkı *iskambil kağıtlarından* yapılmış bir ev gibi," diye mırıldanıyorum, bana söylediği aynı sözleri tekrarlayarak.

Boynundaki tüm kaslar gerilmiş bir halde resimlere bakıyor.

Duy beni baba...

Ben Sal.

Kanıtım var.

Babam hiçbir şey söylemiyor, elini masadan çekip silahına uzanırken ölümcül bir sakinlik onu sarıyor.

Kolunu masanın altından kavıyorum, sesimi neredeyse fısıltıya kadar alçaltıyorum. "Elini çok erken gösterirsen her şey yerle bir olur, unuttun mu?"

"O zaman bir kibrit çak ve kendin yak," diye hırladı ve benim meydan okumama karşılık verdi

Ben.

Kolunu bıraktığımda Sal'in bakışlarını yakalıyorum ve göğsünün gelgit gibi yükselip alçalmasını izliyorum

bir fırtına öncesi. Hain bir gülümsemeyle Chianti'mi ağzıma götürüyor, kiraz, baharat ve intikamın tadını çıkarıyorum.

Nefes al, orospu çocuğu. İki nefes

al.

Anastasia annesinin kollarına döndüğünde, bu onun sonuncusu olacak.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Babam mektubu bana uzatır uzatmaz yağmur yağmaya başladı, çatı katının pencerelerine öfkeli yumruklar gibi vuruyor, camları çiziyor ve ufku karartıyordu.

Gece ikiyi geçene kadar oturup konuştuk, ağladık ve yas tuttuk. Sanki ailemin geçmiş i şimdiki zamanın üzerine dökölüyordu ve bununla birlikte yüzleşmekten başka seçeneğimiz yoktu.

Şoförüm Andrew, East Village'daki apartmanımın önünde durduğunda saat sabahın üçüydü. Yüzey suları yolları ve kaldırımları yansıyan ışık ve neon tabakalarına dönüştürdü. Tüm Doğu Kıyısı için büyük fırtına uyarıları var ama benimki yaklaşık üç saat önce başladı bile...

Konstantin'in beni neden hedef aldığını biliyorum.

Rusların nefretinin ne kadar derin olduğunu biliyorum.

"Şemsiye ister misiniz, Bayan Sanders?" Andrew ön camına kaşlarını çatarak sorar.

"Hayır, teşekkürler. Ben kaçayım." Telefonumu kontrol ediyorum, Renzo'yu bir kez daha arıyorum, ama doğrudan sesli mesaja düşüyor.

"Nasıl isterseniz, hanımefendi."

Arabadan inip ön kapıya kadar olan yirmi metreyi koşarak geçiyorum, üstüm başım sırlıslıkla m olurken mektubu ve telefonumu göğsüme bastırıyorum.

Kapıcıdan yedek anahtarı alıyorum ve arkamda su damlacıkları bırakarak daireme giriyorum. Kapıyı kapattıktan sonra telefonumu ve zarfı

koridordaki masaya koyuyorum ve ana yatak odasına doğru ilerlerken evimin geri kalanını karanlıkta bırakıyorum.

Islak tulumumu ve iç çamaşırlarımı çıkarıyorum. Anastasia'yı ve ışığı yakaladığında saçlarının nasıl renk değiştirdiğini düşünüyorum. Sonra, en az benim kadar zarar görmüş bir adamı düşünüyorum, toplantısının nasıl geçtiğini merak ediyorum ve sonunda tekrar ortaya çıktığında yeni kurşun delikleri olmaması için dua ediyorum.

Özel odaya girdiğimde aynada kendime bir göz atıyorum. Sırılsıklam bir haldeyim, uzun siyah saçlarım yüzümün etrafında sıçan kuyruğu gibi sallanıyor ve son rimelim yanaklarıma bulaşıyor. Göğüs kafesimde Konstantin'in *patsanından* kalan sararmış morlukları ve sol kalçamda üçüncü bir morluğu fark ediyorum. Parmaklarımı karnımdaki ameliyat izine kadar takip ediyorum ve sonra daha da aşağıya, onun çok iyi bozduğu bir parçama doğru iniyorum...

Amımın ortasına doğru bir çizgi çizerek, beni araştıranın dili olduğunu hayal ediyorum. Dudaklarımı aralayarak bir parmağımı içeri itiyorum, daha önce sertçe siktiği için hafifçe yanıyor. Ne kadar sert boşaldığını hatırladığımda nefesim kesiliyor ve sonra parmağımı dışarı kaydırduğimde, hala benim kadar onun da içinde olduğunu biliyorum.

Daha önce kendimi hiç boşaltmamıştım ama klitorisimdeki nabız durmak bilmiyor. Gözlerimi kapatarak lavabonun kenarını kavıyorum, parmaklarım ağrıyı hafifletmek için giderek azalan daireler çiziyor, vücudum fazladan bir zevk darbesi istediğinde kaputun üzerinde hafifçe geziniyor.

Oh Tanrım...

Dokunuşunun anısını rehber olarak kullanıyorum - onun yaptığı gibi daha hızlı dönüyorum, onun yaptığı gibi daha sert bastırıyorum - hayaletiyle serbest bırakılmamı takip ediyorum ve kendimi o kadar ıslak hale getiriyorum ki parmaklarım kaymaya devam ediyor. Heyecan o kadar yoğun ki, amım zonklamaya başladığında rahatlayarak haykırıyorum.

Vay anasını...

Bir dakika sonra duşa giriyorum ve sıcak suyun Londra'nın en kötü yanlarını yıkamasına izin veriyorum, iyi yanları hatırladığımda yanaklarım tekrar kızarıyor.

Spor için öldüren bir adamı sevebilir miyim?

Cesur yeni dünyamı onun şiddeti etrafında şekillendirebilir miydim?

Saçlarımı havluya sarmış, beyaz ipek sabahlığımı çekiştirirken göz ucuyla karanlık bir gölge görüyorum. Çıglık atmaya fırsat bulamadan sert bir avuç ağzımı kapatıyor, güçlü kokusu tam bacaklarımın arasına çarpıyor. Ereksiyonunu sırtımın küçük kısmına sürttüğünde adrenalinim yükseliyor. Kıyafetleri yağmurdan dolayı hâlâ nemli.

"Sana duş hakkında ne söyledim, *dolcezza*?" diye homurdanıyor. "Sana bir emir verdiğimde, buna uyulmasını beklerim." Beni yatağa doğru iterken, havlu saçlarımdan kayıyor ve avucu kıcıma değiyor; keskin bir tokat yatak odasında çınlıyor.

Tekrar tekrar yaptığında öfkemi avuçlarıyla bastırıyor... ve tekrar. Vücudumu kıvrandırıyor ve şarkı söylüyor.

"Aminı yok etmeden önce tek bir şey söyleyeceğim," diyor boğuk bir sesle, elini ağzımdan çekerek. "Kardeşinle resim hakkında konuştun mu?"

"Evet," diye törpüledim. "Orijinali onda."

"Bunun için teşekkürler." Beni etrafında döndürüyor, gözleri karanlıkta parlıyor. "Şimdi Konstantin'in temas kurmasını bekleyeceğiz."

"Renzo-"

"Hayır." Alnını benimkine yaslıyor ve birbirimizin oksijenini içimize çekerken gözlerini kısa süreliğine kapatıyor. "Daha fazla konuşmak yok. Önumüzdeki bir saat boyunca konuşacak kelime bulamıyorum." Beni yatağa doğru itiyor. "Ve senin cezanla işim bitmedi."

"Önce bana bir cevap ver." Dirseklerimin üzerinde doğrulup kot pantolonunun kemerini çıkarmasını izliyorum, bu gece ondan her zamankinden daha çok şey bekliyorum. "Beni bir sikiş olarak mı yoksa bir gelecek olarak mı görüyorsun?"

Üzerime eğilerek deriden bir halkayı boynuma doluyor ve sıkıca tutturuyor; beni panikletecek kadar değil ama niyetinden ürpermeme yetecek kadar. "İnsanların beklentileriyle asla ilgilenmem Tatiana. Çok kolay hayal kırıklığına uğradıklarını görüyorum."

Bu bir yanıt değildi; bir başından savmaydı.

"O kafese bir daha girer misin?"

Duraklıyor ve boynumdaki deri gevşiyor. "Ya yapmanı istemediğimi söyleseydim, Renzo?" Sessizce ekliyorum.

"Ya yaşamak için yüksek fiyatlı grafiti satmak istemediğimi söyleseydim?"

Kemerini başımdan geçirip yatağın üzerine fırlatıyorum. "Bana karşı dürüst olmazsan, sınırlarımı test edemezsin."

"Senin sınırlarınla ne istersem yaparım." Onu geri ittiğim için bana ters ters bakıyor. Onu köşeye sıkıştırdığım için. O sessizliği öneren bir adam, duyguları değil.

Dışarıdaki rüzgârın uğultusu aramızdaki gerilimi sarsıyor ve bir şeyleri yerinden oynatıyor. Uzanıp beni kollarının arasına alıyor ve kapıya yöneliyor.

"Dur! Ne yapıyorsun?" Satın almak için kollarımı boynuna doladım. "Boku değiştiriyorum"

"Nereye gidiyoruz?"

"Günahlarımı vaftiz etmek için... Belki o zaman cevabını bulursun."

Koridordan oturma odasına geçerken, balkona açılan katlanır çift kapının önünde duraklıyor. Yağmur hâlâ yağıyor, cama vuran kesik kesik sesler sert ve amansız. Ötesinde, şehrin ışıkları su boyaları gibi birbirine karışıyor.

"Sakin buna cüret etme!" Sürgüye uzandığında nefes nefese kalıyorum, ağzının köşeleri kalkmadan bir an önce dikkatini çektiğini tahmin ediyorum, ama o sırada sürgüyü kaydırarak açıyor ve fırtınanın ikinci kez hayatıma girmesine izin veriyor.

Acımasız bir rüzgârla karşılaştığımızda onu desteklediğimi hissediyorum. Bir küfür savurarak yüzümü siyah tişörtünün içine sokuyorum ve o balkona çıkarken boynundaki kavrayışımı sıkılaştırıyorum.

Aniden bastıran sel bizi acı bir soğuğa boğuyor. Ses sağır edici. Saniyeler içinde iliklerimize kadar ıslandık, benim beyaz sabahlığım şeffaf ve her yerime yapışıyor, onun siyah tişörtü ikinci bir deri gibi göğsüne yapışıyor.

"Kefaretini ödemen gereken çok günahın olmalı," diye bağırıyorum ve o gülüyor. "Tahmin bile edemezsin."

Beni yere bırakıyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve öpüyor, kollarına deli gibi yapışırken ağzının ani sıcaklığı vücudumun her yerine ısı yayıyor. Tüm bu süre boyunca fırtına etrafımızda dalgalanıyor ve dönüyor ama o sallanmıyor bile.

Hiç sallanmaz.

"Sen delisin!" Kontrolsüzce titreyerek bağıyorum.

"Ve sen bunu daha yeni mi anladın? Gerçek şu ki, ne halt olduğumuzu bilmiyorum," diye bağıyor, bir başka rüzgâr balkondan hızla geçerken. "Ama daha önce söylediklerimde ciddi olduğumu biliyorum. Tek başıma savaştıktan bıktım. O yüzden benimle birlikte yağmurun altında dur *dolcezza*... Gözlerini kapat ve başını geriye yatır. Sıkı tutun ve neler olacağını gör."

Nefesim kesiliyor. Bu delilik. *O* delirmiş. Ama çok da mantıklı.

"Tamam." Başımı sallıyorum, gözlerimdeki yağmuru siliyorum ve ona göz kırptıyorum

"Tamam," diye bağıyor ve muhteşem bir gülümsemeyle anlaşılmayı mühürlüyor. Siyah saçları koyu renk gözlerine akarken ve altın rengi teni parlarken bana ilk kez gülümsüyor. O kadar sert ve kararlı görünüyor ki, bu anda her şeyi unutarak onu tekrar öpmekten kendimi alamıyorum. Çünkü sadece bu an *var*. Hava nasıl olursa olsun.

Fırtına nihayet dinmeye başlamıştı ki beni tekrar içeri taşıdı ve doğruca banyoya götürdü. Sabahlığını, ıslak tişörtünü ve kot pantolonunu çıkarıp duşu açıyor ve her yerimi yıkamakta ısrar ediyor.

Parmaklarının saçıma şampuan masajı yaptığını hissettiğimde minnettarlıkla inliyorum.

"İyi mi?"

"En iyisi."

"Şimdi durula."

İtaatkar bir şekilde dediğini yapıyorum, o saç kremiyle hareketlerini tekrarlarlarken gözlerimi coşkuyla kapatıyorum. İş bittikten sonra musluğu kapatıyor ve beni temiz bir havluya sarıyor.

"Yatak."

İlk defa onunla savaşıyorum. Sonunda yorgunluk çöküyor.

Çarşafın arasında sürünerek, o yanıma kayarken hızla yanıma dönüyorum. Hala nemli olan bedenini benimkine bastırıyor, beni hiç ayrılmak istemediğim bir yere sabitliyor, bir yandan fırtınanın kalıntılarını dinlerken bir yandan da ufkumuzda bir fırtına daha olduğunu biliyoruz.

Şimdi bir bekleme oyunu.

Konstantin'in mesajını bekliyorum.

Kollarımı kayıp parçama dolamak için bekliyorum. Onun intikamını bekliyorum.

"Şimdi konuşacağız," diye mırıldandığını duyuyorum ama o sırada ben çoktan uykuya dalmış oluyorum.

ŞAFAKTAN ÖNCE UYANIYORUM, büyük renk patlamasından hemen önce, kırmızılar ve altınlar hala sessiz tonlardayken.

Başımı yastıktan kaldırdığımda, onu yatağımın yanındaki sandalyede oturmuş, siyah kot pantolonunu giymiş, ayaklarını yatağın kenarına uzatmış ve viskimin şişesini yanında yere bırakmış halde buluyorum.

Annemin dün gece bana verdiği mektubu okuyor.

Bütün bilmeceleri çözen.

Orada uzanmış, büyükbabamın sözlerini incelemesini izliyorum, Konstantin'in bana olan nefreti hakkındaki kara gerçeği detaylandıran üç sayfayı karıştırırken yarı kaşlarını çatmasını özlemsiyorum.

Aile.

Bitirdiğinde, tekrarlamak için ilk sayfaya döner, bunu yaparken viski şişesini alır ve bir yudum alır.

"Sefaletimin bedelinin bir dolar işareti olduğunu kim bilebilirdi?"

Sesimi duyunca başını kaldırıyor, gözlerimiz buruşturulmuş kâğıdın üzerinde buluşuyor ve şişeyi yavaşça yere bırakıyor.

"Sefaletinizin bedeli, buna neden olan adamın kafasına sıkılacak bir kurşundur," diyor uykusuzluktan pürüzlü çıkan kalın sesiyle.

"Bir dolar işareti ve on resim," diye açıklıyorum dizlerimi göğsüme doğru çekerek. "Beş yıl boyunca rahatlamak için sarıldığım tek şeyin her şeyin temel nedeni olduğu ortaya çıktı."

"İşte burada ayrılıyoruz, *dolcezza*." Ayağa kalkıyor ve bir süre bana bakıyor. "Benim gibi bir yabancı için sanat, içinde kendini kaybedeceğin bir şey değildir. Aradığın şeyi bulmak için gittiğin yerdir."

"Ne zaman bu kadar filozof oldun?"

"Sadece dört viski içtiğimde oluyor." Mektubu elinde tutuyor. "Peki annen sana bunlardan hiç bahsetmedi mi?"

Başımı salladım. "Düne kadar

bilmiyordum." "Başka kim biliyor?"

"Babam, Seb..." Yavaşça doğrudum. "Andrei Petrov'un kızı olduğunu ancak babamla tanıştıktan sonra öğrendi. Ama Rusya'yla olan bağlarını hemen kopardı."

"Yani tüm bunlar Belov için lanet bir hazine avı mı?" Yanımdaki yatağa oturdu ve bir elini siyah saçlarında gezdirdi. "Bana doğruyu söyle tatlım, çünkü benim geçmişim de resimlere verdiğim değerle birlikte berbat durumda."

"Londra'da müzayededen önce 'Kefaret'e değer biçerken Ivan'ın bize ne dediğini hatırlıyor musun?"

"Pek sayılmaz. Öğle yemeğinde senin kıcını mı yoksa amını mı yiyeceğime karar vermekle meşguldüm."

Ona küçük bir gülümseme vererek öne doğru eğiliyor ve kollarımı dizlerime doluyorum. "Nazilerin İkinci Dünya Savaşı sırasında bir sürü sanat eserini nasıl çaldığından bahsediyordu," diyorum nazikçe. "Benim ailemden de çaldılar. Petrov'un atalarından çaldılar ve onları başka bir Rus aileye hediye ettiler-"

"İhanet eden, katil, Nazi sempatzanı pislikler," diye bitiriyor ve viskisinden uzunca bir yudum alıyor. "Evet, o kısmı okudum."

Sabahın beşinde neden bu kadar çok içtiğini sorgulamamayı seçiyorum.

"Kırk yıl sonra, büyükbabam Petrov ailenin izini buldu, birçok kişiyi öldürdü ve tüm koleksiyonu onlardan geri aldı. Onların adı-"

"Belov," diye bitiriyor, karanlık bir şekilde. "Yani siz ve kızınız seksen yıllık bir kan davasının teminatısınız."

Duraksıyorum, bir an için bunu düşünüyorum. "Konstantin'in beni intikam oynacağı yapmayı planladığını mı düşünüyorsun, yoksa bunun tesadüfi bir karşılaşma ve boktan bir kader olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ne fark eder ki? Nasıl olsa yakında ölecek." Şişeyi ve mektubu komodinin üzerine koyarak beni kollarına çekti.

"Petrov ölmeden önce tüm koleksiyonu ortadan kaldırdı. Herkese bir ev yangınında yok olduğunu söyledi. Belov ailesinin buna takıntılı olduğunu biliyordu."

onu avlamaktan asla vazgeçmeyin. Bugünün piyasasında paha biçilemez. Anneme, koleksiyonu nasıl bulacağına dair talimatlar içeren bir not bırakmıştı. On farklı tablonun arkasına bir mektup yazmıştı ve bu mektuplar birlikte Rusya'da bir yeri işaret ediyordu. Daha sonra tabloları müzayedede sattırması ve annemin bulması için etrafa saçmış."

"Ama Kostantin notu öğrendi." Beni yatağa geri götürüyor ve uzun bir öpücük veriyor.

"Seb piyasayı sahteleriyle doldururken, annem ve Ivan sessizce orijinalleri satın alıyordu."

"Annende on tane mi var?"

"Artık öyle." Yüzünü ellerimin arasına alıp viski kokan nefesini ve gücünü tekrar içime çekiyorum. "Senin sayende dün gece ona sonuncusunu verebildim."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

RENZO

SEKS VE UYUMSUZLUK aynı cümleye ait değildir, en azından benim için hiç ait olmadılar. Sonra kuzguni saçlı bir imparatoriçe eline bir fırça aldı ve benim mükemmel bir şekilde berbat edilmiş gri dünyama renk kattı.

Seks.

Samimiyet.

Tatiana ile tanıştığımndan beri, bu iki kelime o kadar iç içe geçti ki, onları bir daha asla ayıramayacağımı biliyorum... *Çünkü ayırmak istemiyorum.*

Konuştuktan sonra tekrar uykuya daldı. Şimdi onu izliyorum, beyaz çarşaf ince beline dolanmış, küçük göğüsleri her düzenli nefes alışında yükselip alçalıyor.

Daha önce hiç tamamen bana ait olan bir şeyim olmamıştı. En büyükleri olarak Nero'ya otomatik olarak önce bir şeyler verilirdi, en küçükleri ve tek kızları olan Rosalia'nın ise kendine ait bir donanması vardı. Babam New Jersey'deki en güçlü iki adamdan biriydi, ancak her nasılsa ben hep 'elden düşme' ve 'kendi malını kendin al' kategorileri arasında kaldım.

Ama yanımda yatan kadın benim. *Tamamen benim.* Ve ne bu dünyada ne de öbür dünyada onu benden alabilecek bir erkek yok.

Benimkini.

Viski ve kararlılık kelimeyi kafamın içinde pekiştiriyor, doğrudan sikime doğru acımasız bir vuruş yapıyor. Silahımı ağzına almasının anısıyla kabarıyor ve amının tadının ne kadar tatlı olduğunu hatırladığımda sızıyor.

Boğuk bir iniltiyle yatak başlığına yaslanıp kendimi yumrukluyorum ama birkaç şiddetli darbeden sonra bunun yeterli olmadığını anlıyorum. Asla yetmeyecek.

Ona ihtiyacım var.

O bir rüyada kaybolmuş, ben ise burada, gerçekte, bir türlü geçmeyen bir ereksiyonla sıkışıp kalmışım.

Çarşafın üst kısmını tutarak çıplak vücudundan aşağı kaydırıyorum, ayrılmış bacaklarını ve aralarındaki yumuşak siyah saç şeridini görünce sikim zonklıyor.

Çok güzel.

Kot pantolonumu çıkararak kendimi kalçalarının arasına yerleştiriyorum. Kukusunun dudaklarını aralayarak dilimle girişinden klitorisine doğru yavaş, işkenceli bir yol izliyorum ve hafif bir solukla ödüllendiriliyorum.

Hala yeterli değil.

Eylemi tekrarlıyorum, ağzımı klitorisinin etrafına sarmadan önce yüzümü ona sürtüyorum. Bu sefer, nefes alışları biraz daha yüksek ve içgüdüsel olarak bacaklarını benim için genişletiyor.

Bu görmezden gelemeyeceğim bir davet.

Sikimi hizalayarak içine giriyorum ve hiçbir dirençle karşılaşmıyorum. Çoktan ıslanmıştı, duvarları beni kadife bir yumruk gibi kavıyordu.

Yavaşça başlıyorum, kontrollü bir şekilde içine girip çıkıyorum, ta ki nefes alışları inlemeye dönüşene ve öz kontrolüm toza dönüşene kadar. Dişlerimi gıcırdatarak, damarlarımda dolaşan ona sahip olma ihtiyacıyla vücudunu yatağa doğru sallayarak itmeye başlıyorum.

Tatiana'nın gözleri çırpınarak açıldı. Adımı fısıldıyor ve ben hareketlerimi yavaşlatıyorum. Eğilip dudaklarımı yanağına değdiriyorum. "Gözlerini kapat, *dolcezza*." Kollarının omuzlarıma dolandığını hissediyorum. "Ben söyleyene kadar konuşma." Avuç içimi göğsüne doğru kaydırarak, parmaklarımı hafifçe boğazına dolamadan önce boynunun narin eğimini izliyorum. "Sadece hisset."

"Ben-"

"Dediğimi yap." Bununla birlikte, kalçalarımı ona doğru sürtüyorum, onu benimle o kadar dolu hale getiriyorum ki, çaresizce inliyor, tırnakları sırtımı kazıyor. "Yarım şişe viski içtim, aletim sabırsızlanıyor ve bir zaman çizelgemiz var. "Şaka yapacak havada değilim, tatlım. Şimdi gözlerini kapat."

Bu sefer itiraz etmiyor ve ben de hızıma devam ediyorum. "Uçakta sana sevişmemizi izlemeni söylemiştim. Bu gece, bunu hissetmeni istiyorum." Öne doğru eğilip dudaklarımı tekrar yanağına değdiriyorum. "Ve bana her ayrıntıyı anlat."

Başını sallıyor ve ben tempoyu artırıyorum, avuç içim hâlâ boğazına sarılı. "Kukun benim için yaratılmış. Benim için, sadece benim için. Dokunmak için benim. Sıkmak için benim. Tatmak benim. İçinde ne kadar sert olduğumu hissediyor musun?" Yine başını sallıyor ama bu oyunu böyle oynamıyoruz. "Konuş, *dolcezza*. Sana nasıl hissettirdiğimi anlat."

"Her yerdesin." Nefesleri kısa, düzensiz pantolonlarla geliyor. "İçimde... Etrafımda... Bir parçam..."

Nabzının başparmağımın altında hızla attığını hissedebiliyorum ama bu korkudan değil. Vücudunu zaten çok iyi tanıyorum. Bu düzensiz atış, beklentiden kaynaklanıyor. Sırtının kavisinde... Dudağının ısırtığında... Aletimin etrafındaki ani ıslaklık fişkırmasında.

"Bana ne istediğini söyle."

"Beni hep böyle becermeni istiyorum." Elleri göğüs kafesimin üzerinde kayıyor. "Sanki benim için aç ve vahşiymişsin gibi. Sanki..."

Söyle. Söyle amına koyayım.

"Bir hayvan gibi."

Ben de bunu hissettiğimde inliyorum, ona sahip olmak için vahşi bir ihtiyaç: beden, kalp ve ruh. Boğazını sıkıca kavriyorum ve o da bacaklarını belime doluyor.

Sonra, tam olarak istediği şeyi yaptım.

Onu bir hayvan gibi beceriyorum, içine öyle şiddetli giriyorum ki onu kırıyorum ve yeniden düzeltiyorum.

Tırnakları yine sırtımı tırmalıyor, derime yaralar açıyor. "Oh, Tanrım, Renzo...."

"Kelimeler, *dolcezza*," diye törpüledim. "Kelimeleri kullan, yoksa dururum."

Gözlerini daha da sıkı kapatıyor. "Beni boşalt." "Ve sonra?"

Nefesi kesiliyor. "Beni senin yap."

Yüce İsa.

Onun amının tadına baktım. Onu parmaklarımla ve sikimle boşalttım, ama bu... *Bunun* ne olduğunu bilmiyorum, ama daha fazlası.

Çok daha fazlası.

Vücudum yanıyor. Görüşüm karanlık. Taşaklarım gergin. Ben de boşalmak üzereyim ve bu benim gibi bir adamın arzuladığı türden vahşi bir işkence. Beni metal bir kafese geri döndüren türden, dövüşten sonra dövüş, başka bir vuruş için.

Çok yaklaştı. Amının duvarları titremeye başlarken sırtı beklentiyle kavisleniyor.

"Tatiana, aç gözlerini," diye homurdanıyorum. "Seni tekrar boşaltacak tek adamın yüzüne bak."

Tatiana'nın gözleri fal taşı gibi açılıyor, o hipnotik bakışları benimkilerle birleşiyor ve orgazm oluyor. Haykırıyor, amcığı aletimin etrafında o kadar sert sıkılıyor ki, onun adını lanetlemeden ve içine dökülmeden önce sadece bir vuruş daha yapıyorum.

Boynundaki tutuşumu bırakarak dudaklarımı göğüslerinin arasına bastırıyorum, dilimi boğazının çukuruna kadar sürüklüyorum ve nabzının hala öfkeli bir şekilde attığı yerde oyalanıyorum.

Benim için.

Her zaman benim için.

Gün iki saat önce başladı. Tatiana tekrar tekrar uyukluyor ama bu benim karşılayamayacağım bir lüks.

Viskiden bir yudum daha aldıktan sonra yatak başlığına yaslanıyordum ki telefonumun titrediğini duydum. Komidinden kaldırıp numaraya bakıyorum ama tanımıyorum. Sonra aşağıdaki mesajı okudum:

Elysium. 22:00. Yalnız gel.

Konstantin.

Sikeyim.

Plan bu değildi. Üç gün demiştik, on iki saat değil. Yapmak istediğim son şey Belov'a üstünlük sağlamak ama Anastasia bu denklemde bilinmeyen bir değişken.

O küçük kızın umurunda olmadığını çoktan kanıtladı.

Yalnız gel.

Bunu Tatiana olmadan yaparsam beni asla affetmeyebilir ama kızına bir şey olmasına izin vermektense onun güvenini kaybetme riskini almayı tercih ederim.

Kararımı verdikten sonra yerden kot pantolonumu ve tişörtümü alıp hızla giyiniyorum. Oturma odasında bir not defteri ve kalem bulup ona bir mesaj bırakıyorum, onu daha sonra arayacağımı söylüyorum ve çıkarken kapıyı arkamdan kilitliyorum.

Arabama ulaştığımda, kafamda aynı düğme dönüyor. Bu artık bir iş, saf ve basit. Telefonumu kot pantolonumun cebinden çıkarıp daha tanıdık bir numaraya mesaj yazıyorum:

Atlantic City'deki Obsidian Casino'da saat 11:00'de buluşalım.

Telefonu yolcu koltuğuna atıp kontağı çalıştırıyorum.

Birisi bir keresinde bir şeytanı öldürmek için önce kendi şeytanınızla yüzleşmeniz gerektiğini söylemişti ve ben de tam olarak bunu yapmaya niyetliyim.

Otel odalarını sevmiyorum.

Hiç olmadı.

İster sevişmek, ister uyumak ya da anlaşma yapmak için burada olun, yapılan işlemler nadiren tatmin edicidir.

Ben en çok bunu seviyorum.

Ve neden bu kadar temiz?

Oda 609'da ne bulmayı bekliyordum bilmiyorum ama burası bembeyaz duvarlar, tertemiz fayans döşeli bir zemin ve showroom mobilyaları değildi. Burada en son durduğumda burası katliam rengindeydi; kırmızı kan lekeleri, yanıp sönen mavi ışıklar, sarı uyarı bantları...

Nero bu odada öleli üç ay oldu. Otelin burayı temizleyip yenilemeyeceğini düşünmekle aptallık etmişim. Burası lanet bir tapınak değil. Yine de o zamandan beri sayısız misafirin gelip gittiğini bilmekle uzlaşmak zor.

Havada asılı duran bu ağırlığı hissetmediler mi? Bu karanlığı.

Onun hayaleti.

Birkaç kat boya ve yeni bir halı lekeleri gizlemiş olabilir, ancak geçen Ekim ayında yaşanan trajediyi asla silemeyeceklerdir.

"KALMAMI MI İSTİYORSUN?" Soruyorum ama cevabını zaten biliyorum.

"Ben iyiyim." Nero silahını pencerenin yanındaki küçük masanın üzerine koyar ve takım elbisesinin ceketini sandalyenin arkasına atar. "Ayrıca, ne bok yiyeceksin Renzo? Orada oturup dilsiz gibi kafa mı sallayacaksın? O resim hakkında bir bok bilmiyorsun."

Onu tersleyerek kapıya yöneldim.

"Hey, Renzo?" Sesindeki bir şey beni kapı aralığında duraklattı. Kulağa çelişkili, neredeyse pişmanlık dolu geliyor. Hiç Nero'ya benzemiyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum.

"Öyle mi?" "Bana bir söz ver."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. Bir bok vaat etmiyorum. Otuz küsur yıllık kırgınlık bir gecede yok olmaz. Ben ve o? Hâlâ devam eden bir işimiz var.

"Bana bir şey olursa, öne çıkıp yerimi alacaksın, değil mi?"

Doğru.

Arkamı döndüm. "Güle güle, Nero." "Ben ciddiym, Lorenzo."

Asla tam adımlı kullanmaz. Bunu sadece babamız yapar. Tekrar arkama baktığımda, bu gece için anlaşma yaptığı tablonun önünde duruyordu.

"Aramızdaki tüm bu saçma rekabetten daha büyük bir şeyler oluyor. Yanımda güvenebileceğim birine ihtiyacım var ve kan her türlü yeminden daha güçlüdür. Sen ve ben, Renzo, biz kardeşiz. Bu işte sonuna kadar beraberiz."

"Neyin var senin? Neden bu kadar garip davranıyorsun?" "Sadece bana söz ver, tamam mı?"

"Tamam, Tanrım, söz veriyorum."

Başını sallıyor ama yüzündeki çizgiler hâlâ orada. Cam gibi pürüzsüz dış görünüşü, doksan metrelik dalgalı bir okyanusa benziyor.

İçgüdülerim devreye giriyor ve içeriye doğru birkaç adım atıyorum. "Burada kalmamı istemediğine emin misin?"

"Hayır." Masadan silahını alıp şarjörünü kontrol ettikten sonra kılıfına yerleştiriyor. "Bunu tek başıma yapacağım."

"Sen bilirsin." Onu tekrar resme bakarken yakaladım. "Anlamıyorum. Neden bir çocuk üzerine kusmuş gibi görünen bir şeye milyonlarca dolar ödesin ki?"

Nero gülüyor, ama anahtar kapalı. Çok kırılğan.

"Sanatın kendi imzası vardır, Renzo. Bu koleksiyoncular... Her zaman kendilerine hikayeler anlatanları ararlar."

"Sen nasıl istersen. Toplantıda iyi şanslar. Diğer tarafta görüşürüz." Bana gözlerine tam olarak ulaşmayan bir gülümseme gönderdi. "Bekliyor olacağım."

Boş odayı göz kırparak tekrar odaklanıyorum, gerçek göğsüme bir yıkım topu gibi inerken geriye doğru sendeliyorum.

O biliyordu.

"Lorenzo?"

Arkamı döndüğümde babamın kapıda durduğunu görüyorum.

Her zamanki İtalyan siyah takım elbisesi ve kırmızı kravatıyla, gümüş rengi koyu renk saçları ve gözlerini kırıştıran bilgelik çizgileriyle ona bakarken, olabileceklerin bir anlık görüntüsünü yakaladığımı fark ediyorum.

Nero yirmi yıl sonra böyle görünecekti.

Bakışlarımı uzaklaştırarak onu içeri davet ediyorum. "Geldiğiniz için teşekkürler."

"Neredeyse yapmıyordum." Kapıyı arkasından kapatırken sesinde bir gerginlik var. "Şu anda olmayı tercih edeceğim birkaç yüz yer daha düşünebilirim. Neden burası?"

"Katiller her zaman suç mahalline geri dönmezler mi?"

Başını arkaya eğerek, sıkılmış dişlerinin arasından havayı içine çekiyor. "Renzo. Yapmadın-" "Son birkaç aydır olup bitenler için sana bir açıklama borçluyum. Gerçek bir bir tane."

"Tamam, duyalım bakalım."

Nero'nun cenazesinin sabahında *Yama*'da yaşananlardan başlayıp *Boynya*'da Oleg'le yaptığım hesaplaşmaya kadar her şeyi anlatırken kıpırdamadan duruyor. Şantaj, sahtecilik, cinayet ve ihanetten oluşan boktan hikâyemi anlatırken, taş gibi soğuk ifadesinde en ufak bir çatlak olmadan her kelimeyi içine alıyor. Sadece Konstantin'in Tatiana'ya ne yaptığını açıkladığımda gözleri kararıyor.

"Bu yüzden mi törene geç kaldınız?"

Başımı salladım. "Killian Nero'nun dosyalarının şifresini çözdü. Bir şeyler bildiğinden şüphelenmekte haklıydın.

Petrov'un Rusça sanat koleksiyonunu biliyordu. Onun peşinde olduklarını biliyordu."

"Yani, Sal onu s u s t u r m a y a yardım etti." Bir lanetle geri çekildi "Bunu keseceğim *Stronzo*'yu Ziploc poşetine sığacak kadar çok parçaya bölebilirim."

"Bu tepki *tam da* bu yüzden seni arayamadım. Sal'in oğlunun öldürülmesine yardım ettiğini sana söyleseydim-"

"Tam orada kafasına bir kurşun sıkardım," diye bitiriyor.

"Bunu riske atamazdım. Tatiana'nın kızının hayatı söz konusu ve Konstantin'in onu kullanma ihtimali varsa, ona canlı ihtiyacım var."

İsteksiz bir şekilde başını sallıyor. "Doğru olanı yaptın... Bir lider gibi iki adım sonrasını düşündün."

Bu sözleri bana ilk kez söylüyor ve odayı garip bir sessizlik kaplıyor. Bu ikimiz için de keşfedilmemiş sular.

Boğazını temizleyen babam gerginliği ilk bozan kişi oluyor. "Neye ihtiyacın var?"

"Plana göre Konstantin iki gün içinde Moskova'dan gelip takası tamamlayacaktı ama bu sabah ondan bir mesaj aldım." Cebimden telefonumu çıkarıp ona göstermek için mesajı açıyorum. "Bir oyun sonu var. Ne olduğunu bilmiyorum ama buna hazır olmak istiyorum."

"Galeride desteğe ihtiyacın var. Paulie'nin adamlarını göndereceğim." "Alabileceğim tüm takviyeleri alacağım."

"Peki ya Sal?"

Babam kan istiyor ama henüz ona intikamını veremem.

"Paulie ve Anton ile bir toplantı ayarla. Onları bilgilendir, sonra da gizli gözetim altına al. Konstantin kızı *Elysium*'a getirmeyecek. Onu başka bir yere saklayacaktır ve benim parama göre o 'yer' Sal'ın yanındır."

Babam onaylarcasına çenesini eğiyor. Önüme geçtiğinde kapıya doğru ilerliyorum. "Bana söylemediğin başka bir şey daha var."

Sert bir nefes üfleyerek odanın içinde dolaşıyorum. "Burada olmak bana Nero'yla yaptığımız son konuşmayı hatırlattı." Başımı kaldırıyorum, pişmanlığın yerini öfke alıyor. "O biliyordu. Bu odadan canlı çıkamama ihtimali olduğunu *biliyordu*. Eğer dinleseydim, belki de-"

"Renzo, dur." Elini omzuma koyuyor, sert ifadesi yumuşuyor. "Suçluluk işe yaramaz bir duygudur."

"Bunu hiç hissetmemiş bir adam söylüyor."

Hüzünlü bir kahkaha attı. "Sen doğmadan önce çok farklı bir hayat yaşadım, Renzo. Annen benim en büyük aşkım olabilir ama ilk aşkım değildi." Elini indiriyor ve benimkini yansıtan bir hareketle çenesinde gezdiriyor. "Büyükbaban her kaptanın organizasyona ayrı bir 'yetenek' getirmesini isterdi ve benimki de

kundakçılık. Eğer birisi onun kurallarına göre oynamayı ihmal ederse, talihsiz ve tanımlanamayan bir sonla karşılaşrdı."

İtiraf üzerime kurşun bir ağırlık gibi çöktü. "Onları diri diri yaktın mı?"

"Bazen. Diğer zamanlarda sadece bir ifadeydi."

"Yüce İsa."

"Bir restoran sahibi ödeme yapmayı reddetti, ben de mekânı ateşe verdim... İçeride olduğunu bilmiyordum." Çenesi acısını bastırmak için çok çalışıyor. "Annenle tanışana kadar bu suçluluk duygusunu uzun süre taşıdım. Geçmişini değiştiremeyeceğimi anlamama yardım etti, Renzo. Herkesin umut edebileceği en iyi şey şimdiki zamanın kontrolünü ele almak ve doğru olanı yapmaktır."

Bakışlarını tutuyorum. "Peki ya gelecek?" "Sanırım bu sana bağlı."

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Atlantic City'den ayrılıp kuzeydoğuya yöneldim, saat dört civarında Hudson'a yaklaştım ve saat beşte Manhattan'a ulaştım.

57^{inci} Cadde'den birkaç blok öteye park ediyorum ve araçtan inmeden önce silahımı kontrol ediyorum. Hiçbir şeyi şansa bırakmıyorum. Tanışmak üzere olduğum kişiyle değil. Bir yemin ve bir rozetle saygınlık satan adamlar, daha az ilginç sosyal hayatları ve daha keskin takım elbiseleri olan Yeraltı Krallarıdır.

Bu illüzyona bir an bile inanmadım. Kameraya güzelce gülümsüyor ve doğru şeyler söylüyor ama bunlar sadece dikkatleri her ay ülkeye yarım milyar dolar değerinde kokain ithal etmekle meşgul olan Kolombiyalı kartel kralı arkadaşından başka yöne çekmek için.

Senatör Rick Sanders kendine duman ve aynalardan bir imparatorluk kurdu, ancak ona bir kurşun doğrultursanız her şey paramparça olur.

Binaya yaklaşırken kapıcı bana dikkatle bakıyor. Bugün on bin dolarlık bir takım elbise giymiyorum, dolayısıyla buraya ait değilim.

"Senatör Sanders'ı görmeye geldim."

"Sizi bekliyor mu efendim?"

"Hayır, ama bahse girerim altmış saniye içinde benim için bir asansör çağıracaksınız."

Ona Renzo Marchesi olduğunu söyle."

"Burada beklemenizin bir sakıncası yoksa, Bay Marchesi," diyor soğuk bir şekilde.

Telefonu açıp çatı katını aramasını izliyorum. Tahmin edilebileceği gibi kısa bir konuşma yaptıktan sonra ahizeyi yerine koyuyor ve beni asansörlere doğru yönlendiriyor.

O arama düğmesine basarken ben de saatimi kontrol ediyorum.

"Düzeltiliyorum... Sadece on dakika sürdü."

Çatı katına tek başıma çıkıyorum, kapılar açılırken kendimi şiddete hazırlıyorum. Karşımda bir Yunan tapınağından daha fazla mermeri olan boş bir lobi ve geçen haftayı dünyanın öbür ucunda peşinde koşarak geçirdiğim tablo önümdeki duvara masumca yaslanmış duruyor.

Daha yakından bakmak için arabadan iniyorum ve çevresel görüşümde bir gölge belirliyor.
Sikeyim.

Bir süre sonra hızlı bir silah çekimi oldu ve kendimi görmeye geldiğim adamla karşı karşıya buldum.

"New Jersey'den çok uzaktasınız Bay Marchesi," diyor Sander, elini Colt 1911'in kabzasına götürürken, ortalama bir şişko politikacıdan çok siyah saçlı bir şeytana benziyor.

Açıkça görülüyor ki günah, çağların yeni botoksu.

"Ve siz ahlaktan çok uzaktasınız Bay Washington D.C." diye karşı çıktım, Glock'um 17. Silahının namlusuna bakarken elimde güzelce oturuyor. "Ama bu kadar eğlence varken mesafe kimin umurunda."

"Kızımı o ağızla mı öpüyorsun?"

"Kafama lanet olası bir silah doğrultuyor olmasaydın, sana onun ve ağzım hakkında daha çok şey anlatırdım."

Bu onun mizahını frenler. "Biliyor musun, dün gece seni öldürmemem için bana yalvardı."

Gülüyorum. "Bugünlerde gözlüksüz hareketli bir hedefi bile vuramazsın ihtiyar. Beni yere sermek o kadar kolay değil."

Üzerimdeki toplara sırtıyor ama silahı bir santim bile inmiyor. "Londra'da hayatını kurtardığını söyledi, bu yüzden sana üç saniye avans veriyorum."

"Ben yanındayken ona hiçbir zarar gelmeyecek."

"Ölümün gölgesinde yürüyen bir adamdan cesur sözler." "Her hecesinde ciddi olduğun zaman güçlü sözler," diye homurdandım.

Duraksıyor. "Tatiana da bize takastan bahsetti, ben de sizi bekliyordum. Bu kadar erken olacağını fark etmemiştim. Bana tek bir şey söyleyin. Torunumun hayatını kurtarmak için mi buradasın yoksa 'Hi Ho Seven Million Dollars' diye bağırarak o tabloyla gün batımına doğru yol almak için mi?"

"Parayla ilgilenmiyorum, Sanders."

Ama ben kızınızın mutluluğuyla ilgileniyorum.

Gri gözleri yarıklara kadar daralıyor. "Bunu mahvedecek misin, Marchesi? Çünkü eğer yaparsan, yaratıcı olmaktan fazlasını yaparım. Sana yeni bir yüz oyarım."

"Seçmenlerini o ağızla mı öpüyorsun?" Ben de onun esprisini yankılayarak soruyorum. "Tatiana onun için doğru olanı yapacağım konusunda bana güveniyor. Sana da onun yolundan gitmeni öneririm."

Bir duraklama oldu. "Ona yaptıklarından dolayı acı çekmesini istiyorum." Pişmanlık ve öfke gerginliğin içinden süzölmeye başlar. "Şöhretini biliyorum Jersey Boy, ama ısıyı birkaç bin derece yükseltmeni ve vahşileşmeni istiyorum. Beni duyuyor musun? Onu terlet. Bu dünyadan dizlerinin üzerinde ayrılmalı, affedilmesi için yalvarmalı."

Başımı salladım. "Edecek. Sana bunun sözünü verebilirim." Bir an için birbirimize bakıyoruz.

"O sapkın bir pislik, Sanders. Pençelerini derine sapladı. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Başında yüzlerce koruma olsa bile kız zaten on sekizinde ayrılırdı."

Yüz ifadesi sertleşir. "Senin affını istediğimde, Marchesi, bunu *asla* istemeyeceğim. Bir dahaki sefere fikir beyan etmek istediğinde aynaya bak." Saatine bakar. "Karım dönmek üzere, yani gitme vaktin geldi. Birine tabloyu paketletip otuz dakika içinde arabanıza teslim ettireceğim."

"Nereye park ettiğimi nereden biliyorsun?"

"Siyah Ferrari Roma. Plaka numarası-"

"Beni gerçekten bekliyor *muydun*?" İstemeye istemeye etkilendiğimi söyledim. "Gözüm sürekli üzerinde. Şimdi siktir git."

Bekleyen asansör kabinine doğru geri geri gitmeye başladım.

"Ve Marchesi...?" Önümde belirdi, yüzünde okunamayan bir duygu vardı. "İyi şanslar."

Ancak asansör kapıları tekrar kapandığında, ikimizin de tüm konuşma boyunca silahlarımızı indirmediğimizi fark ediyorum.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

RENZO

BAZILARI *deja vu*'nun zamanda bir aksaklık, geçmişle bugünün çarpıştığı kısacık bir an olduğunu söylüyor. Diğerleri ise bunun travma ve strese verilen nörolojik bir tepki olduğunu iddia ediyor. Dokuzuncu Cadde ve Beşinci Bulvar'dan *Elysium*'a doğru tanıdık bir rotada ilerlerken, ikisinin de olmadığına karar veriyorum.

Kapanış.

Küller küllere, tozlar tozlara.

Her şey burada başladı ve burada sona erecek.

Nero'ya olan yolculuğum Atlantic City'deki bir otel odasında başladı ve kurşunum daha sonra Sal'in kafatasından çıktığında sonuç olacak. Şu anda, Tatiana'nın buz gibi tavrındaki çatlakları ilk gördüğüm yere, aramızdaki o ilk inkar edilemez sıcaklığı hissettiğim yere dönüyorum ama bizimki çok farklı bir kapanış olacak, beni mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir hayatın olasılığına açan bir kapanış.

Çocuklar Nero'nun geleceğindeydi, benim değil. Gecelerim sevişmek ve kavga etmekle geçecekti, sabahın üçünde uyanıp ağlamakla ve biberonla beslemekle değil.

Ama şimdi kök salmanın huzurunu
görüyorum. Hareketsiz durmanın bir
dostluğu var.

Kazara ya da tasarlayarak, her şey aileye geri döner. Aile, önemli olan her şeyin kalbidir ve bu gece onu kendimin kalbi yapmaya kararlıyım.

İleride Tatiana'nın sanat galerisini görebiliyorum. Bu kez caddeye yayılan parlak ışıklar yok ve devre dışı bırakılmış bir gece bekçisinin hareketli gölgeleri de yok. Binanın önünde, park etmiş arabalar her yöne dağılmış, bana Nero'nun cenazesinin önünde sıralanan limuzinleri hatırlatıyor. Ama o günün aksine, kaldırımlar karanlık ve boş.

Telefonum tekrar titrediğinde sadece 30 metre uzaktaydım.

Sakin bakma.

Boş sözler bunlar. Taşıdığım tabloyu sol koluma kaydırıp telefonuma uzanıyorum bile. Beklediğim gibi, Tatiana'dan art arda üç mesaj var.

Neredesin?

Bir sorun olduğunu biliyorum.

Hissedebiliyorum. Lütfen, Renzo. Ara beni.

Her mesajda onun paniğini hissedebiliyorum. Harfleri karartıyor ve arka ışığı azaltıyor, ama ona verebileceğim tek yanıt sessizlik.

'Mesaj uyarısını' sessize alarak, ön kapıya ulaştığımda telefonumu cebime geri koyuyorum.

Beni istedin, seni Bratva piçi... Ne dilediğine dikkat et.

Dahili telefonla uğraşmıyorum. Gece bekçisi öldü ve güvenlik devre dışı bırakıldı.

Benim de ilk hamlem bu olurdu.

İstasyonunun hemen arkasında göğsünde iki kanlı delikle yatan üniformalı bir adam bulduğumda şüphelerim doğrulandı.

Nabzını kontrol ettim ama oyun bitti.

Ayağa kalktığımda bir araba galerinin önünden sürünerek geçiyor, farları uzak duvardan süzülüyor. On saniye sonra bir tane daha geliyor ve biliyorum ki arka girişe yakın bir yerde de bir araba olacak.

Paulie'nin adamları.

Tıpkı planladığımız gibi.

Işıklar kesik ama galerinin uzak ucundan yumuşak turuncu bir parıltı geliyor. Silahımı çekerek oraya doğru ilerliyorum, sıra sıra yıkıntıların yanından geçerken öfkemi kontrol altında tutmak için savaşıyorum. Tatiana'nın sevdiği her şey... Gururla benim dediği her şey mahvolmuş. Tüm tablolar bıçakla kesilmiş. Geri kalanlar yerde renk lekeli leşler gibi yatıyor, tuvalleri bozulmuş ve değersiz.

Gölgelerin tekrar çevresel görüşümde hareket ettiğini hissediyorum. Takip ediliyorum, izleniyorum... *inceleniyorum*. Karanlık köşelerde saklanan en az altı kişi var ve duvarın alt kısımları boyunca uzanan patlayıcı yükleri var.

Konstantin Belov burayı patlatmak için her şeyi ayarladı.

Avlunun girişine yaklaştıkça gölgelerim daha da büyüyerek etrafımda Bratva askerlerinden oluşan yarı bir çember oluşturuyor. Onları görmezden geliyorum ama önemlerini de göz ardı etmiyorum. Bu, *pakhanlarına* yakın olduğum anlamına geliyor.

Onu Tatiana'nın ilk gece durduğu yerde durmuş, galeride yok etmediği tek resim olan aynı tabloyu izlerken buluyorum. Elleri pantolonunun ceplerinde gevşek duruyor ve başı yana eğik.

Kardeşlerinden daha uzun. Daha gösterişli. Gri takım elbisesi dikkatsiz bir ekleme değil, asıl olay. Koyu renk saçları yüzünden geriye doğru taranmış ve profili keskin ve düz, tıpkı daha sonra boğazını kesmeyi planladığım bıçak gibi.

"Silahını indir, Marchesi," diye sesleniyor bana, hala resme bakıyor, aksanı o kadar ağır ki sesini daha derin bir oktava sürüklüyor. "Burada hepimiz beyefendiyiz, değil mi?"

"Katılmıyorum." Ama yine de silahımı kılıfına koyuyorum. Yanımda üç bıçak ve yumruklarım var ve bunlar sahip olduğum en ölümcül silahlar. "'Nazik' kendimi tanımlamak için kullanacağım bir kelime değil."

Duvardaki gri tabloyu işaret ediyor. "Bunu ona üç yıl önce aldığımı biliyor muydun?" Ben ona doğru yürürken yüzünü bana dönüyor ve kudretli yüz hatlarından faydalanmamı sağlıyor. "Değeri yok ama galerisinde bu kadar değerli bir yere sahip olması ilginç."

"Ben olsam bu kadar abartmazdım," diyorum on adım ötede durarak. "O kadar çirkin ki, etrafındaki her şeye elli bin dolar değer katıyor. Ya da öyle..." Elimdeki paketi yere atıp ona doğru tekmeliyorum. Paket beyaz fayansların üzerinde güçle kayıyor, ancak Konstantin ayağını üzerine vurduğunda duruyor. "Oops," diye mırıldanıyorum. "Sanırım burada yedi milyon dolarlık bir patinaj izi var."

Yüz ifadesi gerginleşiyor ama onu almak için bir hamle yapmıyor.

"Onu ilk kez buradan sadece üç blok ötede gördüğümü biliyor muydun?" Tepkimi fark edince ağzının kenarları büküldü. "Şimdi çok güzel ama o zamanlar yutulmayı bekleyen yumuşak bir şeftaliydi. Ve ona dişlerini geçiren ilk erkek bendim." Memnuniyetle iç geçiriyor. "On sekizinci doğum günü... Ona ne güzel bir hediye vermiştim."

Siyah duvarlarım üzerime kapanmaya başladı. Bir hafta önce onlara çoktan teslim olmuşum ama onun istediği de tam olarak bu. Konstantin için her şey bir akıl oyunu, sadece kendisinin uyabileceği uydurma kurallar var.

"Haneye tecavüz, birinci derece cinayet, kişisel mülke zarar verme..." Cam kubbeli çatıdan içeri süzülen ayın tek ışık kaynağı olduğu karanlık avluya bakarken dilimi şaklatıyorum. "Kişisel bir rekora mı gidiyorsun?"

"Bitirdiğimi kim söyledi?" Gülümsemesi de profili kadar keskin.

"Anastasia nerede?"

"Güvenli."

"O zaman bir sorunumuz var. Kızımız yok. Anlaşma yok."

"Sorun yok, Marchesi," diyor kollarını genişçe açarak. "Anlaşmamızın şartlarının yerine getirildiğine ikna olduğumda benim emrimle buraya getirilecek."

Yalancı.

Omzumun üzerinden arkamda duran adamlara bakışını izliyorum. Birkaç dakika sonra aramıza küçük ahşap bir masa ve iki yanına da iki sandalye yerleştiriliyor.

'Kefaret' masanın üzerine kaldırılırken bakışlarını tutuyorum. Bir çakı kullanarak ambalajı kesip açmaya başlıyor. Resim ortaya çıktığında sabırsızca parmaklarını şıklatıyor ve bir şişe *Stolichnaya* votkası iki bardakla birlikte masaya düşüyor.

"Ve bu sefer orijinali bu mu?"

"Hadi öğrenelim, olur mu?" Votkayı elime alıp kapağını açarak, mavi ve kırmızı dalgaları yüzdürmek niyetiyle resmin üzerine tutuyorum.

"Ay ay ay!" diye bağırıyor, soğukkanlılığı lanet bir atom gibi parçalanıyor ve altındaki açgözlü canavarı ortaya çıkarıyor.

"Çünkü bokla yaptığın şey bu, değil mi Below?" Söyledim. "Kullan ve at o."

"Şişeyi yere bırak!"

"Bu resmin orijinal olduğunu çok iyi biliyorsun, bu yüzden benimle aptalca oyunlar oynama, ben de seninle aptalca oyunlar oynamayacağım." Bununla birlikte şişeyi ve onunla birlikte silahımı da masaya geri koydum. *Artık sessiz sinema yok.* Buraya iş konuşmaya gelmedim. Buraya öldürmeye geldim.

"Bir noktayı kanıtlamak için milyonlarca doları yok etmeye razı mısınız?" diyor öfkeyle.

"Çok şey kanıtladın," diye alay ediyorum. "Tepkin bana hayattaki güdülerinin de ahlakın kadar berbat olduğunu söylüyor. Tatiana'nın babası selamlarını yolladı bu arada. Fırsatını bulduğumda sana baş harflerini kazımamı istedi. Santiago'nun tayfası peşindeyken bir gece boyunca sana iyi şanslar."

Konstantin bir an için bana dik dik bakıyor, sonra yüz hatları tekrar o sakın göt suratına dönüşüyor. "Bütün erkeklerin zayıf noktaları vardır, Marchesi. *Baskı noktaları.* Onları yeterince sert ezersen, istediğin melodiyle dans ederler. Ben kimseden korkmam."

Bu boktan bıktım artık.

"Hadi o zaman; kontrol et." Gözleri kısılır.

"Lanet tabloyu ters çevir ve kontrol et. Bunu istemenin sebebi buydu, değil mi?

Mektup için mi?"

"Mektubu nereden biliyorsun?" diye sorar.

Sahte bir kızgınlıkla ona bakıyorum. "Ben de senin akıllı kardeş olduğunu düşünüyordum."

Duraklıyor. "Görünüşe göre sizi hafife almışım, Marchesi. Babanın seni neden patron yardımcısı yapmayı seçtiğini şimdi anlıyorum... *Pozdravlyayu.*"

Tebrük ederim.

Töreni nereden biliyor?

Lanet Sal.

"Kardeşin de zeki bir adamdı," diye devam ediyor hain bir sırıtişla. "Andrei Petrov'un kayıp sanat koleksiyonunu senden çok önce öğrendi ama senin 'zorlukların' onun bilgisini seninle paylaşmasını engelledi. Belki de dinleme zahmetine katlansaydın, şimdi çürüyen bir ceset olmayacaktı."

Sonunda oturup tabloyu ambalajından çıkarıp incelemek için havaya kaldırdığında çenem sıkılıyor. O siyah duvarlar yine üzerime üzerime geliyor... Ta ki Tatiana'nın yüzü kaosu yarana kadar.

Nefes al, Renzo. Kafana girmesine izin verme.

"Gel... otur." Konstantin boş koltuğu işaret ediyor ve tabloyu bir kenara koyarken isteksizce oturuyorum. "Bir şeyler içelim." Şişeyi uzatıyor, iki bardağı da ağzına kadar dolduruyor.

"Hayır, teşekkürler. Rus zehrini aktarmak konusunda katı kurallarım var."

Bir eliyle kadehini kaldırırken, diğer eliyle etrafımızdaki yıkımı işaret ediyor. "Hadi ama, Marchesi... Eğer ölmeni isteseydim, seni hemen vururdum. *Kiska*'nın güzel galerisinde yeterince kan var zaten."

Gece bekçisinden bahsettiğini sanıyorum ama sonra onu ellerime bakarken yakalıyorum.

"Bak," diyor, onları işaret ederek. "Masamın üzerine ve yere nasıl damladığını görüyor musun? Kan *senin* üzerinde," diye açıklıyor, öne doğru eğiliyor, gölgeler

yüzünü. "Bunu göremiyor musun? Kardeşin öldü çünkü Oleg'i ona sen götürdün. Vasili öldü çünkü Oleg'in yerini ondan zorla öğrendin... Ve Oleg, şey." Omuz silkiyor, votkayı tekrar ağzına götürüyor. "Sanırım bu olayda senin de parmağın var."

"İşe yaramıyor Konstantin," diyorum yumruğumu sıkıca sıkarak, Tatiana'nın yüzünü zihnimin ön saflarında tutarak. Küçük bir kızın yüzünü de orada tutuyorum. Henüz tanışmadığım ama annesinin benim siyah duvarlarımı tuğla tuğla sökmesine yardım edecek olan bir kız.

"Çalışmayan *ne*?" diye soruyor, bir yılanın masumiyet cazibesini yansıtarak.

"Bana bir şey söyle," diyorum konuyu değiştirerek. "O bir intikam hedefi miydi, yoksa her şey parayla mı ilgiliydi?"

"O bir fırsattı," diye itiraf ediyor. "Ve o, tekrar ve tekrar, benim için buna değdi.

Kayıyorum.

Duvarlar yükseliyor.

Şu anda silahımı masadan alıp kafasına doğrultmamak için her şeyimi veriyorum.

"Tüm bunlar birkaç parmak resmi için mi?" Tikintiyle mırıldandım.

"İki milyar dolar değerinde," diye düzeltiyor, gözleri parlıyor. "Bu parayla kaç parmak satın alabileceğinizi bir düşünün."

"Bırak onu, Belov. İkisini de bırak, sen de buradan tahta bir kutu yerine canlı olarak çık."

"Seninle tanışmak istedim," diyor isteğimi görmezden gelerek. "*Kiska*'mı beş yıl sonra bana meydan okur hale getiren adamı görmek istedim."

"Ya da belki de ölümle son bir kez yüzleşmek istediniz."

"Tahta kutuya bu kadar çabuk mu döndün?" Gülüyor ve bardağını tekrar boşaltıyor. "Derinin altına bir kıymık gibi kayıyor muyum, Marchesi? İçinde gizlenen karanlığı biliyorum. Mutlu bir sonun tüm bunları yok edeceğini mi sanıyorsun gerçekten? Sen ve ben, çok da farklı değiliz. İkimiz de hayatımızdaki iyi şeyleri alıp kullanıyoruz ve bunları kendi bencil nedenlerimiz için kullanıyoruz." Kendine bir içki daha dolduruyor ve ben kalbim çarparak onun içkiyi bir dikişte bitirmesini izliyorum. "Onu al. İkisini de al. Bakalım onları avucunun içinde böcek gibi ezmen ne kadar sürecek." Bardağını masaya fırlatıp resmi t e r s çeviriyor ve küfrediyor. "Gerçekten doğruyu söylüyormuşsun. Orijinali bu."

"Yeri bulamayacaksınız," diyorum boş boş. "Tatiana'nın annesinde zaten on harf var.

Petrov'un koleksiyonunun nerede olduğunu biliyor." "Yalan söylüyorsun."

Sabırımı hızla kaybederek öne doğru eğildim. "İşte bizim gibi adamların bir diğer özelliği de bu Konstantin... Her zaman bir acil durum planımız vardır."

Bakışlarımı tutuyor, sonra tekrar gülüyor. "Evet, öyle."

Galerinin önünde aniden bir hareketlenme oluyor. Topuklu ayakkabıların *tıkırtısı*, ardından tanıdık bir ses sesleniyor, yumuşak sesi yıkık duvarlarda yankılanıyor.

"Merhaba? Burada kimse var mı?" Ardından gece bekçisine takılıp düştüğünde boğuk bir çığlık atıyor. "Aman Tanrım!"

Siktir

.

Siktir

.

Siktir

.

Konstantin Rusça talimatları sıralıyor ve iki adamı kapıya yöneliyor. Bir süre sonra, onun şaşkınlık ve korku içinde tekrar bağırdığını duyuyorum

"Onu bu işe karıştırma, Belov," diye kükreyerek ayağa kalktım ama altı adet yarı otomatik yüzüme doğru itildi. "Bu seninle benim aramda."

"Sus. Sürprizi mahvetme." Biz onun avluya getirilmesini beklerken Konstantin bacak bacak üstüne atıyor. "Ve dışarıdaki üç araçtaki adamlar için endişelenmeyin," diye ekliyor, pantolonundaki görünmez kırışıklıkları fırçalayarak. "New York polisi yarın tüm cesetlerin kimliklerini tespit etmekle meşgul olacak."

Yüce İsa.

"Kardeşlerimin başarılı olduğu tek alan buydu, *mudak*," diye ekliyor ipek gibi. "Her zaman bir B planları da vardı. İki tane varken neden bir tane yeraltı kafes dövuşü kulübünüz olsun? Neden manipüle etmek için tek bir oyuncağın olsun ki..."

Sanki bir işaretmiş gibi, Tatiana kapıda beliriyor, ince silueti beni Rus silahlarından oluşan çelik bir çemberin içinde görünce titriyor ve yerime geri oturmaya zorlanıyorum.

"Renzo? Neler oluyor? Anastasia nerede?"

Gözlerindeki acıyı görüyorum ve bu beni iliklerime kadar yaralıyor.

"Tam zamanında, *Kiska*," diye onu sıcak bir şekilde selamlıyor Konstantin. "Gördüğüm kadarıyla asistanınızın mesajını almışsınız. Ne kadar becerikli bir kız. Ne kadar kötü yalanlar. Korkarım zorla girme falan yok. En azından geleneksel anlamda. Bugün burada gerçekleşen tek hırsızlık kalbinizin bir yarısı."

"Erika *senin* için mi çalışıyor?" Konstantin'in adamları onu kolundan tutup masaya doğru sürüklerken, üçüncü bir sandalye getirilince irkilir.

"Çek o lanet ellerini onun üzerinden," diyorum hırlayarak ve bu yüzden suratıma bir yumruk yiyorum. "Tanrım!" Az önce bana vuran pislige ters ters bakarak gömleğine kanımı tükürdüm. "Bir korkak gibi yumruk atıyorsun."

"Casuslarım her yerde, *Kiska*. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın." 'Kefaret'i muhafızlarından birine veren Konstantin elini cebine atıyor ve silahımın yanındaki masaya bir cep telefonu yerleştiriyor.

"Otur," diye emrediyor ve kadın tökezleyerek sandalyeye oturuyor. "Yapman gereken önemli bir seçim var."

"Ne seçimi?" Gözleri önce bana, sonra tekrar ona kayıyor ama daha o söylemeden ne olacağını biliyorum, kara kalbim onun için öfkeyle çarpıyor.

"O..." Rus'un bakışları masanın üzerindeki telefona düşmeden önce bana takılıyor. "Ya da kızın... Kimin yaşayıp kimin öleceğine sen karar verirsin."

Yüzünün renginin solmasını

izliyorum. "*Dolcezza*."

Bakışları bana kayıyor ve gözlerindeki hayaletleri şimdiden görüyorum. Gece bitmeden içimizden birinin yasını tutacağını biliyor.

Çaresizlik içinde başını öne eğiyor.

"Artık sana bakamıyor bile, Marchesi," diye söyleniyor. "Ne kadar şiirsel. Kaderin, senin kardeşine ihanet ettiğin gibi, sana sürekli ihanet eden bir kadın tarafından mühürleniyor. Anastasia'yı daha sonra yeni evine götürmek için aldığımda, önce sonsuz cehennemde yanan ruhun için dua etmek üzere bir dakika kalacağım."

Damarlarımdaki adrenalin buza dönüşüyor. Aynı anda kafamın içinde, Nero'nun cenazesine sarhoş gittiğimde Sal'in sesini duyuyorum.

"Şu haline bak, sarhoş bir puttana gibi Tanrı'nın Evi'nin arkasında saklanıyorsun. Ön tarafa git ve aileni destekle, Renzo."

"Elinizdeki tek şey bir teklif."

Sözlerim onun dikkatini tekrar bana çeviriyor. Londra'da arabada söylediklerimi tekrarlıyorum, onu seçim içinde seçim olasılığına açtığımda. Ne demek istediğimi anladığında gözleri tekrar açılıyor.

Ne dediğimi duy, tatlım. Kızının

nerede olduğunu biliyorum.

Burada güç sende, onda değil.

"Kabul etmek, reddetmek ya da karşı koymak sizin elinizde. Seçim sizin - korkuyu kontrol edin ya da onun sizi kontrol etmesine izin verin."

"Renzo, yapamam," diyor sessizce.

"Bunu yapabilirsin, *dolcezza*," diye ısrar ediyorum dişlerimi sıkarak, o masanın ortasındaki telefona uzanırken. "Ve biz de burada seninle yağmurda dans ediyoruz."

Biz.

Üç.

Elini telefonun etrafına kapatırken bana bir bakış daha atıyor ve sonunda zincirlerinden kurtulmuş bir kadın görüyorum. Her şeyi değiştirebilecek güce sahip bir kadın.

"Son seçimin nedir, *Kiska*?" Konstantin'in alaycı sesi sessiz galeride çınlıyor.

"Ben," diyor, gözleri yüzümden hiç ayrılmadan. "Ben kendimi seçiyorum. Yaşamaya değer bir hayat seçiyorum." Elini telefondan yanında duran silahıma götürerek Glock 17'ni aldı ve Konstantin'in göğsüne dört el ateş etti.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Silahı elime almaya karar verdiğim an, geçmişimi özgür bıraktığım andı.

Artık beni incitmesine izin vermeyecektim.

Bize zarar vermesine izin vermeyecektim.

Renzo'nun sözlerinin satır aralarını okudum ama sonunda iş yine güvene geldi

-Londra'da bir otel odasında başlayan, sonra New York'ta bir balkonda güçlenen o kırılgan dil.

Kızımın nerede olduğunu bildiğine inanıyordu, ben de öyle düşündüm.

Bütün gün, çaresizlik ve öfkenin zehirli bir karışımı olan, çıkışı olmayan bir baskının içimde biriktiğini hissettim. İkili oynayan asistanım tarafından sahte bahanelerle buraya çekildiğim ve sonra Renzo'nun etrafı silahlarla çevrili, hayatımı mahveden adamın karşısında durduğunu gördüğümde, ciğerlerimin nefes alamayana kadar sıkıldığını hissettim.

Ama şimdi baskıyı bırakma zamanı.

Kızıma acı çektirdiği dört yıl için dört kurşun.

İlki Renzo'nun sandalyesinden fırlamasına ve yumruğunu en yakındaki *patsanın* boğazına geçirmesine neden oluyor. Ondan sonra, gözlerimi Konstantin'e sabitleyip, şarjör boşalana ve yerdeki cesedine ateş edecek bir şey kalmayana kadar yüzündeki şaşkınlığın sonraki her mermiyle öfkeye dönüşmesini izlerken, bir bağırma ve hareket bulanıklığı var.

"Tamamdır, *dolcezza*." Renzo silahımı benim için indiriyor ve elini bileğime doluyor.
"Gitme zamanı."

Yaşadığım şoka rağmen, Konstantin'in gri canavar tablosu hâlâ üzerime doğru geliyordu.
Ben.

"Bekle..."

"Zamanımız yok."

"Lütfen, Renzo, bana bıçağını ver."

Bir süre sonra dediğimi yapıyor ve ben de bıçağı tuvalin derinliklerine batırarak kocaman bir "X" çiziyorum.

"Zincirler için gri," diye fısıldadım. "Ama artık özgürüm." "Eğer değiştirmezsen şimdi ölmüş olacağız."

Biz kaldırıma dökülürken o telefonuna talimatlar yağıyor. Parçaları yakalıyorum ama gerçekten dinlemiyorum. Başım uyuşmuş durumda ama aldığım her nefes sanki ilk kez hava emiyormuşum gibi geliyor.

"Kahrolası pusuya düşürülmüşler... Hepsi ölmüş... Temizlik ekibine ihtiyaç var, ama burası havaya uçmak üzere..."

Siyah bir cipin yanında durur ve silahının kabzasını cama vurur. Arabanın alarmının çınlaması üzerine "Bin" diye emrediyor.

Bir dakika sonra, sıkışık New York trafiğine girip çıkıyoruz, Renzo kızgın kornaların ve el hareketlerinin kakofonisine lanet okurken gözleri sürekli benimle yol arasında gidip geliyor.

"Ben iyiyim Renzo," diyorum bitkin bir şekilde. "İlk ve tek cinayetim için, onu saydım. Suçlu hissetmiyorum, sadece rahatladım." Pencereden dışarı, yaklaşan köprüye bakıyorum. *Yaklaştık mı? O iyi olacak mı?* "Hâlâ nereye gittiğimizi söylemedin."

"New Jersey." Birden gaza öyle bir basıyor ki, elimi gösterge paneline dayamak zorunda kalıyorum. "Kuzey Caldwell," diye ekliyor, sesinde acı bir ton var. "Büyüdüğüm yer."

"Orada olacağını nereden biliyorsun?" "Konstantin söyledi."

Bu üç kelime kulağa geldiği kadar doğal da gelmiyor. "O bunu yapmaz. Bana zarar vermek için yalan söyler... *Ona* zarar vermek için."

Yalan söyledim.

Profiline bakıyorum, gece gökyüzü onun kararlı duruşu dışında her şeyi örtüyor. Çene.

"Bunu bilerek yapmadı," diyor sert bir sol yaparak. "Egosuna izin verdi 'ruhum için dua edecekmiş' gibi alaycı şeyler söyleyerek içgüdüsünü bastırdı. İlk başta bunun başka bir akıl oyunu olduğunu düşündüm ama sonra bir anıyı tetikledi... Nero'nun cenazesine sarhoş gittiğim sabah amcamın söylediği bir şey.

"O da ne?"

"Şu haline bak, sarhoş bir puttana gibi Tanrı'nın Evi'nin arkasında saklanıyorsun." Gözlerini tekrar yoldan ayırıp benim genişleyen bakışlarımı yakalıyor. "Eğer haklıysam ve Konstantin amcamın güce olan bağımlılığını yardım karşılığında sahte vaatlerle beslediye, Sal'ın Anastasia'yı saklayabileceği tek bir yer var demektir." Renzo karanlık bir ara sokaktan dönüp kaldırımın yanına yanaştığında konsola doğru eğildim. "All Saints Katolik Kilisesi."

Kilise sessiz huşu içinde çok güzel. Kendi bencil hırsı için böyle bir şeye saygısızlık etmek Konstantin'in sadizminin tipik bir örneği.

İçeride.

Hissedebiliyorum.

Renzo da pencereden kiliseye bakıyor ama yüzünde farklı bir ifade var. Sanki dönüp dolaşıp aynı yere gelmiş ve bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğuna karar vermeye çalışıyor. "Buraya son geldiğimde bambaşka bir adamdım," diye düşünüyor. "Çok kararlıydım intikam."

"Peki ya şimdi?"

Ağzında bir gülümseme beliriyor. "Aynı... Ama bu sefer, diğer tarafında bekleyen şey için buradayım."

Kapıyı açmaya giderken tereddüt ediyorum, içimi yeni bir korku kaplıyor. "Ya beni tanımazsa, Renzo? Ya beni istemiyorsa?"

"O zaman hepimiz aynı anda birbirimizi sevmeyi öğrenen yabancılar olabiliriz." Bir kez daha, sözleri beni hiç beklemediğim bir şekilde dengemi bozuyor.

Daha da yaklaşarak dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. "Belki de birimiz bunu çoktan çözmüştür," diyorum, başlarımızı birbirine yaklaştırmak için elinin saçlarımda sıkıştığını hissediyorum.

"Bana zaman ver, öğreniyorum."

"Bekliyor olacağım."

"Hazır mısın?"

Başımı salladım. "Hazır."

Tam kapı koluna uzanıyordum ki bileğimden tutup bana bir silah uzattı. "Ne olur ne olmaz."

Başımı sallıyorum ve ona geri vermeye çalışıyorum. "Onu korkutmak istemiyorum, Renzo. Şiddetin benimle ilgili ilk yeni anısı olmasını istemiyorum."

"Ben de onun korkmasını istemiyorum ama aynı zamanda onu büyötmeye yardım etmek için burada kalmanı istiyorum. Eğer Sal geldiğimizi görürse, Konstantin'in öldüğünü anlayacaktır." Elini elime dolayarak beni bir kez daha ortaladı. "O sokaktan geçen önemsiz bir suçlu değil, *dolcezza*. O bir hain olarak ifşa edildiğini bilen bir Made Man. Kaybedecek hiçbir şeyi yok. Ateş ederek dışarı çıkacak ve hedeflediği sadece benim kafam olmayacak."

Arabadan inerken, kendi silahının şarjörünü kontrol etmesini, sonra kabzanın içine sokmasını ve sürgüyü bırakmasını izliyorum. "Arkamda kal," diye emrediyor, caddeyi geçerken. "Ve kurşunlar uçuşmaya başladığında başını aşağıda tut."

Bir yan giriş bulana kadar kilisenin eski taş duvarlarına yakın durarak çevreyi izliyoruz. Cebinden bıçağını çıkaran Renzo, bıçağı kilide sokuyor ve kapı bir iniltiyle içeri doğru sallanıyor.

Tüm kiliseler ağır fedakârlık ve tarih kokar - vicdanınızı saran ve ruhunuzu temizleyen o küflü, nemli koku - ve bu da farklı değil.

Sıra sıra dizilmiş sıraların gölgeleri içinde uzandığı nefe doğru adım attığımızda, "Alçakta durun," diyor. "Sadece o da olabilir, bir ordu da."

Etrafıma baktığımda kalbim sıkışıyor. Her yer boş. Işıklar kısık. Sunakta sahte ebedi mumlar titriyor. Sonra duyuyorum... Kilisenin diğer tarafından gelen sessiz bir hıçkırık.

Renzo da bunu duyuyor çünkü donup kalıyor ve sonra kolumu tutup bana "Yere yat!" diye bağırıyor.

Kurşunlar başımın üstündeki taş duvardan sekiyor, ses zihnimde titreşirken o da beş el ateş ediyor. Bir hareketlenme oluyor ve iki el daha ateş ediyor. Bir ceset yere düşerken yüksek bir gümbürtü duyuyorum.

"Oyun bitti, Sal," diye bağıyor.

"Siktir git Lorenzo," diye hırlıyor cevap veren, ama sesi ıslak ve yaralı.

"Burada kalmanı istiyorum. Hâlâ bir silahı olabilir."

"Bekle!" Ama o çoktan karanlığın kenarına yaklaşıyor.

Duvara doğru sürünürken, bir hıçkırık daha duyduğumda başım hızla sola dönüyor.

Anastasia.

Ayağa kalktığımda sert bir elin ağzımı kapattığını hissediyorum.

"Sorun yok Tatiana," diye yatıştırıyor derin bir ses. "Sana zarar vermek için burada değilim. Renzo nerede?" Arkamı döndüğümde kendimi Gianni Marchesi'nin granit gibi sert yüz hatlarına bakarken buluyorum. Konuşmama izin vermek için ağzımı bıraktığında yukarıdan büyük bir gürültü geliyor

ve daha fazla mermi ateşleniyor.

Uzun bir figür topallayarak görüş alanına girerken küfrediyor. Silahını çekerek beni vücuduyla korudu. "Olduğun yerde kal, Sal!"

"Bütün bunlar önlenebilirdi, Gianni." Sal yaklaşıırken, yan tarafını tuttuğunu ve bize doğru bir silah doğrulttuğunu görebiliyorum. "İşe yaramaz oğlunun üç ay boyunca ayak sürmesine izin verdin. *Üç lanet ay!* Bu iş böyle yapılmaz, bunu sen de biliyorsun. Tek yapman gereken beni patron yardımcısı yapmaktı, o zaman Becca hem oğullarını hem *de* kocasını kaybetmek zorunda kalmazdı."

"Sakin karımın adını bu işe karıştırıyım deme, seni pislik!"

"Merak etmeyin. Patron olduğumda onun ve Rosalia'nın 'icabına bakılmasını' sağlayacağım." "Bu asla olmayacak. Paulie ve Anton senin Rus arka kapı anlaşmanı biliyorlar."

Sal güler, ama Gianni'nin karanlık güveninden yoksundur. "Konstantin senin geleceğini biliyordu. Bunu planlamıştı. Sen, Renzo ve o Sanders sürtüğü şanslı olabilirdiniz ama imha dışarıdan başlar. Belov'un adamları *takviye* kuvvetlerinize kurşun sıkarken o içeride herkesin iplerini elinde tutuyordu."

"Bundan emin misin?"

Gianni'nin sesi mihraba doğru uzaklaştıkça kendimi geriye, girişe doğru sürüklenirken buluyorum. Renzo hafifçe sallanıyor. Sol kolu yanından aşağı sarkıyor ve kıpkırmızı olmuş.

"Ne oldu böyle?" Fısıldadım, dehşete düşmüştüm. "Piç

beni vurdu. Burada kal. Bu iş bu gece bitmeli."

Sunağın önünde sesler yükseliyor. Saklandığım yerden izlerken, Renzo'nun Sal'in arkasına geçtiğini ve onu baba ile oğul arasına hapsettiğini görüyorum.

"Bitti, Salvatore," diye sesleniyor Gianni. "Buradan sadece birimiz canlı çıkacak. Belki sen olursun, belki de ben. Her iki durumda da bilmem gerek... *Neden?*"

"Dua kartındaki bir damla aile kanının sadakati garanti ettiğine inanıyorsun, Gianni, ama gerçek şu ki, eğer fiyat doğruysa herkes satın alınabilir."

Para ve güç.

Gianni'nin ağzının soğuk bir gülümsemeye dönüşmesini izliyorum. "Doğru, ama şöyle bir şey var... Sen *asla* aileden biri olmadın... Renzo."

Onun emriyle Renzo'nun kurşunu Sal'in sırtına isabet eder ve mahkûm dizlerinin üzerine çökerek tökezler.

Ama bu öldürücü bir atış değil.

Bu hediye babasının ayaklarının dibine bırakıyor; Gianni silahını gözlerinin arasına haya dayamış, onun için yalvarıp yakarıyor. "*Per mio figlio*," diye mırıldanır, sonra bir el ateş t.

eder.
atış.

Oğlum için.

Tehlikenin ortadan kalkmasıyla birlikte topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve koşarak diğer tarafa geçtim.

Renzo'nun bitkin sesi peşimden gelirken.

Her sırayı arıyorum, onu bulma telaşıyla ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp kayrak taşlarının üzerinde kayıyorum.

Başka bir sıranın altını kontrol etmek için bir sonraki koridora doğru tökezleyerek ilerlerken, zihnimde sürekli uçuşan aynı gözyaşı lekeli gri gözlerle yüz yüze geldiğimde donup kalıyorum.

Anastasia.

Birbirimize bakıyoruz, ikimiz de hareket etmiyor ya da göz kırpmıyoruz. "Merhaba," diye fısıldıyorum.

Sadece bana bakıyor.

"İyi misin?"

Yaprak gibi titriyor, kahverengi bir ayıyı göğsüne kalkan olarak tutuyor ve tüm bu bağırışlar ve silah sesleri yüzünden açıkça dehşete düşmüş durumda.

Sonra mucizevi bir şey oluyor... Kalbimde bir delik açan ve tüm güneş ışığının içeri girmesini sağlayan bir şey.

Gülümsüyor.

Hüzün, mutluluk, korku ve kafa karışıklığı olsa da, bu bizindir ve bizim için değerlidir.

O benim kim olduğumu biliyor.

Hatırlıyor.

"Sana zarar vermeyeceğim," diyorum usulca, Rusça'ya kayarak. "Seni eve götürmek için buradayım."

Bana tekrar bakıyor ve sonra sıranın altından sürünerek çıkıyor ve kollarıma kıvrılıyor, ben onu Renzo'yu içime çektiğim kadar derin bir şekilde içime çekerken minik yumruklarını boynuma doluyor.

"Tatiana, hangi cehennemdesin?" Koridorda sendeleyerek ilerlerken beni kucağımda kızımınla yerde yatarken görünce durdu.

Anastasia ona bir kez baktı ve yüzünü göğsüme gömüp inlemeye başladı.

Korku.

O zaman ona onun gözünden bakmaya çalışıyorum ve bunu yaptığımda çürükleri olan kocaman bir adam görüyorum

Yüzünün her tarafı kan içindeydi, elinde bir silah vardı ve kolundan kan akıyordu.

Ama aynı zamanda yüzeyinin altında ne olduğunu da biliyorum ve o da en az onun kadar güzel.

"Korkma Anastasia," diye fısıldıyorum saçlarına, Renzo silahını atıp önümüzde dizlerinin üzerine çökerken. "Yüzündeki morlukları görüyor musun? Bizi bulmak için canavarla dövüştüğü zamandan kalma. Derisindeki kanı görüyor musun?" Merakla başını çeviriyor ama kollarını sıkıca boynuma dolamaya devam ediyor. "Bu bizi özgür kılmak için ejderhayla savaştığı zamandan... Ve şu siyah gözleri görüyor musun meleğim? Tüm karanlığı orada saklıyor, böylece bir daha asla ışıktan başka bir şey bilmek zorunda kalmayacaksın."

Kucağımdan inerek onun önünde duruyor, ona kıyasla çok küçük görünüyor, sözlerimi dikkatle değerlendirirken ihtiyatlı gözleri onun her yerinde geziniyor. Parmağını uzatıp gümüş rengi yara izlerinin üzerinden geçiriyor ve o bir heykel gibi hareketsiz kalıyor.

"Acıyorlar mı?" diye soruyor kırık bir İngilizceyle.

"Öyleydi," diyor, gözleri bana doğru kayıyor. "Ama artık değil."

Anlıyormuş gibi başını sallıyor ve bunun için ona biraz daha sıkı sarılmak istiyorum.

Anastasia Renzo'nun kollarına sarılmış halde kiliseden birlikte çıkıyoruz. Birkaç adım önümde yürüyorlar ve ben sürekli Rusça ve İngilizce konuşmalar duyuyorum. Henüz birbirlerini anlamıyor olabilirler ama sanki şimdiden birbirlerine ayak uydurmuş gibiler.

Karşıdan karşıya geçişlerini izlemek için kaldırımda durduğumda, her hayatın bir tablo gibi olduğunu fark ettim. Hepimizin kusurlu katmanları ve yontulmuş çerçeveleri var. Bazılarımız ıskartaya çıkarılmış, birçoğumuz da hasar görmüş...

Ama sonuçta bizi gerçek başyapıtlar yapan yaralarımız ve kusurlarımızdır.

EPILOG

Bir Yıl Sonra...

"ELMA."

"İspanak."

"Seakale."

"*Seakale*?" Anastasia kıkırdamaya başlıyor, sevinci o kadar bulaşıcı ki Renzo'nun dudakları bile seğiriyor. "O da ne?" Ona bakarken gözlerini kırıştırıyor. "Sen uydurdun."

"Ben yapmadım," diyor, sesi kırılgan geliyor. "O yeşil bir sebze. Annene sor." Destek almak için bakışlarını terastan bana doğru çeviriyor.

Omuz silkiyorum, onaylamayı ya da reddetmeyi reddederek, sarmaşıklarla ıslanmış eski ahşap pergolanın altındaki masaya doğru ilerliyorum. Kalbiniz bölündüğünde ve iki taraftan da dolup taşıtığında, bu tür tartışmalarda tarafsız kalmanın en iyisi olduğunu öğrendim. Şu anda madalyonumda iki fotoğraf var ve ikisini de eşit derecede seviyorum.

Gözleri bir an için kısılıyor ve daha sonra cezamın ne olacağını çok iyi biliyorum.

Getir bakalım.

Güç ve seçim sevişmemizle o kadar iç içe ki, başka bir şey hayal etmek zor. Birbirimizin sınırlarını zorluyoruz, alanlarımızı aşılmış çizgiler ve parçalanmış sınırlarla dolduruyoruz ve o her zaman benim kadar sert geliyor.

"Kaybettin, *vita mia*," diyor ve zaferini onaylamak için avucunu masaya indiriyor. "Bunun cezasını biliyorsun."

"Henüz içki oyunlarının temellerini anladığından emin değilim," diye fısıldıyorum, Anastasia önündeki meyveli smoothie'ye surat asıp onu ölü bir yılan gibi dörterken kollarımı omuzlarına dolamak için sandalyesinin arkasında duruyorum.

Kocam başını eğip koyu renk saçlarını gözlerinin üzerine düşürerek camın görünmesini engellerken gülümsememi omzuna saklıyorum.

Renzo'dan uzaklaşıp kızımıza ulaşmak için masada ilerlerken parmaklarının kıcımda gezindiğini hissediyorum. "Hadi ama sen." Yanına çömelıyorum ve onu güldürmek için dilimi çıkarıyorum. "Bir anlaşma yapmıştık, unuttun mu?"

Ama o bana üzgün yüzünü geri veriyor, her şeyi sıkıp a t m a k istememe neden olan yüzünü.

Ana dilini Rusça'dan İngilizce'ye değıştirdikten sonra inanılmaz bir ilerleme kaydetti. Şimdiden neredeyse akıcı konuşuyor. Kendine güvenini yüksek tutmak için İtalya'daki tatilimiz boyunca bu tür kelime oyunları oynadık. Eğer yeterince hızlı bir cevap bulamazsa, bir tur kaybediyor ve smoothie'sini içmek zorunda kalıyor.

Renzo kaybederse, bir şişe viski içer.

Şu ana kadar bilerek kaybettiğine yemin edebilirim.

Bir hışımla, üst dudağında hafif bir pembe kenar bırakan en küçük yudumları alarak sonunda rahatlıyor.

"Aferin kızıma," diyorum, elimden çekip alarak. "Belki daha sonra *dondurma yeriz.*"

Bana attığı sırtı, bir sözü tutmak için her şeyi riske attığı için karşıımızda oturan adama çok kötü, *çok minnettar* şeyler yapmak istememe neden oluyor.

"Sıradaki tur," diyor Renzo, bir mesajla aydınlanan telefonuna bakarak. "Başka bir renk seç, *vita mia.*"

"Turuncu," diyor.

"Sakin ol." Cihazı ona doğru kaydırıyor ve "Blackberry" demeden önce bir göz atıyor.

"*Böğürtlen!*?" Şaşkınlıkla nefesi kesiliyor. "Aptal, baba."

New Jersey'deki işleriyle ilgilenmek üzere yerinden kalkarken ona göz kırpmıyor.

Bir telefon görüşmesi yapmak için terasın kenarına doğru yürümesini izliyorum, siyah tişörtü kalın omuz kaslarının üzerinde gergin bir şekilde duruyor. Akşam dokuzda bile burası kavruluyor. On günlük yakıcı güneş ışığından sonra gece havası ağır ve şişmiş durumda ve Toskana vadisinin öbür ucunda, ufukta yaklaşan bir fırtına var.

Kızıma dönüp baktığımda, o da onu izliyordu.

O ve Renzo ayrılamazlar. Sanki o büyük kalbinin derinliklerinde, onu kurtaranın o olduğunu biliyor.

Meğer onun da eksik bir parçası varmış. Onun karanlığının etrafında bir ateşböceği gibi dans ediyor, her şeyi daha aydınlık yapıyor. Onun için de benim için olduğu kadar hızlı bir kurşunu göze alırdı.

Bu kadar çirkin bir şeyden nasıl bu kadar harika bir şey çıktı hiçbir fikrim yok ama çıktı ve bunun için evrene her gün şükrediyorum.

"Babam ne iş yapıyor?" diye soruyor aniden.

"O bizi güvende tutuyor," diyorum gülümseyerek ve yüzümü ona dönüyorum. "Turuncu renk, ha? Peki ya havuç?"

"Hmmm." "Portakallar!" diye patlamadan önce konsantrasyon içinde kaşlarını çatıyor. Sanki dünyanın en zor cevabı buymuş gibi.

Renzo bize katıldığında hâlâ kıkırdıyordu.

"Her şey yolunda mı?"

"Bu mükemmel." Telefonunu masaya geri atarken başımın üstüne bir öpücük bırakıyor. "Neredeyiz?"

O anda gökyüzü ikiye ayrılır ve beyaz bir şimşek tabakası gökyüzünde hızla ilerler. Anastasia heyecanla etrafına bakınırken, civardaki tüm çiftlik köpekleri havlamaya başlar. On saniye sonra, ilk gök gürültüsü sesi duyulur.

Sandalyesinden zıplayarak, ön koltuktan izlemek için terasın kenarına koşuyor. Masanın etrafında tekrar dönerek Renzo'nun kucığına tırmanıyorum ve ikimize de birer bardak viski doldururken kolumu boynuna doluyorum.

"Annem aradı," dedim ona. "Müze için bir açılış tarihimiz var." Bardağını kaldırıyor ve bir yudum alıyor. "Ne zaman?"

"Haziran'ın on yedisi... Benimle çıkmak ister misin?"

Koyu renk gözleri yüzümde geziniyor. "*Dolcezza*, hayatının geri kalanında sadece bir randevun var... *Benimle*."

Cevabımı fısıldamak için eğildiğimde beni Gıddetle öpüyor, dilini dişlerimin arasına sokuyor, beni sahipleniyor ve Anastasia'nın sırtını bize döndüğü üç saniye içinde ona olan aşkımı mühürlüyor.

Dokuz ay önce, nefret ve zincirlerle değil, sevgi ve amaçla bağlı olarak Moskova'ya döndüm. Şehir dışında, adı on harf uzunluğunda olan ve ziyaret edilmeyi çoktan geciktirmiş bir kasaba vardı.

Petrov'un kurtardığı eserlerin çoğunu ABD'ye gönderdikten kısa bir süre sonra galerimi sattım. Annem ve ben koleksiyon için Manhattan'da özel bir müze kurmaya ve tarihimizin kapılarını herkese açmaya karar verdik.

Renzo'nun bir keresinde bana söylediği gibi, 'sanat içinde kendini kaybedeceğin bir şey değildir. Aradığınız şeyi bulduğunuz yerdir.

Onu bir resim ararken buldum ve sonra kendimi buldum.

Babama gelince, gelecek yıl Başkanlık için kampanyasına başlıyor ve dünya şimdiden titriyor.

Yüksek sesli bir çığlık ikimizi de telaşla ayağa kaldırdı.

"Yağmuru hissettim! Yağmuru hissettim!" Anastasia koşarak yanımıza geliyor, gözleri karanlıkta sanki kayıp bir hazine bulmuş gibi parlıyor.

Uzakta bir yağmur fırtınasının puslu hatlarını görüyorum ve beş dakika sonra tam tepemizde. Bir yıl önceki fırtına kadar şiddetli değil ama bizi iliklerimize kadar ıslatmaya yetiyor.

İçeri koşmak yerine, Renzo kızımızı omuzlarına atıyor. "Gözlerini kapat ve başını arkaya yatır," diyor ona, tıpkı bir zamanlar bana söylediği gibi. "Sen de, *dolcezza*," diye ekliyor, gözümü yakalıyor, aramızdan yine o tanıdık elektrik geçiyor.

Çünkü şimdi yağmurda birlikte duruyoruz.

Üçümüz birden.

Hava nasıl olursa olsun.

Son

YOZLAŞMIŞ TANRILAR KOLEKSİYONU

Çok satan yazarlar Cora Kenborn ve Catherine Wiltcher'dan her seçimin bir sonucu olduğu heyecan verici bir görücü usulü evlilik mafya romantizmi koleksiyonu geliyor...

*Santiago bir yıkım dersidir. Bir
Carrera intikam için kanar.*

Thalia Santiago düşmanımın kızı.
Tek bir amacı olan güzel bir asi.
Dürtüsel.
Korkusuz.
Ve babasının sonunu getirmeye hazır.

Kumarhaneme adımını attığı anda onu tanıdım.
Onun güzel parmaklarını yakan ateşi başlatmasını izledim ve sonra alevlerin üzerine benzin
döktüm.
Şimdi bana borçlu ve borcu da parlak bir altın yüzük ve aldatma yemini.

Onu
bükeceğim.
Onu
kıracağım.
Evliliğimizi bir savaş alanına çevireceğim.
Peki ya iki aile arasında akan o husumet nehri?
Onu bir nefret okyanusu yapacağım.

1 numaralı çok satan görücü usulü evlilik mafya romantizmi serisini bugün keşfedin.
Bu koleksiyonda düetin her iki kitabı, önsöz niteliğindeki novella, PLUS bonus materyaller yer
alıyor: Kötü Kan.
Lekeli Kan. Born
Sinner.

**Yozlaşmış Tanrılar Koleksiyonu Santiago ve Carrera dünyalarında geçmektedir, ancak her iki
üçlemeyi de önceden okumuş olmanız gereksizdir.*

[Koleksiyona bugün başlayın!](#)

CATHERINE'İN TEŞEKKÜRLERİ

Kocama... Sen benim köklerim ve kanatlarımsın ve ailesi hakkındaki bu kitapta yazdığım her kelime senin için yazıldı. Birlikte çok yol kat ettik, payımıza düşenden çok daha fazlasını yaptık, ama her gün savaşmamı sağlayan şey senin sürekli sevgin ve cesaretlendirmen.

Teslim tarihlerimden en az benim kadar nefret eden iki güzel kızıma. Bana karşı sonsuz sabrınız için teşekkür ederim!

Cora... *Yine* oraya gittik! Evet, biz deliyiz. Yarattığımız bu karakterleri tüm kalbimle seviyorum. Yeşil çayımın dibinden sevginiz, desteğiniz ve 4 için teşekkür ederim. Sabah mesajları.

Sammy, Siobhan ve Joanne. Beni kenardan desteklediğiniz için teşekkür ederim! Günün hangi saati olursa olsun tüm İtalyanca çeviri taleplerimi yanıtlayan Greta'ya özel bir teşekkür. Ve muhteşem Beta Ekibime, ARC Ekibime ve Sokak Ekibime! Siz olmasaydınız umutsuzca kaybolurdum. Benim için yaptığınız her şey için çok teşekkür ederim.

Ve son olarak, tüm okuyuculara, eleştirmenlere, bookstagrammer'lara ve booktoker'lara... Her invaziv kanser taramasına, testine ve ameliyatına değiyorsunuz. Dizüstü bilgisayarımı cansız parmaklarımdan ayırana kadar bu hikayeleri sizin için yazacağım. Tüm hayallerimi gerçekleştirdiğiniz için teşekkür ederim!

Catherine x

CORA'NIN TEŞEKKÜRLERİ

Öncelikle aileme teşekkür etmeliyim. Bu kitap onları mahvetti. Üç hafta önce, kolumun altına sıkıştırdığım dizüstü bilgisayarımın yatak odama girdim ve öylece çıktım. Kendimi *Castaway* filmindeki Tom Hanks gibi hissediyorum, çünkü şimdi kendimi normal hayata yeniden alıştırmam gerekiyor. Bilirsiniz, normal yemek yemek (yastığın altına sakladığım cips paketi değil) gerçek kıyafetler giymek (kahretsin, bu pijamaları ne zamandır giyiyorum?) ve bilmiyorum, belki duş almak gibi şeyler. Bana katlandığınız, beni evden kovmadığınız ve bir keresinde saçıma Cheeto yapıştığında bana gülmediğiniz için teşekkür ederim. Hepinizi seviyorum.

Catherine, ne diyebilirim ki? Birlikte beş kitap ve müthiş bir yolculuk oldu. Oldukça harika anılar biriktirdik. Benimle bu yolculuğa çıktığın ve tüm çılgın olay örgüsü fikirlerime katlandığın için teşekkürler. Ayrıca, karanlık kelimesine olan açıklanamaz sevgime ve karanlık, karanlıkça, en karanlık, karanlık, karanlık ve karanlık dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere herhangi bir varyasyonuna katlandığınız için teşekkür ederim. Bunun için rica ederim, bu arada.

Ronda, her zaman (ve HER ZAMAN demek istiyorum) bir sondaj tahtası ve kişisel terapist olarak orada olduğun için teşekkür ederim. Sensiz ne yapardım bilmiyorum.

Çeviri tanrıçaları Titti Capasso ve Alina Kirshner'e teşekkür ederim. Siz ikiniz olmasaydınız, İtalyanca ve Rusçam sadece "WTF-ian" dilinde akıcı olan Google Translate'ten gelecekti.

Yorulmak bilmeyen muhteşem sokak ekibim Cora's Twisted Capos'a, kızlarım Sarah ve Katrina'nın liderliğine ve okuyucu grubum Cora's Twisted Alpha Addicts'in tüm üyelerine, yani evimden uzaktaki evime kocaman teşekkürler.

Tüm blog yazarlarına, bookstagrammer'lara, booktoker'lara ve özellikle de programlarınızdan zaman ayırıp çalışmalarımızı okuyan ve paylaşan okurlara çok teşekkürler. Desteğinizin bizim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz.

Son olarak, anneme teşekkürler. Hâlâ benim bir numaralı hayranımsın. Esas olarak, tek çocuğun olduğum ve sana başka seçenek bırakmadığım için, ama aynı zamanda biraz belalı olduğun için. Seni seviyorum!

Cora x

CATHERINE WILTCHER HAKKINDA

Catherine Wiltcher, Santiago Üçlemesi de dahil olmak üzere on sekiz karanlık aşk romanının çok satan yazarıdır. Dördüncü evre kanser hastası ve eski bir televizyon yapımcısı olan Wiltcher, ne pahasına olursa olsun birbirlerine her zaman derinden aşık olan kusurlu karakterler yazıyor.

Kocası ve iki genç kızıyla birlikte İngiltere'de yaşıyor. Eğer kendini ıssız bir adada mahsur kalmış bulursa, ona eşlik edecek büyük pembe bir cin ister... Cillian Murphy de fena bir seçim olmazdı.

Buradan kaydolun: www.catherinewiltcher.com/newsletter **kitap güncellemeleri ve ayrıcalıklar için!**

CORA KENBORN HAKKINDA

Cora Kenborn, Carrera Cartel Üçlemesi de dahil olmak üzere yirmi beşten fazla çok türde romanın *USA Today* Bestselling yazarıdır.

Arkasında değil, yanında duran alıngan kadın kahramana aşık olan kara kara düşünen anti kahramanları seviyor. En çok karanlık ve cesur romanlarıyla tanınsa da Cora, yazdığı her hikayeye keskin espriler ve şok edici bir ters köşe katıyor.

Kuzey Carolinalı olan Cora, evcimen Güneyli Güzel geninin bir nesil atladığını iddia ediyor, bu yüzden boş zamanlarının çoğunu ailesini mikrodalgada makarna ve peynirin kaliteli yemek sayıldığına ikna ederek geçiriyor.

Oh, ve otomatik düzeltme onun ördeklere takıntılı olduğunu düşünüyor.

Cora'nın [Bültenine](#) katıldığınız için **ÜCRETSİZ** bir e-kitap alın!

Daha fazla kitap güncellemesi ve haber için şu adresi ziyaret edin: <https://www.corakenborn.com>

Okuyucu grubuna katılarak Cora ile takılın. [Cora'nın Twisted Alpha Bağımlıları Okuyucu Grubu](#)

Onu başka her yerde bulabilirsiniz:

[BookBub](#)

[Facebook](#)

[TikTok](#)

[Instagram](#)

[Goodreads](#)

[Twitter](#)

[Spotify](#)

-- --

AYRICA CATHERINE WILTCHER TARAFINDAN

Santiago Üçlemesi
(Karanlık *Mafya*
Romantizmi) Karanlığın
Kalpleri
İlahi Kalpler
Yanan Kalpler

Grayson Düet
(Karanlık *Mafya Romantizmi*)
Gölge Adam
Pervasisiz Kadın

Yozlaşmış Tanrılar Düeti
(Karanlık *Mafya Romantizmi*)
Born Sinner (ön roman) Kötü
Kan
Lekeli Kan

Standalones
(Karanlık *Mafya Romantizmi*)
Şeytanlar ve Tozlar
Kara Gökler Riviera
Hırsızlar Şehri

Standalones
(*Çağdaş*)
Fas'ta Sıcak Geceler
Milyarder Dökme Taşların
Açılışı

Antolojiler
Men of Valor
Stalk-ers
Tutku Tarafından Ele Geçirilmiş

Buradan kaydolun: www.catherinewiltcher.com/newsletter **kitap güncellemeleri ve ayrıcalıklar için!**

CORA KENBORN'DAN DA...

CARRERA KARTELİ ÜÇLEMESİ

(Karanlık Mafya Romantizmi)

Carrera Karteli: Koleksiyon

(bonus romanla birlikte)

Bulanık Kırmızı

Cizgiler Cizgiler

Cizilmiş Mavi

CizgilerSoluk Gri

YOZLAŞMIŞ TANRILAR DÜNYASI

(Karanlık Mafya

Romantizmi) Yozlaşmış

Tanrılar Koleksiyonu

(bonus bölümlerle

birlikte) Günahkar Doğan

Kötü Kan

Lekeli Kan

Kursunlar ve Dikenler

YERALTI DÜNYASI KRALLARI

(Karanlık Mafya)

Hırsızlar Şehri

LES CAVALIERS DE L'OMBRE DÜET

(Karanlık Mafya Romantizmi)

En Karanlık İşler

LORDS OF LYRE SERİSİ

(Rockstar Gerilim Romantizm)

Şöhret ve Takıntı Şöhret

ve Sırlar

Şöhret ve Yalanlar

STANDALONLAR

(Karanlık/Romantik Gerilim)

Altıncı

Günah

Dökme

Taşlar

STANDALONLAR

(Çağdaş/Spor Romantizmi)

Sığ Playboy

Sürahi

Adrenalin (2022'de geliyor)

STANDALONLAR

(Romantik Komedi)

Denetimsiz

Bataklık Olayları: Komple Koleksiyon

STANDALONLAR

(Paranormal/Karanlık Şehir Fantezisi Romantizm)

Lanetli Ask

Cora'nın tüm yeni sürümlerinden haberdar olmak ve içeriden bilgi almak ister misiniz?

[Bülteni](#) için kaydolun.

İçindekiler

Hırsızlar Şehri	
İçindekiler Telif	
Hakkı Önsöz	
Epigraf	
Önsöz Birinci	
Bölüm İkinci	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Bölüm	
Bölüm Üçüncü	
Bölüm	
Dördüncü	
Bölüm Beşinci	
Altıncı Yedinci	
Sekizinci	
Dokuzuncu	
Bölüm Onuncu	
Bölüm Bölüm	
Onikinci	
BölümOnbirinci	
On Üçüncü Bölüm On	
Dört Bölüm Bölüm	
Bölüm Bir On Beş On	
Altı On Yedi Bölüm	
Bölüm Bölüm Bölüm	
İki On Sekiz On Dokuz	
Bölüm Yirmi Yirmi	
Yirmi Yirmi Yirmi	
Yirmi Yirmi Altı	
Bölüm Üç Bölüm	
Bölüm Dört Beş Bölüm	
Bölüm	
Sonsöz	
Yozlaşmış Tanrılar	
Koleksiyonu	
CatherineCatherine Wiltcher	
Hakkında 'Teşekkürü in	
Cora'nın Teşekkürü Cora	
Kenborn Hakkında	
Catherine Wiltcher tarafından da	
Cora Kenborn tarafından da...	

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

